Cum să devii
ducesă
SABRINA
JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
CUM SĂ DEVII DUCESĂ
SERIA DINASTIA DUCILOR 1

***Project Duchess by* Sabrina Jeffries**

Copyright © 2019 Sabrina Jeffries, LLC
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEFFRIES, SABRINA
Cum să devii ducesă / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 4723 – 8
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Oana Barbu

Lui Joyce Ratley, pentru toţi anii frumoşi în care a predat şi a avut grijă de copiii şi de adulţii cu autism. Vom simţi lipsa înţelepciunii şi a metodelor tale minunate. Ştiu că vei continua să faci lucruri şi mai măreţe.

Şi agentului meu, Pam Ahearn de la The Ahearn Agency, care mi-a fost alături timp de treizeci şi unu de ani, în momentele frumoase sau dificile. Sper să fie şi mai mulţi!

London Society Times
Contesa văduvă îşi pierde cel de-al treilea soţ

După cum am promis, dragi cititori, ne-am grăbit să vă aducem la cunoştinţă ultimele noutăţi, una dintre ele fiind cu adevărat uimitoare. Fosta Lydia Fletcher are acum dubioasa distincţie de a fi fost căsătorită şi rămasă văduvă cu trei duci: al patrulea duce de Greycourt, al doilea duce de Thornstock şi al treilea duce de Armitage – de curând decedat.

A reuşit, de asemenea, să-i ofere fiecăruia câte un moştenitor, într-un caz chiar un moştenitor şi al doilea copil – băiat şi fată, trebuie să adăugăm. În vreme ce fiul ei Fletcher Pryde, al cincilea duce de Greycourt, a înzecit averea tatălui său, se zvoneşte că acesta conduce o clică secretă de burlaci libertini. Ţinând cont de discreţia acestui domn, cu greu ne putem imagina pe altcineva mai puţin dispus să adopte un asemenea comportament fără scop, dar, după cum deseori se observă, apele limpezi sunt adânci.

Am putea crede un astfel de zvon despre al doilea ei fiu, Marlowe Drake, al treilea duce de Thornstock, despre care se spune că nu a pierdut nicio ocazie de a dansa cu vreo tânără pe care a plăcut-o. Sora lui geamănă, Lady Gwyn, proaspăt sosită în Londra, promite să-l determine să-şi schimbe comportamentul, forţându-l să-i supravegheze peţitorii. Primul ei sezon trebuie să se dovedească foarte interesant – subsemnatul va urmări acest lucru cu mare atenţie.

Am ajuns, în sfârşit, la Sheridan Wolfe, al patrulea duce de Armitage, care şi-a petrecut mare parte a vieţii în Prusia, unde regretatul său tată a fost ambasador. Este oaia neagră a familiei, necunoscut multora din societate, deşi probabil nu-i va fi dificil să găsească o moştenitoare dispusă să-şi dea la schimb zestrea pentru rarisimul titlu de ducesă. Dacă o face, ar fi bine să-i ofere urgent un moştenitor şi al doilea copil, pentru că fratele lui mai tânăr,

colonelul Heywood Wolfe îşi aşteaptă propria şansă la titlu!

Într-adevăr, toate progeniturile ducesei văduve Lydia ar face bine să aibă moştenitori cât mai curând posibil, ţinând cont – şi nu poţi să te cutremuri când spui asta – de tendinţa familiei de a-şi pierde ducii înainte de vreme.

Înmormântarea va avea loc la conacul Armitage, în Lincolnshire.

Capitolul 1

Londra, septembrie 1808

Într-o frumoasă după-amiază de toamnă, Fletcher Pryde, al cincilea duce de Greycourt, urca treptele casei sale de la oraş din Mayfair, adâncit în gândurile legate de propriile afaceri. Probabil din acest motiv nu băgă de seamă expresia grăitoare de pe chipul majordomului său când intră pe uşă.

— Excelenţă, simt că este de datoria mea să vă informez că…

— Nu acum, Johnston. Am o cină la ora opt, iar până atunci sper să-l prind pe bătrânul Brierly la clubul lui. Deţine moşia vecină cu proprietatea mea din Devon. Trebuie să devină a mea dacă vreau să-mi cresc veniturile. Şi am rapoarte pe care trebuie să le studiez înainte să vorbesc cu el.

— Mai mult pământ, Grey? zise ferm o voce feminină tânără. Uneori, mă gândesc că tu cumperi moşii cu aceeaşi lăcomie cu care femeile îşi cumpără rochii. Şi, judecând după reputaţia că ştii să te ocupi de asta, probabil plăteşti puţin pe ele.

Grey se întoarse.

— Vanessa! Se încruntă la Johnston: De ce nu mi-ai spus că era aici?

Majordomul ridică privirea o fracţiune de secundă, fiind cât pe ce să îşi dea ochii peste cap.

— Am încercat, domnule.

— Ah, bine. Bănuiesc că aşa e.

Grey îi zâmbi cu îngăduinţă Vanessei Pryde. Avea 24 de ani – cu zece ani mai puţin decât el – şi îi era mai degrabă o soră mai mică decât verişoară primară.

Îşi dădu jos pălăria, mănuşile de călărie şi haina, apoi i le înmână unui lacheu. Grey nu-l recunoscu pe servitorul care se holba la Vanessa ca un sărac la o prinţesă. Fascinaţia lacheului era de înţeles ţinând cont de chipul ei în formă de inimă, proporţiile perfecte, buclele negre bogate, dar era complet necorespunzătoare.

Grey îi aruncă individului o privire tăioasă, dar se stăpâni.

Când lacheul se îmbujoră şi plecă în grabă, Johnston interveni murmurând:

— Îmi pare rău, Excelenţă. Este nou. Voi avea grijă să vorbesc cu el.

— Aşa să faci. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Vanessa, care nu părea să fi observat schimbul de priviri. Nu te aşteptam.

— Ar fi trebuit, vere. Cu o reverenţă elaborată, Vanessa îi zâmbi poznaş. Sau ar trebui să-ţi zic *potenţial logodnic?*

— Nici să nu glumeşti în privinţa asta, mormăi el.

De fiecare dată când încerca să se gândească la căsătoria cu Vanessa, îşi amintea cum arăta în scutece, ţinută în braţe de tatăl ei, unchiul Eustace Pryde, şi ştia că nu putea să o facă. O văzuse crescând – nu şi-o putea imagina ca soţie.

Din fericire, nici ea nu dorea să se mărite cu el. Din acest motiv, de fiecare dată când ambiţioasa ei mamă o trimitea la el, dându-i indicaţii să-l pună într-o situaţie compromiţătoare pentru a-l obliga să o ia de soţie, îşi petreceau mare parte din timp inventând motive plauzibile pentru faptul că Vanessa nu reuşise să o facă.

— Nu-ţi face griji! Vanessa râse. Camerista mea mă însoţeşte. Ca de obicei, ea va fi de partea noastră, indiferent ce scuză scornim pentru mama. Aşa că hai la un

ceai şi o prăjitură în salonul de zi!

El o urmă, iar în vreme ce mergeau pe hol, el zise:

— Arăţi bine.

Aranjându-şi părul, ea se întoarse cu faţa spre el, obligându-l să se oprească în vreme ce îşi foşnea fustele.

— Deci îţi place noua mea rochie? Nu-i voi spune mamei. A ales-o chiar ea pentru a te tenta. I-am zis că galbenul este culoarea ta preferată.

— Detest galbenul.

Ochii ei albaştri sclipiră.

— Întocmai.

Îi scăpă un râset slab.

— Draga mea, eşti obraznică. Dacă ţi-ai folosi a zecea parte din energia pe care o risipeşti pentru a o provoca pe mama ta să-ţi găsească un soţ, ai avea douăzeci de bărbaţi implorând să se căsătorească cu tine.

Ea păru să se întristeze.

— Îi am deja. Dar ştii cum este mama. Până ce tu nu ieşi din peisaj, nu va permite să mă curteze alt bărbat mai puţin important. Agită un deget spre el. Deci, poţi să te însori? Cu *alta?* Altfel, sigur voi muri fată bătrână.

— Asta nu ţi se va întâmpla niciodată, şi o ştim amândoi. Miji ochii spre ea. Stai o clipă… Ai pus ochii pe cineva în mod special. Îmbujorarea ei îl alarmă. Vanessa avea un gust îngrozitor în materie de bărbaţi.

— Cine este? întrebă el.

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu-ţi spun.

— Pentru că ştii că nu voi fi de acord, ceea ce înseamnă că este total nepotrivit pentru tine.

— *Nu* este. E un poet.

La naiba! Vanessa avea nevoie să se mărite cu un poet cum avea el nevoie să înveţe să gătească. Pe de altă parte…

— Un poet *faimos?* întrebă el cu speranţă.

Dacă individul avea bani, ar fi putut să funcţioneze. Oricine s-ar fi căsătorit cu Vanessa ar fi avut nevoie de găleţi de bani chiar şi numai pentru a ţine pasul cu ritmul ei

de a cumpăra rochii.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre salonul de zi.

— Va fi. Cu sprijinul şi încurajarea mea.

— Dumnezeu să ne ajute pe toţi! Aproape că îi părea rău de poet, oricine ar fi fost. Bănuiesc că mama ta nu este de acord.

— De parcă i-aş spune vreodată, se burzului ea când intră în salonul de zi.

Camerista Vanessei stătea în picioare lângă canapea, cu o expresie anostă. Cu siguranţă, era obişnuită să servească drept paravan pentru nestatornica ei stăpână.

— Atunci lucrurile nu au evoluat spre ceva serios, zise Grey, uşurat că nu trebuia să se ocupe şi de problema asta.

Încă spera să ajungă la clubul lui Brierly înainte ca acesta să plece.

— Cum ar putea progresa lucrurile? Vanessa luă un biscuit şi îl devoră cu entuziasmul ei obişnuit. Mama este pornită să mă mărite cu tine, aşa că nu o pot convinge să mă ducă la evenimentele la care ar putea participa… prietenul meu. Îi aruncă o privire disperată. Iar din cauza ultimelor ştiri despre tine, iar este îndurerată. Chiar crede toate prostiile alea despre tine care spun că ai o clică secretă de burlaci libertini.

El pufni.

— Niciodată n-am condus ceva aşa de plictisitor şi de predictibil. Nu am nici timpul necesar, nici înclinaţie pentru asta, iar acest tip de discreţie cere prea mult efort, mai ales că oamenii sunt cum sunt. Sper că i-ai zis că mai degrabă îmi concentrez atenţia asupra proprietăţilor mele.

— I-am zis. Nu m-a crezut. Niciodată nu mă crede.

— Cu toate astea, te-a trimis aici, să ai de-a face cu liderul acestui club secret de dezmăţ. Nu are sens ce face.

— Bârfele doar au făcut-o mai dornică să mă mărite cu tine.

— Probabil că îi este teamă că îmi voi cheltui toată averea pe o existenţă *libertină* înainte ca ea să apuce să pună mâna pe ceva şi ca ducatul meu să ajungă la progenitura noastră.

— Sau crede că un bărbat cu asemenea dorinţe de necontrolat e uşor de manipulat. Ar trebui să te cunoască mai bine de atât. Eu cu siguranţă te cunosc. Nu există nimic necontrolat la tine. Vanessa se bătu uşor cu degetul în bărbie. Pe de altă parte, mai există o posibilitate – ca mama să fi răspândit chiar ea zvonul despre grupul secret.

— Cu ce scop?

— Speră că îţi alungă rivalii dacă te face să pari respingător.

— Detest să-ţi spun, draga mea, dar zvonurile despre libertinajul unui bărbat rareori îndepărtează rivalii. Dacă ăsta a fost planul mamei tale, este unul prost. Şi dovedeşte că am dreptate: bârfele nu sunt altceva decât distracţie pentru cei care se plictisesc. Dacă oamenii din societate şi-ar folosi o zecime din energia pe care o risipesc la…

— Ştiu, ştiu – suntem cu toţii frivoli, nu facem nimic util, zise ea cu viclenie. Tu eşti singurul cu bun-simţ.

Când camerista ei păru că mai avea un pic şi exploda, nemaiputând să-şi înăbuşe râsul, el privi serios spre Vanessa.

— Mă crezi pompos şi arogant, draga mea?

— Mai rău. Apoi îşi îmblânzi acuzaţia cu un zâmbet. Şi cu asta, te las. Când camerista ei tuşi, Vanessa continuă: Oh, aproape că uitam! Am ceva pentru tine. Scoase din săculeţ o scrisoare sigilată. A sosit la noi în loc să vină la tine. Ceea ce este ciudat. Probabil mama ta a auzit că nu ai fost aici de săptămâni întregi. Dar nu ştiu de ce a crezut că *noi* te vedem mai des decât alţii.

El ignoră nodul din piept.

— Ştii prea bine de ce.

Oftând, Vanessa se apropie pentru a vorbi pe o voce mai joasă, doar pentru urechile lui.

— Chiar trebuie să-ţi pedepseşti mama?

— Nu vorbi prostii, zise el încet, pentru a-şi ascunde vinovăţia care îl copleşi. Nu o pedepsesc. Şi apoi, îi are pe ceilalţi copii ai ei care să-i ţină companie. Nu are nevoie de mine ca să mă gudur pe lângă ea.

Vanessa pufni.

— De parcă te-ai gudura tu pe lângă cineva! Şi da, o pedepseşti, chiar dacă nu recunoşti.

Mila din ochii Vanessei îl făcu să regrete că spusese ceva despre mama lui.

Întinse mâna după scrisoare, dar Vanessa nu-i dădu drumul.

— Să ştii că te iubeşte.

— Ştiu.

Ce altceva putea să spună? Şi el o iubea în felul lui.

Grey vru să bage scrisoarea în buzunarul hainei, apoi se opri. Scrisoarea părea teribil de subţire faţă de celelalte primite de la mama lui. Cu un sentiment de teamă, o deschise şi găsi cel mai scurt mesaj.

Dragul meu Grey,

Regret să te informez că tatăl tău vitreg a decedat. Înmormântarea va avea loc marţi, la conacul Armitage.
Cu multă iubire, mama

P.S. Vino, te rog!
Nu pot să fac asta fără tine.

Grey se holba amorţit la cuvintele acelea. Maurice, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată cu adevărat, murise.

„Vino, te rog! Nu pot să fac asta fără tine”.

La dracu’, mama lui trebuia să fie devastată!

Se părea că suferinţa i se vedea pe chip, pentru că Vanessa îi smulse scrisoarea şi o citit, apoi ridică o privire îngrozită spre el.

— Oh, Grey, e *groaznic!* Îmi pare aşa de rău…

— Mulţumesc, mormăi el, deşi se simţea ca un ticălos.

De la întoarcerea familiei lui din Prusia, în urmă cu câteva luni, abia îl văzuse pe Maurice. Lăsase amărăciunea să-l ţină departe, şi acum era prea târziu.

Ea reciti scrisoarea încruntată.

— Maurice este tatăl lui Sheridan, nu-i aşa? Bănuiesc că el va deveni duce.

Tonul ei ciudat îl făcu curios.

— *Sheridan?* De când eşti tu aşa de apropiată de fratele meu vitreg? V-aţi întâlnit o singură dată.

— De fapt, ne-am întâlnit de trei ori, murmură ea. Chiar am dansat de două ori.

Oh, Sheridan trebuia să aibă grijă în preajma Vanessei! Când îi pica un bărbat cu tronc, se înfigea în el, nu glumă!

— Nu-mi spune că el este *poetul* pe care ai pus ochii.

Tonul lui tăios o făcu să ridice privirea.

— Nu fi ridicol! Sheridan nu are niciun gând poetic în capul lui.

Avea dreptate, dar de unde ştia ea asta?

— Va trebui să-i spui Armitage acum, pentru că este duce.

— Deci am mai multe motive să nu mă intereseze. Nu mă voi căsători *niciodată* cu un duce, indiferent ce vrea mama. Sunteţi cu toţii prea…

— Pompoşi şi aroganţi?

Tresări, dându-şi seama că nu ar fi trebuit să insulte un bărbat care tocmai pierduse o rudă apropiată.

— Ceva de genul ăsta. Când el nu zise nimic, ea adăugă: Cu siguranţă, aveţi un număr impresionant de duci în familia *voastră.*

— Asta se întâmplă când mama unuia se mărită bine de trei ori.

— Va lăsa în urma ei o adevărată dinastie. S-ar putea zice că a avut un plan excelent.

— Te asigur că nu a plănuit să rămână văduvă de trei ori, zise el tăios.

Vanessa păru şocată.

— Sigur că nu. Îmi pare rău, Grey, a fost foarte insensibil din partea mea.

El se ciupi de rădăcina nasului.

— Nu, doar că… Sunt tulburat de veste.

— Sunt sigură. Dacă te pot ajuta cu ceva…

Grey nu-i răspunse – mintea lui rămăsese fixată pe ideea că Sheridan devenise duce de Armitage. Maurice fusese duce doar câteva luni, şi acum Sheridan era obligat să preia titlul de duce. Simţea că i se învârtea capul. Trebuia să meargă la conacul Armitage, să-i ajute pe Sheridan şi pe mama lui cu pregătirile pentru înmormântarea de marţi.

Dar deja era duminică. Dar *care* duminică? La dracu', pierduse deja înmormântarea tatălui său vitreg?

— Când a sosit scrisoarea asta? întrebă el.

Camerista fu cea care răspunse.

— Cred că vinerea trecută, Excelenţă.

— Da, aşa este, zise Vanessa. Vineri.

Conacul Armitage era aproape de Sanforth. Dacă îi prindea pe lachei înainte să-i despacheteze cufărul, Grey putea să se schimbe în haine de doliu şi să plece la drum într-o oră. Ar fi ajuns cu uşurinţă în Lincolnshire până a doua zi.

— Trebuie să plec, zise el întorcându-se spre uşă.

— Vin cu tine, rosti Vanessa.

— Nu fi absurdă! izbucni Grey înainte să protesteze camerista ei. Te duci acasă, ca de obicei, şi îi spui mamei tale că nu eram aici. De data asta, ai scuza perfectă că m-ai ratat. Spune-i că mă înştiinţaseră deja despre moartea tatălui meu vitreg şi plecasem spre Lincolnshire. Ai înţeles?

— Da… cum puteai fi înştiinţat dacă nu-ţi aduceam eu scrisoarea?

— Spune-i că ţi-au zis servitorii că primisem deja o scrisoare şi aici. Simţul realităţii i se trezi, în sfârşit. Şi probabil chiar am primit, dar încă nu m-am uitat peste corespondenţă. Mama nu ar fi lăsat nimic la voia întâmplării. Ar fi trimis mai multe înştiinţări.

Ar fi făcut-o indiferent cât de distrasă ar fi fost de suferinţă.

Vanessa îi puse mâna pe braţ.

— Grey, ai nevoie de cineva lângă tine. Este limpede că eşti afectat.

— Voi fi bine. Avea să fie, la naiba! Acum, du-te. Am

de făcut pregătiri înainte să plec.

— Desigur. Încuviinţă din cap spre camerista ei, care i se alătură, îi voi spune mamei despre pierderea ta. Poate că asta o va face să-şi domolească intrigile.

— Mă îndoiesc. Se aplecă pentru a-i şopti: Ai grijă cu poetul tău, draga mea. Meriţi ceva mai bun.

Ea se strâmbă.

— Bănuiesc că oricum nu voi avea nicio şansă cu el acum, când eşti în doliu. Mama mă va pune să aştept până când vei fi iarăşi disponibil.

— Bun. N-aş vrea să mă gândesc că te poţi mărita cu cineva inferior cât timp nu sunt prin preajmă ca să previn asta.

Dând capul pe spate, ea se îndreptă spre uşă.

— Am multe motive să prefer căsătoria din dragoste, să ştii. Jur că uneori părerea ta despre căsătorie îmi aminteşte de mama.

Cu această remarcă, ieşi, cu servitoarea pe urmele ei.

Ce ridicol! El nu semăna deloc cu mătuşa Cora, acea harpie lacomă. El era doar raţional. Iubirea nu intra în planurile lui pentru că nu avea valoare financiară. Când *el* avea să se căsătorească, voia să ia de soţie o femeie raţională, care să fie mulţumită că putea să aibă la dispoziţia ei un ducat bogat, care nu visa la castele în nori şi nu spera la sentimente, la iubire sau la toate prostiile romantice.

Învăţase pe propria piele să-şi protejeze inima.

Capitolul 2

Lincolnshire, Anglia

Onorabila domnişoară Beatrice Wolfe stătea în faţa conacului Armitage, supraveghind intrarea cu un ochi critic. Blazonul funerar fusese agăţat de uşă – nu strâmb, de data asta iar arcadele şi ferestrele erau drapate în negru. Arăta

cum trebuia, aşa cum i se cuvenea unui duce.

Nu fusese la fel de grijulie cu unchiul ei Armie, aşa cum ea şi fratele ei Joshua îi spuseseră mereu fostului duce de Armitage. Doar gândul la ultimii ani ai acestuia, la felul în care încercase să-şi pună mâinile pe ea ori să o lovească peste fund de fiecare dată când intra în casă o îngheţa.

În contrast, unchiul Maurice, care moştenise ducatul după moartea unchiului Armie, o tratase cu respect şi cu bunătate. El şi mătuşa ei Lydia aduseseră din nou lumina, râsetele şi vremurile bune în casă.

Acum moartea se lăsase iarăşi peste acest loc. Lacrimile îi umplură ochii. Cu o săptămână în urmă, scoseseră doliul şi blazonul funerar ce simbolizau moartea unchiului Armie. Doi duci morţi în câteva luni. Mare păcat!

Vărul ei Sheridan apăru în uşă, arătând ca o fantomă după ultimele câteva zile. Fusese apropiat de tatăl său şi era afectat de moartea lui mai mult decât oricine, cu excepţia mătuşii Lydia. Fără îndoială, şi fratele lui Sheridan suferea, dar, din moment ce Heywood era în armată şi probabil încă nu primise vestea morţii tatălui său, ea nu avea de unde să ştie dacă era aşa.

Sheridan îi zâmbi obosit.

— Bea, iartă-mă că te necăjesc, dar mama mi-a cerut să verific din nou dacă a sosit Grey. Se uită spre drumul de dincolo de ea. Văd că nu. Dacă ar fi ajuns, ar fi fost o trăsură de voiaj monstruos de mare aici.

Beatrice râse. Îi plăcea de vărul ei. La 28 de ani, era doar cu doi ani mai mare decât ea, aşa că se simţea în largul ei cu el. Nimeni din familie nu era prea ceremonios, mai ales Sheridan, deşi sigur avea să se schimbe.

— Vei avea şi tu o trăsură monstruos de mare acum, când ai devenit duce de Armitage.

— Probabil că nu. Pe trăsăturile lui se putea citi o tristeţe sumbră. Mă tem că ducatul este într-o situaţie dificilă. Nu sunt bani pentru trăsuri grandioase. Cu ceva noroc, pot să îmbunătăţesc lucrurile, dar va fi nevoie de timp. Şi nu mă aşteptam să-l moştenesc aşa de repede.

— Ştiu. Îmi pare aşa de rău! Cum se simte mătuşa

Lydia?

El oftă.

— Nu este bine. Ne-a luat pe toţi prin surprindere. Îndreptându-şi privirea spre pădurea de dincolo de peluzele întinse, el se tensionă. Fratele tău... are de gând să vină la înmormântare?

Ea înghiţi în sec. Joshua avea o fire dificilă.

— Sunt sigură că o să vină.

Era o minciună. Când venea vorba de el, nu putea să fie sigură de nimic.

Dar cuvintele ei păreau să-l fi liniştit pe Sheridan.

— Bun. Nu-l vedem aşa de des cum ne-ar face plăcere.

— *Eu* nu l-aş vedea nici dacă nu aş locui în aceeaşi casă cu el. Lui Joshua nu-i plac oamenii.

Se exprimase cu blândeţe. Nu că l-ar fi învinovăţit, ţinând cont de circumstanţe, dar avea să facă tot ce putea pentru a-l convinge că participarea la înmormântare era minimul pe care îl datora noilor locatari din conacul Armitage.

Mai ales faţă de Sheridan, noul proprietar, care îi putea arunca oricând din casa lor – fosta reşedinţă a văduvei. Mai ales acum, când mama lui Sheridan era ducesa văduvă şi poate că prefera să locuiască în casa ce i se cuvenea de drept.

Beatrice nu voia să se gândească la asta.

— Pot să mai fac ceva pentru a o ajuta pe mătuşa Lydia?

— Să-l invoci pe fratele meu vitreg Grey, ca să apară din senin? Îşi trecu mâna prin buclele brunete. Îmi cer scuze.

— Sunt sigură că va apărea în curând.

El râse aspru.

— Eu nu. Nici măcar nu sunt sigur că a primit scrisorile mamei. Uneori, cred că fratele meu a uitat că *are* o familie. Este prea ocupat să fie importantul duce blestemat de Greycourt.

Ea nu ştiu ce să-i răspundă. Deşi nu-l întâlnise

niciodată pe „ducele blestemat de Greycourt”, citise destule în ziarele de scandal ca să ştie că nu l-ar fi plăcut. În primul rând, se spunea despre el că avea relaţii amoroase interzise cu femei una mai frumoasă ca alta, şi doar asta o făcea să fie precaută. Îi amintea prea bine de unchiul Armie.

— Este adevărat ce se spune în ziare? întrebă ea. Că fratele tău conduce o clică secretă de burlaci libertini?

— Sincer, habar nu am. Grey nu ne povesteşte nimic din ce face. Din câte ştiu eu, ar putea conduce comitete de caritate în somn.

— Mă îndoiesc de asta, mormăi ea. Apoi dându-şi seama că îi insulta fratele, adăugă repede: Dar afacerea cu grupul secret pare exagerată. În primul rând, de ce l-ar ţine secret? Un duce poate face tot ce vrea fără să fie pedepsit, deci de ce să nu aibă o clică *normală* de dezmăţ? Ce este o clică, oricum? Pare a fi un club. Este un club? Adică… Îşi dădu seama că bătea câmpii, ca de obicei. Cu siguranţă, Sheridan o privea amuzat. Trebuia să se oprească. Oricum, ducii se pricep la cluburi. Deci probabil este doar un club, continuă ea.

Unul care ţinea plebea la distanţă. Pentru că ducii se pricepeau şi la asta.

Mai ales Greycourt, din câte auzise ea. Era mai bogat decât oricine, deci îşi permitea ce club voia el. Se presupunea că îşi câştigase averea fiind nemilos în afaceri, deci putea să şi distrugă pe cine voia. Poate tocmai de aceea societatea îi sorbea fiecare cuvânt. Sau poate din cauză că rareori vorbea fără să spună ceva important.

În ciuda îngrijorării în privinţa mătuşii ei, spera că el nu avea să vină. Bărbaţii ca el o exasperau. Nu că ar fi ştiut prea mulţi, dar puţinii pe care îi cunoscuse prin intermediul unchiului Armie nu-i lăsaseră o impresie bună.

Sheridan oftă adânc.

— În orice caz, mă tem că ţi-am transmis supărarea pe fratele meu, ceea ce nu voiam. Deja ne-ai ajutat aşa de mult! Flutură vag din mână spre ferestre. Toate astea. Te-ai ocupat de aranjamentele pentru înmormântare. Ţii la zi

registrele gospodăriei. Ce m-aş face fără tine?

Lauda o entuziasmă. Poate că până la urmă Sheridan nu avea să-i dea afară pe ea şi pe Joshua.

— Mulţumesc. Îmi place să mă simt utilă.

Mai ales faţă de mătuşa ei. Lydia era diferită de orice femeie pe care o cunoscuse vreodată – plină de energie şi de vigoare, cu o inimă bună şi o minte ascuţită. Ca Sheridan.

El făcu semn cu capul spre intrare.

— Aş face bine să intru. Mama vrea să aleg hainele de înmormântare. Gâtul i se mişcă convulsiv. Zice că ea nu poate să o facă.

Bietul de el!

— Pot să înţeleg asta. Eşti un fiu bun.

— Încerc să fiu. Privi din nou spre alee, şi chipul i se aspri. Vorbind de fii, dă-mi de veste când soseşte Grey, da?

— Desigur.

Porni spre intrare, apoi se opri.

— Încă ceva. Mama mi-a cerut să-ţi spun că are de gând să te ajute în continuare să te pregăteşti pentru debut. Doar că lucrurile vor merge mai lent.

— Oh! Beatrice uitase de asta. Spune-i să nu se deranjeze cu aşa ceva acum, pentru numele lui Dumnezeu! Voi fi bine.

— De fapt, mamei îi este mai bine când are un proiect cu care să fie ocupată. Şi este îngrozită că nu ai avut niciodată şansa de a fi introdusă cum se cuvine în societate. Are de gând să remedieze asta.

— Este foarte amabil din partea ei.

Dar era şi intimidant. Beatrice se simţea mai bine hoinărind prin păduri cu câinii de vânătoare decât într-un salon de bal. Detesta când bărbaţii îi măsurau hainele demodate, sânii mici şi trăsăturile mai puţin perfecte, apoi îi întorceau spatele pentru că era nedemnă de atenţia lor.

— Mama face ceea ce este corect. Sheridan îi privi expresia cu îngrijorare. Toţi ştim cât de prost şi-a făcut unchiul Armie datoria faţă de tine.

— Mulţumesc.

Dacă doar asta credeau, atunci era bine că nu ştiau cum fusese realmente viaţa ei alături de el.

Îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca Sheridan să nu mai spună nimic despre unchiul Armie. Când el îşi continuă drumul până în casă, ea se relaxă. Se putea dovedi mai complicat decât ar fi crezut să-i vadă zilnic pe toţi în următoarele săptămâni. Spera ca moartea unchiului Maurice să-i ţină prea ocupaţi ca să-şi bage nasul în treburile ei. Şi ale lui Joshua. Mai ales în ale lui Joshua, în care nici ea nu avea curajul să-şi bage nasul îndeaproape.

Alungând acel gând, se mai uită o dată la exteriorul casei, apoi intră. Trimise un lacheu să acopere toate oglinzile. Asta ar fi trebuit să se facă deja, dar conacul Armitage avea teribil de puţin personal zilele acestea şi dura ceva timp până ce se făcea totul într-o casă aşa de mare.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre cutiile cu biscuiţi pentru înmormântare, livraţi de cofetar în acea dimineaţă. Trebuiau aşezaţi pe masă în foaier, ca persoanele îndoliate să ia din ei pe măsură ce plecau să se alăture procesiunii funerare. Desfăcu toate cutiile şi începu să aşeze biscuiţii – fiecare era împachetat într-o hârtie albă pe care erau imprimate imagini funerare şi sigilaţi cu ceară neagră.

Imaginea cu atât de multe cranii mici, sicrie, clepsidre şi oase încrucişate înşirate pe masă o făcu să se cutremure… şi să-şi amintească. Prinsă în amintirile de pe vremea când avea zece ani şi era devastată la înmormântarea propriului tată, nu auzi sunetul paşilor până când nu ajunseră lângă ea.

— Ce naiba sunt chestiile alea groaznice? tună o voce masculină profundă.

Se întoarse şi dădu cu ochii de un străin care încă purta haina şi pălăria, cu privirea pătrunzătoare fixată pe masa din spatele ei. Trebuia să fie ducele de Greycourt din moment ce hainele lui de doliu erau foarte elegante. Observă şi asemănările între el şi Sheridan: nasul acvilin, culoarea ochilor – nuanţa sticlelor verzi zdrobite – şi fruntea înaltă.

Ca să nu mai menţionăm înălţimea lui. Deşi Beatrice era considerată o femeie înaltă, Greycourt avea cu cel puţin câţiva centimetri mai mult decât ea. Înălţimea, hainele şi trăsăturile severe erau impunătoare şi, în mod clar, intimidante pentru majoritatea femeilor.

Nu şi pentru ea. Era obişnuită să aibă de-a face cu aroganţa lorzilor.

El îşi îndreptă privirea glacială către ea.

— Ei bine? întrebă el. Ce sunt ăia?

— Sunt biscuiţi pentru înmormântare, răspunse ea înţepată, descurajată de manierele lui. Prin partea locului, se obişnuieşte să fie oferiţi celor care participă la înmormântare, alături de un pahar de Porto.

— Aşa se face? zise el, scoţându-şi pălăria scumpă de castor. Sau este ceva ce antreprenorul local de pompe funebre foloseşte pentru a încărca nota de plată pentru oameni precum mama? N-am auzit niciodată de un astfel de obicei.

— Oh, atunci, dacă *dumneavoastră* n-aţi auzit niciodată de un astfel de obicei, înseamnă că nu există, zise ea, neputându-şi controla temperamentul. Orice nu se întâmplă în Londra este nesemnificativ pentru cei precum dumneavoastră, nu-i aşa?

Remarca păru să-l ia prin surprindere, aşa cum era de aşteptat, ţinând cont de faptul că ea nu ar fi trebuit să-i spună niciodată aşa ceva unui bărbat în doliu. Oh, de ce spusese ce gândise? De obicei, încerca să-şi controleze acest impuls, dar îi era greu când ducele era un măgar.

„Nu folosi cuvântul «măgar» nici măcar în capul tău!” Mulţumită fratelui ei, aceasta era cealaltă problemă a lui Beatrice: tendinţa de a înjura ca un birjar. Măcar nu o zisese cu voce tare.

Spre surprinderea ei, în ochii lui sclipi amuzamentul. Ochi care acum, când se uitau fix la ea, îşi dădu seama că nu erau verzi, ci de un albastru azuriu, de parcă natura amestecase albastrul ochilor mamei lui cu verdele fratelui vitreg pentru a realiza o nuanţă ireală.

O neliniştea. La fel cum o tulbura zâmbetul dezarmant

al lui Greycourt, care îi făcea trăsăturile ascuţite să pară mai blânde.

— Înţeleg că nu sunteţi fiica antreprenorului de pompe funebre, cum am presupus eu.

De data asta, rezistă impulsului de a se certa cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, fiica antreprenorului de pompe funebre? Blestemat să fie!

— Nu, nu sunt, rosti ea distantă.

Zâmbetul lui se lărgi, dar nu-i atinse ochii.

— Nu-mi veţi spune cine sunteţi, nu-i aşa?

— Este evident că preferaţi să faceţi presupuneri.

Oh, Dumnezeule, iar o lua de la capăt, spunând ce îi trecea prin cap!

Greycourt chicoti.

— Deci ne jucăm de-a ghicitoarea, nu? Privirea lui alunecă peste ea, măsurându-i hainele fără să o facă să se simtă că se holba la formele ei. Păi, este evident că nu sunteţi servitoare. Nicio servitoare nu s-ar îmbrăca aşa de bine.

— Sunteţi prea amabil, domnule, zise ea pe un ton plin de sarcasm.

Tonul ei îi provocă un hohot de râs.

— Haideţi, spuneţi-mi cine sunteţi, pentru că jur că sunt pierdut! Şi încep să cred că aş vrea să ştiu.

În acel moment, fu salvată tocmai de sosirea lui Sheridan.

— Grey! strigă el. Ai venit. Mama va fi aşa de mulţumită!

Greycourt îl bătu pe fratele său vitreg pe umăr cu o afecţiune evidentă.

— Cum se simte?

Sheridan oftă.

— Va fi mai bine acum, că eşti aici.

Pe chipul lui Greycourt se vedea vinovăţie? Asta îi mai îmbuna atitudinea lui Beatrice faţă de el. Un pic, oricum.

— Aş fi sosit mai devreme, zise el, dar am fost plecat, iar scrisoarea a ajuns la mine abia ieri.

Sheridan se întoarse pentru a o include pe Beatrice în

conversaţie.

— Vezi, Bea? Ţi-am zis că s-ar putea să fie o problemă şi să nu fi primit vestea.

— Da, aşa este.

Sheridan nu spusese doar atât, dar ei nu i se păru înţelept să spună asta acum, chiar dacă Greycourt o enervase.

— Înţeleg că voi doi v-aţi cunoscut? întrebă Sheridan.

— Nu formal, răspunse Greycourt, privind-o ironic, lucru ce o nedumeri.

— Atunci, zise Sheridan, după cum ai dedus, Bea, el este fratele meu Grey.

— Frate vitreg, îl corectă Greycourt.

Sheridan se încruntă.

— Trebuia să precizezi asta, nu-i aşa?

— Dacă nu aş fi făcut-o, doamna ar fi fost confuză. Din moment ce tu eşti moştenitorul ducatului Armitage, ar fi fost obligată să se întrebe dacă sunt mult mai tânăr ori un copil nelegitim. Nu sunt niciuna, nici alta, aşa că am crezut de cuviinţă că e mai bine să clarific.

— Nu vă faceţi griji, domnule, zise Beatrice cu o amabilitate falsă. Nu facem toţi presupuneri fără să cunoaştem adevărul.

— Serios? zise Greycourt. Ce neobişnuit!

— Dacă mi-ai fi dat timp să fac prezentările, *frate,* rosti ironic Sheridan, aş fi clarificat poziţia ta în faţa verişoarei mele.

Spre marea satisfacţie a lui Beatrice, Greycourt păli.

— Verişoară? Fata unchiului tău Armie?

— Nu, a fratelui său mai mic, Lambert. A murit în urmă cu mulţi ani.

— Înţeleg. Greycourt se uită la Beatrice. Iertaţi-mă pentru bădărănia de mai devreme, domnişoară Wolfe. Habar n-aveam că Sheridan şi Heywood au o verişoară.

— Doi, de fapt, interveni Sheridan. Pe fratele lui Bea îl cheamă Joshua. Apoi clipi. Stai, ai fost bădăran cu Bea?

— Nu, a fost ceva lipsit de importanţă, zise ea cu un zâmbet forţat. Excelenţa Sa a obiectat când a văzut biscuiţii

pentru înmormântare, atâta tot.

Ochii lui Greycourt sclipeau către ea. Nu-i scăpase faptul că ea nu-i acceptase scuzele.

— Ah, zise Sheridan, sunt înspăimântători, nu-i aşa? Dar antreprenorul de pompe funebre ne-a asigurat că sunt obligatorii la orice înmormântare în Sanforth.

— Nu-i aşa? zise Greycourt, aruncându-i o privire cu subînţeles care îi aprinse iarăşi temperamentul.

— Credeţi-mă, zise cu răceala Beatrice, dacă nu ar fi biscuiţii de înmormântate şi vinul de Porto înainte de procesiune, întregul ţinut ar bârfi familia.

— Da, tot personalul nostru a zis acelaşi lucru, spuse Sheridan. Bucătăreasa a fost îngrozită de posibilitatea de a nu-i oferi. Dar eu tot cred că sunt îngrozitori. Scuze, Bea.

— *Sunt* îngrozitori, fu ea de acord, vrând să fie pe placul vărului ei, dar şi să se strâmbe la Greycourt. Ceea ce ar fi fost copilăresc, dar foarte satisfăcător. Ne-au rămas aşa de mulţi după înmormântarea tatii, încât şi noi, şi servitorii am mâncat luni întregi din ei. Nici până în ziua de azi nu le suport gustul.

Sclipirea de milă din ochii lui Greycourt o făcu să regrete că spusese aşa de multe. Poate că în adâncul lui – *foarte* adânc – se afla un om decent, dar ei tot nu-i plăcea mila lui.

— Apropo de servitori, zise Sheridan, privind spre foaier, unde s-au dus lacheii? Bietul Grey stă aici cu pălăria în mână.

— Oh, vai! zise ea nervoasă că neglijase să cheme unul. Nu-i de mirare că Greycourt o considera o prostuţă de la ţară. Iau eu haina şi pălăria.

Sheridan o prinse de braţ înainte ca ea să întindă mâna spre ele.

— Nu este nevoie. O fac eu. Se uită pieziş spre Greycourt. Bea a muncit din zori până seara să ne ajute cu pregătirile de înmormântare. Mă tem că ducem lipsă de personal, iar ea ştie de ce avem nevoie mai mult decât oricine altcineva.

— Sunteţi foarte amabilă, domnişoară Wolfe.

Vorbele lui Greycourt chiar fuseseră rostite pe un ton serios.

Poate că îl judecase în grabă. Când nu făcea presupuneri, nu era deloc *aşa* de rău.

Un lacheu păşi iute în holul de la intrare.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, eram în spate şi nu v-am auzit trăsura. Se grăbi să ia haina şi pălăria lui Greycourt. Încuviinţând din cap spre Sheridan, adăugă: Nu se va mai întâmpla, Excelenţă.

— Nu-ţi face griji, zise scurt Sheridan. Ştiu că toată lumea este foarte ocupată.

În vreme ce lacheul se îndepărta, Greycourt murmură:

— Ai grijă, Sheridan! Tu eşti stăpânul acum. Nu cred că vrei ca servitorii să nu te respecte. Este important să stabileşti limite de la bun început.

Atunci Beatrice îşi aminti ce o deranjase. Da, era *oarecum* atrăgător, cu dinţii lui albi şi drepţi, trăsăturile sculptate, părul negru dat pe spate şi ochii superbi, dar şi un mare măgar, care credea că era stăpânul lumii. Nu avea să-l placă niciodată.

Niciodată.

Capitolul 3

Sheridan zise că voia să-şi vadă mama, iar Grey fu dispus să-l urmeze, mai ales că venea şi domnişoara Wolfe.

Cei mai mulţi din înalta societate ar fi dezaprobat felul în care arăta, din moment ce nu întâlnise vreo rază de soare care să nu-i placă, lucru dovedit de pielea ei aurie şi de pistruii de pe obrajii minunaţi. Bârfitorii i-ar fi criticat mersul apăsat, murmurul buzelor pline şi senzuale şi ochii de nuanţa cafelei, dar mai ales şuviţele subţiri şi drepte de păr castaniu, care tot ieşeau din cocul ei mare. Părul drept şi ochii închişi la culoare nu erau la modă.

Dar el nu se lăsase niciodată influenţat de modă. Ideea de a încerca să desfacă acel păr ca să vadă cât de

lung era îi trezi o căldură imprudentă în sânge. În ciuda propriei raţiuni, energia ei avea acelaşi efect, făcându-l să se întrebe cum putea folosi acea energie în pat. Iar când ea le-o luă înainte în timp ce se îndreptau spre scări, nu-l deranjă să se mai uite o dată la fundul ei generos, care ar fi umplut perfect mâinile unui bărbat.

Nasul ei cârn îl făcea să râdă. Era limpede că îl privea dezaprobator. Ceea ce nu era surprinzător, ţinând cont de reputaţia lui, care nu era complet nefondată. În primele zile după ce se eliberase de sub controlul unchiului şi al mătuşii lui, făcuse destule nebunii.

Dar asta nu durase la fel de mult precum reputaţia pe care o căpătase, trădată de reacţia domnişoarei Wolfe. Cu toate astea, mamele peţitoare îl disperau, nu fetele lor.

Asta îl făcu să se întrebe – unde era mama obrăznicăturii? Şi de ce nu cunoştea această ramură a familiei Wolfe? Bănuia că nu era surprinzător, ţinând cont de cât de rar îşi văzuse familia în ultimii douăzeci şi ceva de ani. Iar înainte fusese mai puţin atent la rudele unchiului Maurice, preferând să hoinărească pe străzile Berlinului cu fraţii săi vitregi gemeni, Gwyn şi ducele de Thornstock, căruia toţi îi spuneau Thorn încă de la naştere.

Ceea ce îi aminti…

— Unde-i Gwyn? A sosit Thorn?

— Azi-noapte, zise Sheridan. Din fericire, Thorn era în casa lui din Londra când s-a petrecut accidentul, aşa că a putut ajunge aici repede.

— Accident? Grey se încruntă. Mama mi-a zis doar că Maurice a murit. Am presupus că a fost din cauza unei boli.

Spre surprinderea lui, Sheridan îi aruncă domnişoarei Wolfe o privire voalată.

— De fapt, s-a înecat, ceea ce ne-a obligat să trimitem la Londra după un îmbălsămător. Dar vom discuta pe îndelete mai târziu.

Sheridan porni în sus pe scări după domnişoara Wolfe.

După observaţia de mai devreme a lui Sheridan despre lipsa de personal, remarca despre îmbălsămător îl făcu pe Grey să tacă. Conştient că domnişoara Wolfe urca

scările înaintea lor, coborî vocea.

— Deocamdată duci lipsă de fonduri?

— Deocamdată? Cu un râs amar, fratele lui deschise o uşă şi aşteptă ca Grey şi domnişoara Wolfe să intre înainte lui în salonul de zi. Acesta e încă un subiect despre care trebuie să discutăm mai târziu.

De data asta, încuviinţă din cap cu subînţeles spre celălalt capăt al încăperii.

Grey îi urmări privirea şi o văzu pe mama lor îmbrăcată în haine de doliu, cu Gwyn stând lângă ea, într-o rochie neagră. Cele două erau preocupate să lege crenguţe de rozmarin cu panglici negre, într-adevăr, încăperea mirosea puternic a rozmarin şi a lavandă, ambele fiind din abundenţă în vaze.

Apoi Sheridan înaintă, şi Grey zări sicriul. Mâinile începură să-i tremure şi le băgă în buzunarele hainei. Maurice. Nu reuşea să se apropie de corp. Nu încă.

În schimb, îşi îndreptă atenţia spre mama şi sora lui vitregă, care erau aşa de prinse de ceea ce făceau, încât nu îl văzuseră. Ochii mamei păreau adânciţi, obrajii erau scobiţi, iar zâmbetul ei, de obicei sclipitor, acum era absent. Îşi amintea prea bine cum reuşise Maurice să o facă să zâmbească până şi când o enerva.

Maurice nu o putea face să zâmbească astăzi. Lui Grey i se puse un nod în gât. Niciodată.

Cu toate astea, când domnişoara Wolfe se alătură femeilor şi le întrebă dacă aveau nevoie de ajutor, ducesa zâmbi, deşi era o palidă imitaţie a zâmbetului ei obişnuit.

— Aproape că am terminat, zise ea, dar mulţumesc. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine, draga mea.

Atunci îl văzu pe Grey. Cu un ţipăt înăbuşit, sări în sus şi veni în fugă să-l îmbrăţişeze. Mirosul ei familiar de scrobeală şi de lămâie îl făcu să simtă o emoţie pe care nu îndrăznea să o analizeze prea adânc. Pentru că în spatele acelei emoţii se afla suferinţa provocată de pierderea copilăriei, sentiment ce ameninţa să-l copleşească.

— Mă bucur aşa de mult că ai venit, şopti ea. Mi-era teamă că…

— Ah, dar acum sunt aici! Nu trebuia să-ţi faci griji.

O sărută pe buclele ei roşcate, apoi îi dădu drumul.

Buclele ei roşcate care *încărunţeau*. Îl tulbură faptul că mama lui îmbătrânea. Da, abia trecuse de 50 de ani, dar cât putea să mai treacă până când aveau să fie acolo, la priveghiul *ei,* înainte de a o pune în mormânt? Acest gând făcu să-i bubuie inima în piept. O mai putea avea alături aşa de puţin timp!

Apoi observă lacrimile care îi curgeau pe obrajii obosiţi, iar acea imagine fu ca un pumn în stomac. Îşi văzuse mama plângând de multe ori – era o femeie emotivă, care nu avea nicio reţinere în a-şi arăta sentimentele, mai ales dacă o impresiona o piesă de teatru sau un roman. Râdea, blestema şi se extazia în faţa copiilor ei. Era felul ei de a fi.

Dar *aceste* lacrimi nu curgeau pentru că era impresionată de un poem. Şi tocmai asta îi făcea stomacul să se strângă. Îi puse batista lui în mână.

— Mamă, îmi pare aşa de rău de Maurice…

Ea încuviinţă din cap, fiind prea copleşită pentru a-i răspunde, în timp ce îşi ştergea obrajii cu batista lui.

— Dacă pot face ceva…

— Ai putea să-i zici *tată* măcar o dată. Se uită fix la el cu ochii ei de un albastru întunecat. Mereu l-a întristat că nu i-ai mai spus aşa când ai revenit în Anglia.

„Când am fost *surghiunit* în Anglia, vrei să zici”. Nu, nu era momentul să-i amintească aşa ceva. Şi ce era rău în a-i oferi ce îi cerea? Era un lucru aşa de neînsemnat!

Dar i se părea prea mult.

— Desigur. Cum doreşti.

Ea oftă.

— Iartă-mă că ţi-am vorbit pe un ton tăios. Doar că sunt…

— Copleşită de durere. Ştiu. Îi luă mâna. Ai dreptul să fii cât de tăioasă vrei.

Ea ridică o sprânceană la el.

— Într-o săptămână, o să-ţi amintesc ce ai zis, când îţi vei dori să fii departe din cauză că eu voi fi morocănoasă.

El zâmbi forţat, oftând în sinea lui pentru că ea se aştepta ca el să rămână o săptămână.

— Te-am văzut în multe ipostaze, mamă, dar morocănoasă nu. O zări pe sora lui vitregă apropiindu-se, după ce se consultase cu domnişoara Wolfe în partea cealaltă a încăperii. Dar nu pot spune asta despre Gwyn.

Gwyn îl auzi, aşa cum intenţionase de altfel.

— Ai face bine să nu zici ceva rău despre mine, îl mustră ea, altfel îţi dau eu un motiv de supărare pentru că ţi-a luat aşa de mult să ajungi. Eram pe punctul de a-l trimite pe Thorn după tine, dar m-am temut că veţi dispărea amândoi prin cârciumile Londrei şi nu vă vom mai vedea pe niciunul.

Ignorându-i remarca ironică, se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi studie încăperea.

— Unde *este* Thorn, oricum?

— Nu se ştie. Îl cunoşti – bun la găsit femei uşoare şi vin, indiferent cât călătoreşte. Sunt sigură că de la tine a deprins abilitatea asta.

Faptul că ea încă nu ştia nimic despre adevăratul lui caracter demonstra ce puţin timp petrecuseră împreună.

— Eu nu am făcut aşa ceva.

Gwyn se uită la el cu scepticismul ei obişnuit.

— Atunci de ce îşi făcea tata griji că îl vei duce pe căi greşite pe Thorn aici, în Anglia?

— Habar nu am. Thorn este perfect capabil să se ducă singur pe căi greşite, ceea ce Maurice… *tata* ar fi trebuit să ştie. Şi, în ciuda tâmpeniilor pe care le-ai putea citi prin ziare, eu nu sunt Thorn. Nu-mi petrec timpul prin cârciumi.

— Hm. Se pare că cineva protestează cam tare.

— Nu-l cita pe Shakespeare, zise mama cu o voce rugătoare. Că va începe să mă ia peste picior, citându-l pe Fletcher.

— Nu te iau peste picior, mamă, replică el, uşurat să schimbe subiectul şi să nu mai discute despre aşa-zisa lui fire sălbatică. Eu doar cred că eşti nedrept cu strămoşul nostru. Shakespeare a scris mai bine piesele de teatru, şi tu ştii asta.

— Eu nu cred asta! Fletcher a scris unele dintre cele mai antrenante şi spirituale piese în limba engleză. *Vânătoarea gâştei sălbatice* mereu mă face să râd.

— Vezi ce ai stârnit, Grey? Gwyn zâmbi. Următorul lucru e s-o vedem jucând în scenele astea.

— Mă scuzi, surioară, zise Grey, dar *tu* ai început. Eu doar mă apăr.

Sheridan se apropie.

— Acum ce a mai făcut Grey?

Expresia furioasă a mamei se mai domoli.

— Nimic. Astăzi nu poate face nimic greşit.

Lui Grey i se puse un nod în gât.

— Asta-i bine, rosti Sheridan împăciuitor. Pentru că am nevoie să-l fur un pic.

Mama îl strânse puternic de mână pe Grey.

— Trebuie? Tocmai a ajuns.

— Mă tem că trebuie, răspunse Sheridan. Dar vei avea suficient timp să stai cu el mai târziu. Are de gând să rămână la conacul Armitage o vreme. Se uită fix la Grey. Nu-i aşa?

La dracu'!

— *Acum* da. Grey miji privirea spre fratele lui. Deci, spune-mi, cât stau mai exact?

— Vom discuta despre asta. Sheridan făcu un gest spre uşă. Mergem?

Strângându-şi iute mama de mână, Grey zise:

— Mă întorc repede, mamă. Păstrează-mi un loc, da?

Apoi îşi urmă fratele, ieşind pe uşă şi coborând în hol spre locul unde fusese biroul lui Maurice cât timp trăise.

După ce se aşeză Grey, Sheridan turnă coniac pentru amândoi şi îi întinse lui Grey un pahar. Cum Sheridan rămase în picioare, uitându-se la lichidul de culoarea chihlimbarului, Grey întrebă:

— Este vorba despre finanţele familiei? Pentru că plătesc bucuros înmormântarea şi îţi pot da un împrumut în orice termeni…

— Nu este vorba despre bani. Nu încă. Sheridan bău din coniac, apoi se uită la el. Este vorba despre felul în care

a murit tata.

— S-a înecat.

Sheridan îi întâlni privirea.

— Da. Dar nu a fost ceva accidental. Eu nu cred asta.

— Ce naiba vrei să spui?

— Cred că tata a fost asasinat.

Grey luă o gură sănătoasă de coniac, apoi încă una.

— Şi ce anume te-a făcut să ajungi la *această* concluzie?

— Câteva lucruri. Întâi de toate, sunt detaliile morţii lui. S-a înecat când a căzut în râu de pe podul din apropierea casei văduvei…

— Există o casă a văduvei?

— Acolo locuiesc Bea şi fratele ei, Joshua, de când a murit bunicul meu.

Grey crezuse că domnişoara Wolfe se afla în reşedinţă doar pentru înmormântare, dar se părea că locuia în zona. Era ciudat că nu o întâlnise în celelalte două vizite ale lui.

— Unde anume se află casa văduvei? întrebă Grey.

— La câţiva kilometri depărtare, la celălalt capăt al moşiei. Bunica şi Bea au locuit acolo cât timp Joshua a fost în Marina Regală. Este maior. După ce a fost rănit şi apoi lăsat la vatră, unchiul Armie i-a propus lui Joshua să locuiască acolo şi să fie paznicul terenului de vânătoare al moşiei. Ceea ce face de câţiva ani, dinainte să moară bunica.

Grey se încruntă.

— Paznicul terenului de vânătoare? Nepotul unui duce? Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu-i o ocupaţie pentru un gentleman!

— Sunt de acord, dar am înţeles că nu prea avea de ales când s-a întors. I-a luat ceva timp să-şi revină după rănile care l-au lăsat şchiop. Din cauza asta, merge cu un baston. Are probleme când se află în mulţime, iar unii se tem că mintea lui nu mai este… sănătoasă. Are un temperament josnic. Este predispus la ieşiri violente.

— Războiul poate avea efectul ăsta asupra omului. Apoi înţelese la ce se referise Sheridan. Doar nu vrei să spui

că îl bănuieşti pe *Joshua Wolfe* că…

— Ba da. Mă tem că vărul meu l-ar fi putut omorî pe tata.

Capitolul 4

Cuvintele grele atârnau în aer, de parcă sufletul lui Maurice zăbovea prin birou. Grey se cutremură, apoi îşi dădu seama. Nu existau lucruri precum fantomele, la dracu'! Puse jos paharul de coniac.

— Vrei să zici că a făcut-o vărul tău cel *şchiop.*

— Ascultă-mă! Cu o expresie sumbră, Sheridan se aşeză pe scaunul de lângă el. Tata se afla pe pod în noaptea în care a murit pentru că Joshua l-a chemat la casa văduvei. Tata nu a căzut pur şi simplu de pe pod, ci peste balustradă. Ştim asta pentru că o mare parte din ea a fost ruptă. Se aplecă în faţă. Acum, spune-mi, Grey, ce l-a făcut să cadă? Tata nu a fost niciodată neîndemânatic.

— Nu, dar îmbătrânise, şi dacă era întuneric…

— Avea felinarul la el. Şi era lună plină. Nu avea motiv să cadă. Mai mult, podul este solid şi, chiar dacă s-ar fi împiedicat de margine, ar fi trebuit să reziste la greutatea lui. Cred că, de fapt, cineva a înscenat faptul că s-a înecat – a stricat podul înainte ca el să-l traverseze, apoi l-a împins peste balustradă pentru a părea că a fost un accident. Şchiop sau nu, Joshua are braţele musculoase ale unui lucrător pe câmp, e suficient de puternic să împingă un bărbat în vârstă peste balustradă, crede-mă! Mai ales dacă l-a luat prin surprindere.

Grey oftă. Era evident că suferinţa îi afectase judecata lui Sheridan.

— Şi de ce dracu' l-ai bănui pe Wolfe de aşa ceva?

— Nu mă asculţi! Ţi-am spus, unchiul Armie l-a tratat foarte rău pe Joshua…

— Şi atunci de ce Wolfe nu l-a omorât pe unchiul Armie? sublinie Grey.

Cu o grimasă, Sheridan puse paharul jos.

— Tocmai asta este. Cred că şi pe el l-a omorât.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Lasă-mă să termin, la naiba!

Sărind în picioare, Sheridan se duse în spatele biroului, suprafaţa de mahon zgâriată amintindu-i lui Grey că fratele său vitreg moştenise o moşie imensă, dar cu o datorie cât un munte. Despre *asta* ar fi trebuit să discute, nu despre ideea asta nebunească a lui Sheridan că Maurice fusese omorât.

Dar fratelui său nu părea să-i pese de altceva.

— Unchiul Armie a murit într-un accident care a avut loc tot noaptea târziu. A fost găsit cu gâtul rupt dimineaţa devreme, în apropiere de preţioasele lui *ruine.* Cei de la cârciuma din sat au zis că băuse acolo în noaptea dinainte şi plecase târziu spre casă. Era acelaşi drum pe care mergea de obicei, iar calul lui păştea în apropiere. Am crezut că a căzut de pe cal. S-a întâmplat doar cu câteva luni în urmă. Nu crezi că, de fapt, cele două *accidente* s-au petrecut ciudat de aproape unul de celălalt?

Asta *era* un pic ciudat, fu nevoit Grey să recunoască. Cu toate astea…

— Există coincidenţe. După ce îşi bău şi restul de coniac, se ridică şi se duse să-şi mai toarne. Spune-mi dacă greşesc, dar nu mi-ai spus tu cândva că, de fiecare dată când se ducea în oraş, se îmbăta?

Exact cum trebuia să facă şi Grey dacă voia să treacă peste acest exerciţiu de teorii nebuneşti. Mai bău nişte coniac.

Sheridan se uită ciudat la el.

— Da, unchiul Armie era mai beat decât un student la Eton după înscriere. Dar obişnuia să bea şi să facă acel drum – noaptea, singur – de mai bine de douăzeci de ani. Însă niciodată nu a căzut de pe cal. Până şi tu trebuie să recunoşti că nu-i nevoie de mult efort să dai jos de pe cal un om beat şi să-i rupi gâtul.

— Deci ce vrei să spui? Grey se plimba agitat prin birou. După tine, Wolfe l-a omorât pe unchiul tău din cauza

felului în care l-a tratat familia. Dar şi Maurice l-a tratat urât?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci suspiciunile tale nu au sens. De ce acum? Unchiul Armie l-a tratat rău pe Wolfe ani la rând, deci ce a provocat asta?

— Joshua a obosit să fie la cheremul familiei ca un biet servitor. Probabil s-a săturat de excesele unchiului Armie, care au distrus moşia. S-a gândit că poate dobândi el ducatul.

Dumnezeule, dar omul îşi pierduse minţile!

— Pentru asta, ar trebui să vă omoare şi pe tine, şi pe Heywood.

— Exact. Sheridan îşi încrucişă braţele la piept. Asta mă îngrijorează.

Grey făcu un gest către el cu paharul de coniac.

— Ce mă îngrijorează pe *mine* este posibilitatea ca tu să fi înnebunit.

Sheridan ocoli biroul.

— Nu ai văzut cum se poartă Joshua. N-a venit nici măcar o dată să-şi prezinte omagiile mamei. Şi nu a venit să-i transmită condoleanţe tatii după ce a murit unchiul Armie.

— Poate că nu se bucură în mod deosebit de compania celorlalţi, mormăi Grey. Mai ales în astfel de situaţii, cugetă în sinea lui. Se gândi la moartea unchiului Eustace şi la cât de puţin îşi dorise să se implice în planurile celor din jur. Grey se bucurase teribil de mult că-l văzuse în mormânt, unde nu mai putea să chinuie pe nimeni, nu mai putea să încuie un copil într-o cameră zile întregi fără mâncare pentru a-l forţa să semneze… Grey alungă amintirile urâte. Oamenii suferă în mod diferit. Mai ales când îl urăsc şi-l detestă pe cel decedat. Ai vorbit cu Wolfe despre asta?

— Nu, zise Sheridan, un pic stânjenit. Am nevoie de dovezi. Nu pot… să-mi demonstrez suspiciunea fără dovezi.

— Exact.

Grey se uită la fratele lui.

— Haide, Grey! Două morţi aşa de apropiate? Nu ţi se pare cam ciudat?

Când Sheridan îşi îndreptă umerii cum făcea când era un tânăr încăpăţânat, Grey îşi dori să-i bage minţile în cap.

— Şi ce crede despre toate astea sora lui Wolfe? Bea este complice la această intrigă?

Sheridan înjură.

— Nu fi absurd! Normal că nu-i complice. Bea nu ar tolera niciodată o crimă. Este cea mai bună şi mai înţelegătoare femeie pe care o cunosc.

— Vorbim despre aceeaşi femeie, da? Pentru că domnişoara Wolfe pe care am cunoscut-o *eu* nu e bună.

Sheridan se încruntă.

— Ce anume s-a întâmplat între tine şi Bea cât aţi fost singuri?

— M-a pus la punct după ce… m-am purtat ca un măgar arogant.

Sheridan schiţă un zâmbet în colţul gurii.

— Ca să vezi… Tu te-ai purtat ca un măgar arogant.

— Eu măcar nu văd peste tot crime. Şi dacă eşti aşa de convins că Maurice a fost omorât, de ce n-ai chemat poliţistul să-i investigheze moartea?

— Ţi-am zis, nu am dovezi. Sunt doar suspiciunile mele.

Grey ridică ochii spre cer.

— Suspiciuni care, iartă-mă, sunt nişte prostii!

— S-ar putea să îţi schimbi părerea după ce-l cunoşti pe Joshua. Sheridan îşi băgă mâinile în buzunare. Este dificil. Furios. Schimbat în toate privinţele după experienţele trăite în război. Nu poţi fi niciodată sigur de nimic când e vorba de el – ar putea omorî patru oameni pentru a obţine un ducat.

— Ei bine, trebuie să am încredere în tine, zise el sec, din moment ce nici măcar nu am ştiut de existenţa lui – sau a surorii lui – până astăzi.

Sheridan îşi frecă ceafa.

— Ar fi trebuit să ţi-i prezint pe amândoi când ai mai fost în vizită. Dar am petrecut aşa de puţin timp cu tine

încât am vrut să te avem doar pentru noi. Şi, sincer, asta a fost înainte ca mama să se hotărască să o ia pe Bea sub protecţia ei.

— Oh, Dumnezeule!

Mama era faimoasă pentru *proiectele* ei. Îi plăcea să-i *ajute* pe cei tineri. Grey îşi amintea, de pe vremea când era copil, de tinerii care veneau şi plecau din casa lor în vreme ce mama lui încerca să-şi dea seama cum să le îmbunătăţească perspectivele.

De parcă nu-i ajungeau propriii copii. Mă rog, cu excepţia celor pe care îi trimitea departe.

— Deci ce încearcă să facă pentru domnişoara Wolfe?

Sheridan ridică din umeri.

— Bea nu şi-a făcut niciodată debutul în societate. Bunica era prea bolnavă să facă asta, iar unchiul Armie nu părea interesat. Scopul a fost ca Bea să devină însoţitoarea soţiei unchiului Armie, dar când Bea a ajuns la vârsta respectivă, soţia lui era moartă. Dar ar fi putut să o ajute să debuteze cerând unei rude de sex femeiesc să facă asta.

— Şi de ce nu a făcut-o?

— Dumnezeule, cine ştie? Nu a fost un om drăguţ, din câte am înţeles. Şi nu prea erau bani, aşa că…

— Deci domnişoara Wolfe şi perspectivele ei au fost date uitării.

— Exact. Sheridan se uita la pahar. Un motiv în plus ca Joshua să ne urască.

— De ce pe *noi?* Este evident că *tu* nu vrei să o împiedici.

Pe buzele lui trecu un zâmbet slab.

— Adevărat.

Ceva la zâmbetul acela îl irită.

— Nu eşti interesat de ea, nu? Romantic…

— Poftim? Nu! Nu fi măgar, este verişoara mea!

— În cercurile noastre, verii obişnuiesc să se căsătorească între ei.

Fratele lui deveni defensiv.

— De Vanessa eşti interesat din punct de vedere *romantic?*

„Vanessa?” Grey se încruntă la fratele său.

— Pentru tine este domnişoara Pryde. Şi nu, nu sunt. Este ca o soră pentru mine.

— Eu simt la fel pentru Bea. O vedem ca parte din familie. Tocmai de aceea mama este aşa de hotărâtă să o ajute să debuteze. Chiar dacă Bea este un pic… să zicem, cam trecută.

— Câţi ani are?

— 26.

— Arată mai tânără.

Cu toate astea, pe Grey nu-l deranja că era mai apropiată de vârsta lui decât crezuse iniţial, o reacţie la care nu vru să se gândească prea mult.

— Chiar şi aşa, continuă Sheridan, este trecută.

— Ce idee ridicolă! De parcă o femeie ar fi un bibelou pe care să-l pui deoparte.

Sheridan rămase cu gura căscată.

— Mă surprinde că gândeşti aşa.

— *Tu* nu gândeşti aşa?

— Ba da, dar eu doar credeam…

— Crezi toate prostiile alea despre mine pe care le publică ziarele de scandal. Nu vru să se arate revoltat, dar nu se putu abţine. Ar trebui să mă cunoşti mai bine. Eşti fratele meu, pentru numele lui Dumnezeu!

— Un lucru pe care deseori ţi-a convenit să-l uiţi.

Grey inspiră adânc.

— Nu-l uit. Eu doar… Nu, nu voia să ducă discuţia în direcţia aceea. Nu era vina lui Sheridan că unchiul Eustace fusese un nenorocit lacom. Deci mama vrea ca domnişoara Wolfe să debuteze. Ştii că nu o poate face cât sunteţi în doliu.

— Sigur că nu. Dar acesta e unul dintre motivele pentru care vrea să lucreze la pregătirea ei. Au timp aici la moşie, în perioada în care nu pot participa la evenimente sociale. Pe chipul lui Sheridan se văzu suferinţa. Iar mama are nevoie de ceva care să-i ţină mintea ocupată după pierderea tatii.

— Are nevoie de timp să fie singură pentru a jeli.

Sheridan făcu o grimasă.

— I-am zis asta, dar o ştii pe mama. Se simte mai bine când are ceva să-i ocupe timpul. Şi s-ar putea să aibă *nevoie* de un an întreg pentru a o pregăti pe Bea, care habar nu are cum să se poarte în societate. Este cam prost crescută. Umblă pe moşie cu câinii de vânătoare şi îl ajută pe Joshua la treburile lui, dar rareori participă la adunările locale. Dar nu e vina ei. Este invitată, însă nu are cine să o ducă şi, desigur, nu poate merge singură.

— De ce nu o duce nenorocitul de frate-său?

— Va trebui să o întrebi pe ea. Dar, pe scurt, ideea este că abia ştie să danseze, nu cunoaşte regulile înaltei societăţi şi ar fi mai uşor să înveţi un retriever să facă aport decât să o înveţi pe ea să brodeze un şal. Mama va avea de lucru cu ea.

— Domnişoara Wolfe pare să se fi descurcat bine cu aranjamentele pentru înmormântare.

Sheridan pufni.

— Asta pentru că a mai participat la alte cinci înmormântări în viaţa ei, la trei dintre ele ocupându-se de organizare. Bea chiar ştie prea multe despre înmormântări.

Biata femeie! Părea îngrozitor.

— Nu-i de mirare că se înţelege aşa de bine cu mama. Grey se gândi o clipă. Bănuiesc că mama are de gând să o prezinte la curte.

— Probabil. Tu ar trebui să ştii mai bine decât mine ce înseamnă debutul unei femei. Am înţeles că Bea trebuie să participe la o serie de evenimente sociale. Din moment ce nici Gwyn nu a avut un debut în Anglia, mama vrea ca debuturile lor să aibă loc în acelaşi timp.

— Are sens. Grey îşi înclină capul. Ce părere are Gwyn despre faptul că trebuie să-şi împartă debutul cu cineva cu care nu-i este rudă?

— Este uşurată că are companie, indiferent dacă o crezi sau nu. N-ar recunoaşte asta niciodată, dar are emoţii legate de debutul în societatea englezească. În Prusia lucrurile nu stăteau la fel.

— Îmi imaginez. Şi chiar vorbesc serios, din moment

ce în Berlin nu am avut vârsta potrivită ca să ies în societate. Când Sheridan se uită ciudat la el, continuă: Ce părere are Wolfe de faptul că sora lui o va avea însoţitoare pe mama noastră?

— Nu ştiu. Este alunecos ca un peşte. Niciodată nu e prin preajmă când mă duc să-l vizitez. Bea tot zice că va apărea, dar mereu găseşte un motiv să nu o facă. Sheridan îşi goli paharul, apoi îl puse pe birou. De asta am nevoie de ajutorul tău.

Grey se încordă.

— Pentru ce?

— Să afli ce face Joshua, unde umblă tot timpul. Sheridan îşi încleştă maxilarul. Să obţii dovada de care am nevoie – dacă a fost implicat în două morţi. Să vezi dacă poţi descoperi adevărul.

Dumnezeu să-l ajute!

— Îmi ceri să-l spionez pe maior?

— Da.

— De ce eu?

Sheridan ridică din umeri.

— Pentru început, pe tine nu te cunoaşte.

— Dar nu-i va lua mult să afle cine sunt. În clipa în care voi începe să-mi bag nasul, să întreb oamenii, va afla şi va face totul ca să-mi afle identitatea. Nu este bine să-i ascundem asta.

— Atunci ce dracu' sugerezi *tu?* Între a o ajuta pe mama cu *proiectul* ei şi a încerca să pun ordine în afacerile ducatului, abia am timp să respir, cu atât mai puţin să-l spionez pe Joshua.

— Ah, dar tu te pricepi mai bine ca mine la spionat, replică Grey, pentru că ai putea să pretinzi că vrei să te obişnuieşti cu gestionarea moşiei. Iar proprietarul care pune întrebări despre angajaţii săi nu va părea la fel de ciudat ca vreo rudă care face asta. Îşi aşează paharul gol pe masă. Te pot ajuta cu moşia. O pot ajuta pe mama să le pregătească pe domnişoara Wolfe şi pe Gwyn pentru debut. După cum ai zis şi tu, ştiu ce presupune asta. Deci m-aş descurca mai bine la acest capitol din moment ce am

participat la câteva evenimente de debut. De exemplu, am fost prezent la debutul Vanessei.

— Deci tu eşti cel responsabil de manierele neobrăzate şi de limba ascuţită ale verişoarei tale, nu-i aşa? întrebă Sheridan.

— Tu eşti responsabil de ale lui Gwyn?

Sheridan îl săgetă cu privirea.

— Aşa mă gândeam şi eu, rosti Grey calm. Ideea este că nu mă deranjează să mă ocup de finanţele şi de administrarea moşiei şi nici să le dau tinerelor domnişoare sfaturi în privinţa aşteptărilor sociale. Nu mă deranjează nici să aflu tot ce pot de la domnişoara Wolfe pentru tine, cât timp o ajut să se pregătească pentru debut. Dar nu-l voi spiona pe fratele ei. De asta trebuie să te ocupi tu.

Sheridan îşi îndreptă umerii.

— Nu cred că este o idee bună să o ajuţi pe Bea pentru debut. Ai o anumită reputaţie legată de tinerele femei, iar ea este într-o situaţie vulnerabilă.

— Tocmai datorită reputaţiei mele ar trebui să fiu cel care le atenţionează pe domnişoare. Ştiu la ce se aşteaptă domnii în societate. Şi cum ar trebui zădărniciţi. În vreme ce tu…

— …abia dacă am fost la vreun bal, ştiu. Sheridan oftă exasperat. Ai dreptate.

— Oricum, nu ai de ales. Dacă vrei să te ajut, o fac la ce mă pricep.

Implicarea într-un asemenea proiect i-ar fi putut face vizita la propria familie mai tolerabilă. Mama lui nu era singura care trebuia să-şi distragă atenţia de la moartea lui Maurice.

— Deci suntem de acord cu împărţirea sarcinilor? întrebă Grey.

Lui Sheridan îi tresări un muşchi în maxilar. Dar, după un moment de ezitare, încuviinţă din cap.

Apoi Sheridan se duse să umple din nou paharele.

— Ar trebui să ne pecetluim înţelegerea cu un toast. Se întoarse pentru a-i da paharul lui Grey. Ştii, încep să mă bucur că mă vei ajuta cu problemele moşiei. Cu siguranţă,

eşti un negociator nemilos.

— Nu a fost o întâmplare că mi-am triplat venitul ducatului în ultimii treisprezece ani.

— Ei bine, dacă mă poţi ajuta să fac şi eu asta, ţi-aş fi foarte recunoscător. Fratele lui se opri pentru a privi pe fereastră apusul care se lăsa peste pământurile lui. Dar mă tem că moştenirea Armitage e departe de asta.

— Ai să fii surprins să afli ce efect pot avea asupra proprietăţilor nişte investiţii înţelepte şi o gestionare inteligentă.

— Vom vedea. Cu un zâmbet forţat, Sheridan îşi ridică paharul. Pentru spionaj!

— Şi pentru debuturi, adăugă Grey.

Înainte să apuce să bea, uşa se deschise şi Thorn intră.

Cu părul lui castaniu şi ochii de un albastru-deschis, Thorn semăna cu mama lor mai mult decât Grey sau Sheridan. Dar asemănarea se oprea acolo. Thorn era mult mai rebel decât fusese ea vreodată.

Thorn îi privi, apoi se duse să-şi toarne un pahar.

— Pentru ce bem? întrebă el.

Grey schimbă o privire cu Sheridan şi zise:

— Pentru fraţi!

— Beau pentru asta. Thorn se opri. Am uitat, trebuia să chem pe toată lumea la cină.

— Cu siguranţă, asta poate să aştepte cât timp bei un pahar, zise Sheridan.

— Adevărat. Şi mi-ar prinde bine ceva de băut după ziua de azi.

Thorn li se alătură când ciocniră. Apoi dădu coniacul pe gât dintr-o înghiţitură.

— La dracu’, omule, ia-o mai încet! zise Sheridan.

Grey râse.

— Poate că nu-ţi dai seama, dar Thorn ne poate îmbăta pe toţi. Nu-i aşa?

Bărbatul le făcu cu ochiul.

— Fac şi eu ce pot. Până la fund, băieţi! Dacă întârziem la cină, mama va da vina pe mine, eu refuz să fiu

dat la o parte din poziţia mea de fiu preferat.

Discuţia se transformă în glumele obişnuite despre favoritul mamei, un joc în care Grey intra rareori, din moment ce el sigur *nu* era. Dar le ţinu isonul până ce băură coniacul, plecară la masă.

— Stai, îi ceru Grey lui Thorn, cine va sta de veghe cât suntem noi la cină?

— Unul dintre servitori. Expresia lui Thorn deveni sumbră. Dar sunt sigur că nu va sta mult acolo. Mama abia a vrut să plece de lângă tata astăzi. Este hotărâtă să stea în camera aia blestemată până la procesiunea funerară.

Lui Grey nu-i scăpă faptul că Thorn se referise la Maurice cu apelativul *tata,* deşi aşa îi spunea Thorn în mod obişnuit tatălui lor vitreg. Tatăl lui Thorn şi al lui Gwyn murise la scurt timp după ce se născuseră, aşa că Maurice fusese singurul tată pe care gemenii îl cunoscuseră.

— Dar acum, pentru că tu eşti aici, Grey, continuă Thorn, o poţi convinge pe mama să doarmă un pic în noaptea asta.

— Ţinând cont de faptul că tu eşti preferatul, glumi Grey, este mult mai probabil să te asculte pe tine.

Thorn râse.

— Cum crezi că *am devenit* preferatul? I-am îndeplinit capriciile. În vreme *ce* pe *tine* te vede ca personificarea primului ei soţ, care, din câte am înţeles, îi dădea tot timpul ordine. Aşa că te ascultă când *tu* îi dai ordine.

Îi venea să urle din cauza asta. Pentru că nu voia să fie acel bărbat. Dar era prea târziu să schimbe percepţia celorlalţi despre el, aşa că avea să-şi joace rolul ca de obicei.

Până la urmă, *cineva* trebuie să preia frâiele familiei lui nesupuse. Şi la fel de bine putea fi el.

Capitolul 5

Cina la conacul Armitage era mult mai informală

decât fusese pe vremea unchiului Armie. Asta nu însemna că Beatrice cobora la cină aşa de des când el trăia. Chiar şi când ea şi fratele ei erau invitaţi, Joshua refuza să participe, iar ea nu avea chef de o discuţie între patru ochi cu unchiul Armie.

Dar cina cu familia mătuşii Lydia îi amintea de vremea când, cu mulţi ani în urmă, bunicii ei erau în viaţă, iar ea trăia în casa aceasta, după moartea tatălui. La zece ani, era prea mică să locuiască singură, mai ales că Joshua era în Marina Regală, plecat peste graniţă. Aşa că locuise aici cu bunicii.

Pentru un copil, salonul de luat masa fusese un loc magic, unde scânteiau candelabrele, argintăria sclipea, iar feţele de masă erau de un alb ca zăpada. De fiecare dată când bunica o aducea jos din camera ei, pentru a exersa eticheta la cină, se simţea ca o prinţesă stând la această masă.

Din nefericire, singurele lucruri pe care bunica reuşise să o înveţe fuseseră bazele etichetei la cină, pentru că apoi bunicul murise, iar bunica se îmbolnăvise. Dar Beatrice ştia măcar ce furculiţă să folosească pentru salata de castraveţi şi cum să bage lingura în supa de ţestoasă. Slavă Cerului! După felul în care Greycourt continua să se holbeze la ea, aştepta ca ea să facă vreun gest greşit. Diavol arogant!

Ridicându-şi bărbia, ea îi întâlni privirea şi băgă perfect lingura în supă. De parcă ar fi ghicit ce voia Bea să facă, pe chipul lui apăru un zâmbet cunoscător.

La naiba! Era un efect neaşteptat al provocării lui. Mai bine nu îl privea deloc, pentru că, de fiecare dată când se uita la el, avea un gol ciudat în stomac. Era senzaţia care o cuprindea când o lua la goană în jos pe un deal împreună cu câinii, îngrozită şi entuziasmată în acelaşi timp.

Nu avea nevoie să simtă asta tocmai faţă de *el.* Cu puţin noroc, el urma să plece a doua zi după înmormântare, iar ea nu avea să-l mai vadă vreodată.

Aşa că Bea îşi îndreptă atenţia spre povestea amuzantă pe care o spunea ducele de Thornstock. Părea un pic cam obscenă pentru acea companie, dar din moment ce

mătuşa Lydia nu părea deranjată, Beatrice consideră că era în regulă.

Deşi nu era la fel de înalt ca Greycourt, Thornstock părea cel mai arătos. Trăsăturile lui erau simetrice, zâmbetul mai rafinat şi nasul perfect. Părul lui drept era şaten-roşcat, nu cenuşiu şi ondulat precum părul lui Greycourt, şi ochii erau de un albastru cristalin.

Era chiar mai rău – părea de-a dreptul încântător. După unchiul Armie, bărbaţii de genul acesta mereu o puneau în gardă.

— Deci, domnişoară Wolfe, zise Thornstock amabil, bănuiesc că vă vom vedea mâine la înmormântare.

— Sigur că nu. Nu este permis.

Thornstock şi Lady Gwyn fură surprinşi.

— La ce te referi? întrebă Lady Gwyn. Este înmormântarea unchiului tău!

Mătuşa Lydia puse jos lingura şi se uită la fiica ei cu o privire fermă.

— Aici femeile nu participă la înmormântări şi nu se alătură procesiunii, draga mea.

— De când? întrebă Thornstock.

Beatrice tuşi.

— Dintotdeauna. Aşa a fost mereu.

— Ce absurd! Şi incorect. Lady Gwyn îşi îndreptă privirea spre mama ei. Dar tu mergi, nu?

Mătuşa Lydia oftă.

— Nu are sens să le dau motiv de bârfă localnicilor. Anglia este noua noastră casă şi trebuie să ne adaptăm obiceiurilor.

— Ei bine, *eu* merg, anunţă Lady Gwyn. Nu mă pot opri.

— Foarte bine, zise Thornstock. Mi se pare un obicei stupid.

— Ţie toate obiceiurile englezeşti ţi se par stupide, Thorn. Greycourt se uită la Gwyn. Promiţi să nu plângi la înmormântare?

Ea clipi.

— Ce vrei să spui?

— Din cauza asta nu au voie femeile. Se consideră că arată prea multe emoţii în public, când ar trebui să fie stoice.

— Atunci mama sigur nu ar trebui să meargă, mormăi în lingura lui de supă Sheridan, care până atunci fusese precaut şi nu se băgase în conversaţie.

— Sheridan! zise mătuşa Lydia.

— Păi, este adevărat. Nu ai fost stoică o zi în viaţa ta. Ai tendinţa să fii destul de… dramatică uneori.

Femeia îl săgetă cu privirea.

— Nu mă pot abţine. Strămoşul meu a fost dramaturg.

— Şi nu ne laşi să uităm vreodată asta, comentă Thornstock, dar cu o tandreţe inconfundabilă. Rânji viclean spre Beatrice. Probabil aţi observat, domnişoară Wolfe, că toţi am primit nume după dramaturgi.

De fapt, Beatrice nu observase. Analiză în minte numele lor mici: al lui Thornstock era Marlowe, al lui Greycourt era Fletcher şi mai erau Sheridan şi Heywood. Da, toţi aveau nume de dramaturgi. Ce ciudat!

Apoi îi trecu ceva prin minte.

— Dar nu şi Lady Gwyn, corect?

— Eu am primit numele după o actriţă, zise Lady Gwyn pe un ton ridicat. Nu există destule femei dramaturg cunoscute, iar mama nu mi-ar fi spus Inchbald sau Behn, aşa că mi-a ales numele după Nell Gwyn. Slavă Cerului că toată lumea crede că Gwyn vine de la vreun strămoş galez!

— Nell Gwyn a fost una dintre cele mai faimoase actriţe ale timpurilor ei, zise mama pufnind. Nu este ceva care să te ruşineze.

— Biata Nelly a fost *faimoasă* pentru că era amanta lui Carol al II-lea al Angliei, mamă, zise sec Greycourt. Prinţul de Wales are un portret de-al ei nud.

Femeia se uită suspicioasă la el.

— *Tu* de unde ştii?

El ridică din umeri.

— L-am văzut. Când ea exclamă uimită, el adăugă: La un bal regal. Şi ideea este că nu o găsesc vinovată pe Gwyn a noastră că vrea să ascundă de unde îi provine numele.

Nici Beatrice. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să se afle de unde provenea un astfel de nume. Iar ea fusese supărată pe *papa* pentru că îi dăduse numele după singura mare iubire a lui Dante! Măcar numele ei provenea de la o persoană virtuoasă. Ce glume ar fi făcut unchiul Armie dacă ar fi fost numită după o actriţă uşuratică!

Greycourt se întoarse spre sora lui.

— Dacă mama nu merge la înmormântare, Gwyn, înseamnă că nici tu nu mergi. Are nevoie să-i fie cineva alături.

Lady Gwyn se încruntă.

— Bea va fi aici.

— Nu-i acelaşi lucru, şi tu ştii asta.

— Nu o insulta pe Bea! protestă Lady Gwyn.

— Nu insult pe nimeni, replică Greycourt. Dar domnişoara Wolfe nu a fost alături de mama în anii în care i-ai fost tu. Ar fi bine pentru mama să vă aibă pe *amândouă* aici.

— Ascultă-l pe fratele tău! Mătuşa Lydia se întinse şi prinse mâna fiicei ei. Aş vrea să rămâi lângă mine. Se uită cu afecţiune spre Beatrice. Şi Bea, desigur.

Lady Gwyn oftă.

— Dacă trebuie… Dar tot cred că este greşit că nu pot participa la înmormântarea tatii doar pentru că sunt femeie. El *a fost* tatăl meu din toate punctele de vedere. Deci am dreptul să jelesc la fel de mult ca Thorn, Grey sau Sheridan.

— Sunt de acord, zise Greycourt, spre surprinderea lui Beatrice. Sunt multe reguli în societate care mi se par greşite. Dar dacă vrei să ai un debut încununat de succes, trebuie să urmezi nişte reguli. Măcar până pui mâna pe un soţ. Îi zâmbi lui Beatrice. Şi dumneavoastră la fel, domnişoară Wolfe.

În vreme ce ea îşi punea întrebări legate de remarca lui ciudată, Sheridan spuse:

— Asta-i un moment la fel de bun ca oricare să anunţ că Grey va rămâne câteva săptămâni ca s-o ajute pe mama să le pregătească pe Gwyn şi Bea pentru debutul în

societate.

— Pe dracu’ rămâne! strigă Lady Gwyn.

Tocmai asta voia să zică Beatrice. Doar gândul că măreţul duce de Greycourt ar fi sfătuit-o într-o asemenea privinţă îi făcea să-i tresară inima.

— Poftim? Nu mă vrei prin preajmă, Gwyn? întrebă Greycourt cu o notă ciudată în voce.

— De ce te-aş vrea? răspunse Lady Gwyn. Eşti tiran. Mama ne poate spune tot ce trebuie să ştim.

— Draga mea, zise mătuşa Lydia, eu nu am mai frecventat societatea englezească de aproape treizeci de ani. Lucrurile s-au schimbat. Şi, de fapt, nu am avut un debut. Chipul ei se îmbujoră. Eu şi tatăl lui Grey ne-am cunoscut prin intermediul familiei.

Bea se uită la Greycourt, a cărui expresie deveni dintr-odată serioasă.

— Oricum, continuă ducesa, bărbaţii cunosc lucruri pe care se cuvine să le cunoască şi o femeie. Refuz să-mi văd fiica şi nepoata debutând în societate fără să ştie cum funcţionează lucrurile. Şi nu ar strica să avem prin preajmă un bărbat care să poată servi drept partener la dansuri.

Beatrice înghiţi în sec când îi trecu prin minte imaginea cu ea împiedicându-se într-un dans cu Greycourt.

— De ce nu o poate face Sheridan? întrebă Lady Gwyn.

După ce se uită la Greycourt, Sheridan zise:

— Întâi de toate, surioară, eu trebui să învăţ cum se administrează moşia. În al doilea rând, nu cunosc suficiente lucruri despre debuturi pentru a instrui pe cineva, în vreme ce Grey se învârte prin societate de mulţi ani şi a fost implicat în debutul verişoarei lui, Vanessa. Cu el şi cu mama alături, tu şi Bea ar trebui să faceţi valuri în societate.

— Eu nu vreau să fac valuri în societate, ripostă Beatrice. Când toată lumea îşi îndreptă privirea spre ea, roşi. Dar continuă: Eu vreau doar să-mi găsesc un soţ potrivit.

Ca să-şi aranjeze viitorul şi, în acelaşi timp, pe al lui

Joshua. În mod clar, *el* nu avea să facă nicio mişcare în acea direcţie.

— Mă tem că aceste două aspecte merg împreună în ziua de astăzi, domnişoară Wolfe, zise Greycourt cu blândeţe.

— Chiar şi pentru o femeie fără zestre şi un tată care a murit într-un duel? izbucni ea. Aş zice că mai bine aş juca după reguli în speranţa că mă va remarca vreun vicar sau un medic aflat în căutarea unei soţii. Măcar genul *acesta* de soţ nu va muri într-un mod scandalos şi nu mă va lăsa săracă, aşa cum a făcut *papa.*

Toţi se uitau la ea cu gura căscată. Apoi îşi mutară privirea spre Greycourt, să vadă ce avea el de zis. La dracu', de ce scosese ce era mai rău în ea? Petrecuse ani întregi învăţând să *nu* spună ce gândea, dar când el era prin preajmă, vorbea gura fără ea.

Îşi coborî privirea spre masă.

— Iertaţi-mă, Excelenţă. Nu am vrut să…

— Prima regulă, zise el, cu un pic de amuzament în ton, nu vă cereţi scuze. Pentru *nimic.* Sunteţi nepoata unui duce. Trebuie să intraţi într-o încăpere ca şi cum acel duel a fost singurul pas greşit dintr-o serie de fapte virtuoase. Şi de ce a fost scandalos? Dacă era o chestiune de onoare…

— Cred că mai degrabă era o chestiune de *lipsă* de onoare, răspunse ea sec, deşi bunica nu a confirmat.

Beatrice auzise că fusese un duel din cauza unei amante, dar nu avea de gând să-i spună *asta* măreţului Greycourt. Nimănui nu-i făcea plăcere să vorbească despre acest lucru.

— Deci s-a întâmplat cu ani în urmă, corect?

— În urmă cu şaisprezece ani, mai precis, zise Beatrice.

— Perfect. Nu-şi va aminti nimeni. La dracu', eu habar n-aveam!

— Fletcher Pryde! exclamă mama lui. Nu le vei fi de niciun ajutor lui Gwyn şi lui Bea dacă vei înjura la evenimentele sociale.

În loc să murmure nişte scuze, aşa cum ar fi făcut

Bea, Greycourt râse.

— Mamă, n-ai fost prea mult prin societate în ultimii ani, nu-i aşa? Suntem în război. Sunt puţini gentlemeni, iar ofiţerii nu sunt mereu atenţi la limbaj.

Mătuşa Lydia se întoarse spre Thornstock.

— Este adevărat?

Thornstock pufni.

— Nu ştiu. Ca să fiu sincer, evit societatea ca şi cum viaţa mea ar depinde de asta. Ceea ce deseori chiar aşa este.

Pe chipul mamei lui se citi alarmarea.

— Ce vrea să însemne *asta?*

— Nu vrei să ştii, crede-mă, zise Greycourt, aruncându-i fratelui său o privire cu subînţeles.

Dar Beatrice voia să ştie. I se părea fascinant tot ce avea legătură cu mătuşa Lydia şi cu copiii ei. Erau toţi aşa de… *direcţi* şi obraznici! Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca ei.

Mă rog, cu excepţia lui Joshua. Dar el nu spunea ce gândea în modul amuzant în care o făceau *ei.* De fapt, nici ea nu făcea asta.

— Totul va fi bine, mamă, continuă Greycourt. Vei vedea. Sheridan este foarte ocupat acum. Cât despre Thorn…

— Eu nici de-al naibii nu învăţ pe cineva cum merg lucrurile în societate, interveni bărbatul. Şi da, mamă, *nici de-al naibii* este un limbaj clar inacceptabil în societate.

— Sau oriunde, îşi certă Lady Gwyn fratele. Până şi *eu* ştiu asta.

Thornstock ridică din umeri.

— Un motiv în plus ca Grey să se ocupe de prostia asta.

Mătuşa Lydia oftă.

— Vă las pe voi, băieţi, să stabiliţi cine şi ce face. Sunt sigură că ştiţi ce faceţi. Se uită la Beatrice. Apropo, draga mea, ai vorbit cu Joshua, ca să fie de acord cu planul nostru, nu-i aşa?

Luată pe nepregătite, Beatrice zise:

— Desigur.

„Mincinoaso!” Trebuia să vorbească, dar îi era groază, pentru că nu ştia cum ar fi putut reacţiona Joshua. Cu toate astea, avea să-i spună ce credea dacă el nu era de acord. Poate că se chinuia să nu spună ce gândea în preajma altor oameni, dar cu Joshua nu se lupta niciodată cu acest impuls. Dacă vreun bărbat avea nevoie să i se vorbească direct, acela era fratele ei.

Mătuşa Lydia zâmbi.

— Nu aş dori să fac ceva fără aprobarea lui. Încă suntem nişte străini pentru el şi nu vreau să creadă că depăşim limitele.

— Înţeleg, zise Beatrice.

Oh, da, înţelegea prea bine! Femeile nu puteau niciodată să ia astfel de decizii. Erau la mila fraţilor, taţilor şi soţilor.

Nu era *drept.* Cu siguranţă, ea şi Lady Gwyn erau de acord în *această* privinţă.

Mătuşa ei se ridică.

— Acum, dacă nu vă deranjează, trebuie să mă întorc în salonul de zi.

Bărbaţii se ridicară, iar Sheridan ocoli masa pentru a veni lângă mama lui.

— Vin cu tine.

Înainte să plece, Greycourt i se adresă mamei:

— Promite-mi că vei dormi în noaptea asta. Chiar dacă nu participi la înmormântare, mâine va fi o zi grea şi ai nevoie de odihnă.

— Dacă aşa vrei tu, Grey. Mătuşa Lydia îi oferi un zâmbet care te topea. Mulţumesc că ai venit, fiule!

În ochii lui sclipi o emoţie indescifrabilă.

— Desigur. Unde în altă parte să fiu?

Asta o făcu să zâmbească larg.

— Vin şi eu în scurt timp, adăugă el. Imediat ce termin desertul.

— Ar fi minunat, mulţumesc, zise ea.

În clipa în care mătuşa Lydia şi Sheridan plecară, Greycourt se aşeză la loc şi o privi fix pe Beatrice.

— Vreau să vă cer o favoare. Ştiu că fratele dumneavoastră nu a participat la înmormântarea celuilalt unchi al vostru. Asiguraţi-vă că mâine participă la înmormântarea tatălui meu vitreg.

Tonul lui apăsat o sperie. La fel ca lipsa cuvintelor *vă rog.*

— D-desigur că va participa.

— Bun. Pentru că este important să facă asta.

Era ceva ce nu spunea. Îşi dorea cu disperare să ştie ce anume. Dar gemenii schimbau priviri confuze, iar expresia lui misterioasă nu lăsa să se vadă despre ce era vorba.

— Voi face tot ce pot ca să mă asigur că Joshua apare aici pentru procesiunea funerară, zise Beatrice.

— Excelent. Grey îşi termină vinul. Mulţumesc.

Cumva, asta o făcu să devină şi mai suspicioasă.

— Pot să întreb *de ce* este aşa de important?

El frecă marginea paharului cu degetul.

— Mama ar fi rănită dacă el nu ar participa. Şi nu vreau să sufere şi mai mult.

I se strânse inima în piept.

— Desigur, zise ea în grabă. Nici eu.

Dumnezeule, spera ca acesta să fie singurul motiv al lui Grey! Ultimul lucru de care ea şi Joshua aveau nevoie era un duce care să le sufle în ceafă şi să le afle toate secretele, un duce care se pricepea la a deosebi adevărul de minciună.

Putea doar să spere că se agita prea mult din pricina reacţiilor lui. Altfel, ea şi fratele ei erau cel puţin pe cale să fie aruncaţi în stradă, fără vreun ajutor.

Iar ea ar fi făcut orice ca să preîntâmpine asta.

Capitolul 6

A doua zi după înmormântare, Beatrice se grăbi în sus pe deal spre cuştile câinilor, unde spera să-l găsească pe

Joshua. Din nefericire, nu mai putea amâna discuţia cu el despre iminentul ei debut.

Din fericire, înmormântarea se desfăşurase conform planului. Judecând după complimentele primite de Beatrice de la servitorii care participaseră, totul fusese pe placul familiei, dar şi al locuitorilor din zonă. Vinul de Porto care cursese fără măsură pentru cei care participaseră la procesiunea funerară nu trecuse neobservat. Generozitatea familiei Wolfe îi impresionase profund pe localnici, care nu fuseseră ataşaţi de unchiul Armie, considerându-l un zgârie-brânză care nu sprijinise oraşul.

Asta putea îmbunătăţi imaginea lui Beatrice şi a lui Joshua, care erau priviţi ca nişte ciudaţi – ea pentru felul băieţesc de a fi, iar Joshua din cauza comportamentului haotic şi a piciorului şchiop. Dacă oraşul le accepta rudele, iar rudele îi acceptau pe ea şi pe Joshua, atunci localnicii îşi puteau schimba părerea despre ea şi despre Joshua.

Putea doar să spere la asta, din moment ce se temea că, în ciuda eforturilor mătuşii ei, era pe cale să devină fată bătrână. Mai ales dacă Joshua refuza să-i permită mătuşii ei să o ajute cu debutul.

Oh, dar avea să-i arate ea lui dacă se împotrivea!

Încurajată de acel gând, intră în curtea goală de lângă cuştile câinilor, o structură de calcar aflându-se la celălalt capăt. Şi curtea era împrejmuită de calcar – ziduri înalte, menite să ţină câinii în interior când erau agitaţi.

Îşi zări imediat fratele, sprijinit în baston şi vorbind cu îngrijitorul animalelor, domnul MacTilly. Închise poarta în urma ei, ca să nu fugă câinii.

Când domnul MacTilly o văzu venind, se opri din conversaţie pentru a o saluta ducând mâna la pălărie.

— O zi bună, domnişoară! Aţi venit să luaţi bestiile mai mici la o plimbare, nu-i aşa?

— Da… şi să vorbesc cu fratele meu.

Joshua se întoarse pentru a se uita la ea, cu chipul îmbătrânit încruntat.

— Despre ce?

— Bună dimineaţa şi *ţie,* zise ea caustic. Cred că te-ai

trezit devreme. Asta *dacă* ai venit acasă azi-noapte.

Când Joshua se încruntă şi mai tare, ea îi aruncă domnului MacTilly o privire cu subînţeles, iar el zise:

— Mă duc să adun câinii, care au mare nevoie de mişcare, spuse repede bărbatul şi intră grăbit în clădire.

— Ce vrei, Beatrice? întrebă Joshua.

— În afară de a afla unde ai fost noaptea trecută şi de ce ai venit atât de târziu încât nu te-am văzut deloc?

Chipul lui se apropie de ea.

— Am avut treburi în Leicester.

Leicester era la trei ore distanţă cu poştalionul. În ultimele luni, mersese des acolo, fără vreun motiv pe care ea să-l ştie.

— Oh, şi care ar putea fi acestea?

— Nu-i treaba ta.

— Joshua…

— Nu am timp de întrebările tale! Când ea se îndreptă de spate, el îşi frecă faţa cu mâna. Spune-mi ce ai nevoie, ca să mă pot apuca de treabă.

Ce avea ea nevoie era să audă de ce dispăruse în Leicester câteva nopţi anul trecut – dar îl mai întrebase asta şi primise acelaşi răspuns: „Nu e treaba ta”. Îşi făcea griji că Joshua îşi pierduse timpul prin vreo cârciumă, pentru că el nu mirosea niciodată a alcool şi, în plus, existau cârciumi în Sanforth la care putea ajunge mai uşor. Deci ce punea la cale cu atâta discreţie?

Nu conta. Oricum, nu pentru asta se afla acolo. Nu avea decât să-şi păstreze secretele atât timp cât nu o implicau.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva ce îi priveşte pe mătuşa şi pe verii noştri.

El înjură.

— Am mers la înmormântare, aşa cum mi-ai cerut, deşi ştii că aş prefera să-mi muşc limba decât să merg la aşa ceva. Deci mi-am îndeplinit obligaţiile faţă de rudele noastre, chiar mai mult decât era nevoie.

Uneori era aşa de încăpăţânat, încât o înnebunea.

— Ei bine, nici măcar nu ai venit în casă după

înmormântare ca să vorbeşti cu mătuşa mea sau cu celelalte doamne. Când el se înfurie, ea adăugă repede: Nu te enerva. Nu-ţi cer să mai faci ceva pentru *ei.* Îşi prinse mâinile la spate pentru a ascunde că degetele deja îi erau strânse în pumni. Trebuie doar să te informez ce plănuiesc să facă pentru *mine.* Doar dacă nu cumva domnii au menţionat deja asta ieri.

Încruntătura lui dispăru.

— Nu, nimeni nu a menţionat nimic. Din fericire, au vorbit foarte puţin cu mine.

— Nu-mi pot închipui de ce, zise ea sec. Eşti mereu o companie aşa de plăcută! Spre surprinderea ei, el râse, ceea ce se întâmpla foarte rar. Gestul lui o îmbună. Poate că lucrurile aveau să meargă mai bine decât se temuse ea. Oricum, continuă, forţându-se să vorbească mai blând, mătuşa Lydia doreşte să mă ajute să debutez. Împreună cu Lady Gwyn.

Amuzamentul lui dispăru în vreme ce un amalgam de emoţii se văzură pe chipul lui, dar niciuna clară, nici măcar pentru ea.

— Un debut, zise el plictisit. În societatea londoneză.

— Desigur, *în societatea londoneză.* Unde în altă parte ar putea să fie? Nu se poate considera debut dacă apar la vreo adunare în Sanforth – nu că aş putea merge vreodată, din moment ce tu nu mă însoţeşti.

— Scumpa ta mătuşă Lydia te poate însoţi, zise el răutăcios. Sau chiar femeia aia, Lady Gwyn, mai ales că acum locuiesc amândouă la conacul Armitage.

Păşi mai aproape de el pentru a şuiera:

— În scurt timp, ar putea locui în casa *noastră,* iar noi am putea fi aruncaţi în stradă. După ce se va căsători Sheridan, s-ar putea să o mute pe mătuşa Lydia în casa văduvei. Şi atunci noi unde vom merge?

Ferindu-şi privirea, el îşi frecă barba nerasă.

— *Eu* măcar încerc să mă fac plăcută, continuă Beatrice. Nu că ar fi ceva dificil. Sunt oameni drăguţi. Mă tratează ca fiind parte din familie. Şi nu umblă creanga la orice oră din noapte, făcând Dumnezeu ştie ce, fără să lase

o vorbă nimănui. Nici nu se aşteaptă ca surorile lor să-şi piardă timpul, sperând inutil la ceva, la un viitor dincolo de...

— Destul, Beatrice! Îi tresări un muşchi în maxilar. Dacă vrei să debutezi, atunci fă-o! Voi vedea dacă pot aduna ceva bani.

— Nu trebuie. Mătuşa zice că îşi permite să plătească pentru mine din moment ce Thornstock plăteşte pentru sora lui geamănă. Şi mătuşa Lydia, şi Lady Gwyn par dornice să mă ajute să-mi găsesc un soţ.

— Ceea ce îţi doreşti, nu-i aşa? zise el amar. Să scapi de mine.

Normal că el vedea lucrurile aşa.

— Vreau să am o *viaţă,* la dracu'! Da, vreau un soţ şi copii pe care să-i iubesc, o viaţă a mea de care să fiu sigură că nu-mi va fi smulsă de sub picioare. Este ceva aşa de absurd?

El rămase cu gura căscată, uluit clar de exprimarea aprigă a dorinţelor ei adevărate, pe care încerca să le ascundă în preajma lui, pentru că niciodată nu ştia ce îl putea stârni.

— Nu este absurd, zise el în cele din urmă, încordându-şi mâna pe capătul bastonului. Dar mi-aş dori să găseşti un soţ *aici,* în oraş.

— Da, pentru că sunt aşa de mulţi tineri plecaţi la război!

În clipa în care el deveni rigid, ea regretă că menţionase războiul.

— Corect, izbucni el. Toţi acei bărbaţi care îşi servesc patria în timp ce eu şchiopătez aici... Se opri. Iartă-mă! Sunt doar nervos pentru că nu pot fi eu cel care te ajută să obţii ceea ce vrei. Să mă asigur că ai un debut cum se cuvine.

Asta îi diminuă furia.

— Oh, Joshua, ştiu ce este în inima ta! Ştiu. Nu rezistă şi ridică o mână, mângâindu-i obrazul. Când el se feri de gestul ei afectuos, ea îşi reprimă un oftat şi lăsă să-i cadă mâna. Şi oricum nu ai putea să o faci singur. Trebuie să

existe o femeie care să mă prezinte. Este foarte amabil din partea mătuşii noastre să se ofere.

— Da, chiar este foarte amabil, zise el. Oamenii ăştia sunt cel puţin *amabili.*

Felul în care o spuse o făcu să se oprească.

— Ce vrea să însemne *asta?* Abia ai petrecut ceva timp cu mătuşa noastră, îl ignori pe Sheridan şi nici măcar nu ai întâlnit-o pe Lady Gwyn.

— Până acum, nici unuia dintre ei nu i-a păsat ce se întâmplă cu tine, iar dintr-odată se oferă să te ajute să debutezi în înalta societate? Ţine minte ce-ţi zic, au un motiv ascuns!

— Îmi asum acest risc.

Trebuia să plece cumva din acel loc împreună cu Joshua, să găsească un loc mai sigur, unde el putea înflori – unde *ea* putea înflori. Şi asta, pentru că în acel moment mureau lent şi jalnic printre rămăşiţele acţiunilor scandaloase ale lui *papa* şi rănile profunde ale lui Joshua.

Era sătulă de tot.

— Vrei să zici că nu vei fi de acord cu planul?

Furia întunecată din ochii lui căprui o făcu să-i dea lacrimile. Spre surprinderea ei, el zise:

— Normal că sunt de acord.

Neputând să se abţină, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Oh, mulţumesc, mulţumesc! Eşti cel mai bun frate!

Deşi el rămase rigid, nu o împinse, cum făcea de obicei. Dar zise pe un ton serios:

— Nu mi-ai dat de ales.

Ea îl îmbrăţişă mai puternic.

— Mereu îţi dau de ales, frate. Atât timp cât faci alegerea corectă.

Când ea se retrase, el chiar zâmbea.

— Jur că tu creşti prea repede, răţuşcă!

Nu-i mai spusese răţuşcă de mulţi ani.

— În caz că n-ai observat, nu doar că m-am maturizat, dar în curând voi deveni fată bătrână.

— Prostii. Orice bărbat poate vedea că eşti un

diamant de primă clasă.

— Un diamant neşlefuit, poate, replică ea. Şi se pare că pe aici trăiesc doar bărbaţi orbi.

— Cu excepţia verilor noştri, nu? Înainte ca ea să apuce să răspundă, el adăugă: Foarte bine, fă-ţi debutul în societate! Eu nu te voi opri.

— Ne-ai putea însoţi la Londra, zise ea repede. Sunt sigură că mătuşa noastră nu s-ar supăra. Şi tu meriţi să debutezi în societate.

El se încruntă.

— Eu nu mă apropii de cloaca aia pentru nimic în lume. Şi, crede-mă, nu mă vrea nimeni acolo. Băgă mâna liberă în buzunarul hainei. Tu du-te şi distrează-te! Te vei simţi mai bine fără mine. Doar... sper că vei reveni aici din când în când după ce te măriţi cu un individ de treabă.

— Voi fi pe aici aşa de des, că o să te saturi de mine, zise ea.

Cu toate astea, spera că *individul de treabă* care urma să-i devină soţ avea s-o ajute să găsească o poziţie mai bună pentru fratele ei. Una în care să-şi folosească educaţia şi experienţa şi să-i îndepărteze tristeţea din ochi.

Pentru că merita mai mult. Şi pentru Dumnezeu, şi ea merita!

*

Grey stătea dincolo de poarta unde se aflau cuştile pentru câini, observând sunetele scoase de câini în vreme ce domnişoara Wolfe îi saluta pe fiecare după nume. Nu intenţionase să tragă cu urechea la ce vorbeau ea şi fratele ei. Venise să o caute din neastâmpăr, dar şi din dorinţa de a începe misiunea primită de la Sheridan.

Dar apoi îi auzise certându-se şi se gândise că putea să afle ceva, măcar pentru a-l linişti pe Sheridan. Grey îl cunoscuse pe Wolfe la înmormântare, dar avusese ocazia să observe doar câteva lucruri. Bărbatul arăta mai bine şi era mai gentleman decât se aşteptase, ţinând cont de ocupaţia lui. Sheridan nu greşise în legătură cu braţele lui

Wolfe – maiorul avea constituţie de luptător. Poate că mergea folosindu-se de un baston, dar asta nu-l împiedica să muncească. Şi era înalt, deşi Grey anticipase asta din moment ce Beatrice nu era chiar scundă.

Cu toate astea, în afară de aspectele legate de înfăţişarea lui Wolfe, Grey aflase puţine lucruri din moment ce el şi maiorul abia schimbaseră două vorbe.

Măcar aflase mai multe informaţii trăgând cu urechea. Grey nu reuşise să înţeleagă întreaga conversaţie, dar auzise suficient ca să-şi dea seama că domnişoara Wolfe îşi făcea griji în legătură cu viitorul ei. Şi pe bună dreptate, din moment ce se părea că Wolfe pleca noaptea în locuri despre care nu-i spunea surorii sale.

Dar, în ciuda acestui lucru şi a irascibilităţii, maiorul nu părea genul de bărbat care să lupte pentru un ducat. Nici individul pe jumătate nebun şi nesăbuit pe care îl descrisese Sheridan. Cu siguranţă, Wolfe nu era interesat să omoare patru oameni pentru a moşteni titlul.

Din curtea care găzduia cuştile câinilor, o auzi vorbind pe domnişoara Wolfe.

— Gata, băieţi, e vremea pentru plimbare!

Pe toţi dracii, ieşeau! Grey nu voia ca ea să-l vadă pândind la fel ca servitorii care ascultau pe la uşi.

Simţindu-se ca un idiot, se retrase în jos pe deal, aşteptă până ce se deschiseră porţile cuştilor, apoi urcă înapoi.

Beatrice apăru cu trei pointeri în lesă şi închise poarta în urma lor. Apoi se aplecă, zicându-le pe o voce copilărească:

— Să nu-i ziceţi domnului MacTilly, dar vom alerga mai bine fără lesele astea, da?

Luat pe nepregătite de tonul ei, Grey se opri pentru a o privi cum le spunea vorbe dulci câinilor în vreme ce desfăcea prima lesă.

O văzuse arţăgoasă şi servilă, dar încă nu o văzuse blândă. Ceva în pieptul lui se strânse, făcându-l să se simtă neliniştit.

Când ea trecu la următorul câine, se întoarse cu

spatele la el şi se aplecă într-o poziţie care îi scotea în evidenţă fundul frumos. La dracu' cu totul! Rochia ei simplă din lână neagră se mula provocator. Ah, cât i-ar fi plăcut să pună mâinile pe acel fund senzual şi plin!

Ea zise către ultimul câine:

— Tu să nu te mai porţi urât ca data trecută, mă auzi, Hercules? Vei fi băiat cuminte pentru Beatrice, da? Ştiu că vei fi, pungaş drag.

În vreme ce Grey simţi cum i se încordează vintrele, îi trecu un gând rătăcitor prin minte. „Ah, da, domnişoară Wolfe, voi fi un băiat cuminte pentru dumneavoastră. Doar puneţi-mă la încercare".

Se întrebă cum ar fi fost în pat, mângâindu-l cu mâinile ei moi şi cu gura plină. Sau poate că ar fi fost aprigă, ca în ziua în care se cunoscuseră, şi s-ar fi ridicat să-i contreze fiecare mişcare, petrecându-şi picioarele lungi în jurul şoldurilor lui…

Sfinte Dumnezeule, la ce se gândea?

Din fericire, chiar în acea clipă pointerii o luară la goană pe deal, iar ea se întoarse şi îl văzu apropiindu-se.

Se înroşi toată.

— Excelenţă. Privi nervoasă spre poarta închisă şi coborî vocea. Ce faceţi aici?

— Vă căutam, răspunse el când ajunse la ea. Sheridan mi-a spus că probabil sunteţi la cuştile câinilor, iar cineva mi-a dat indicaţii cum să ajung aici.

„La tine. Şi la fundul tău foarte apetisant".

Sfinte Dumnezeule, trebuia să-şi scoată din cap imaginea cu fundul ei! Se simţi la fel de agitat precum dulăii, care o luaseră nebuneşte la goană, coborând dealul, apoi urcându-l, încercând să o facă să-i urmeze.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Unul dintre câini veni să-i adulmece mâna, şi ea îl scărpină nepăsătoare pe cap. Mătuşa Lydia are nevoie de mine?

Când ea o menţionă pe mama lui, dorinţa i se domoli brusc.

— Nu. Astăzi se odihneşte, slavă Domnului!

Pe trăsăturile ei se citi grija, pe care boneta ei cu

boruri mici nu o ascundea deloc.

— Atunci de ce sunteţi aici?

— Înainte să încep să vă sfătuiesc pe dumneavoastră şi pe Gwyn în legătură cu regulile din societate, m-am gândit că ar trebui să ne cunoaştem mai bine. Asta ar putea face ca lucrurile să fie mai uşoare.

— Atunci de ce Lady Gwyn nu este cu noi? întrebă ea, acum fiind, evident, în gardă.

— Pentru că îmi cunosc destul de bine sora, domnişoară Wolfe, glumi el.

Ea nici măcar nu încercă să zâmbească.

— Eu… voiam să zic…

— Ştiu la ce vă refereaţi, zise el, făcându-i-se milă de ea. Îşi dorea să o poată face să se simtă în largul ei, aşa cum era în preajma lui Sheridan. Şi apoi, Gwyn îi ţine companie mamei.

— Oh, desigur. Refuzând să îl privească, îşi netezi fustele şifonate. Trebuie să plimb câinii. Pointerii au nevoie de mult exerciţiu, altfel…

— …devin agitaţi şi greu de controlat. Da, ştiu. De ce nu-i plimbăm împreună? Promit că nu muşc, domnişoară Wolfe. Fără nicio aluzie.

Buzele ei zvâcniră ca şi cum s-ar fi luptat cu un zâmbet.

— Din experienţa mea, domnule, orice bărbat poate muşca dacă este provocat.

— Atunci nu mă provocaţi, iar eu nu-mi voi arăta colţii. Când ea se încordă, el îi zâmbi, dorindu-şi să o liniştească. Probabil aţi observat că nu sunt uşor de provocat. Sunt precum câinii dumneavoastră – gata să stau la comandă.

Ea pufni.

— Mă cam îndoiesc de asta, Excelenţă.

Utilizarea apelativului onorific îl enerva.

— Spune-mi Grey dacă doreşti, ca toţi ceilalţi. Sau chiar Greycourt, dacă preferi. Nu eşti o servitoare, şi eu nu îţi sunt stăpân.

— Bine. Dar atunci trebuie să-mi spui Beatrice, ca toţi

ceilalţi din familie.

— Nu Bea? întrebă el.

Ea oftă.

— Nu le spune nimic celorlalţi, dar nu suport să mi se zică Bea. Mă duce cu gândul la o doamnă în vârstă.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Deşi ar trebui să le spui şi lor.

— Nu pot. Au fost aşa de buni cu mine!

— Ah! Iar despre *mine* nu se poate spune asta.

Obrajii ei se îmbujorară.

— Nu am vrut să…

— Te tachinez, zise el râzând. Ţi-am zis, nu sunt uşor de provocat. Deşi aparenţele sunt contrare.

— Dacă tu zici… Grey.

Tonul ei arăta că încă era îngrijorată.

Fără să aştepte ca el să o ia înainte, ea porni la vale, pe panta dealului, cu câinii alergând în faţa ei. Grey o urmă, observând cum părea să controleze câinii cu o lesă invizibilă. Niciodată nu se îndepărtau prea mult de ea şi nu o luau la fugă spre pădure. Şi când unul dintre ei părea să vrea să facă asta, ea doar murmura un cuvânt, şi câinele se oprea imediat.

— Pointerii tăi sunt foarte bine dresaţi, observă el.

— Dacă îţi dai seama de asta, înseamnă că într-adevăr eşti vânător.

— De fapt, vânătoarea nu este distracţia mea preferată, dar cunosc câinii. Am avut doi setteri pe post de câini de companie. *Nu* erau bine dresaţi şi nu se purtau frumos. Nu exista o pereche de pungaşi mai agitaţi decât ei. Nu-i putea controla nimeni, nici măcar eu. O privi pieziş. Deşi îndrăznesc să cred că *tu* ai fi putut.

— Aşa cred. Setterii nu sunt aşa de greu de dresat. Îşi fixă privirea pe câinii care goneau în faţa lor. Ai spus că *ai avut.* Ce s-a întâmplat cu ei?

După o clipă, el zise:

— A trebuit să-i las în Prusia când m-am întors în Anglia ca să merg la Eton.

— Oh, ce *îngrozitor!* Pe chipul ei se citi compasiunea.

Cred că ţi-a fost teribil de dor de ei.

„Nu la fel de mult ca de familia mea”.

— Erau câini, domnişoară Wolfe. Nu copii.

Intenţionase să o descurajeze. Ea însă se uită mai atentă la el.

— Asta nu înseamnă că nu ţi-a fost dor de ei.

— Nu am avut timp să-mi fie dor de ei, zise, apoi schimbă subiectul. Am înţeles că locuieşti cu fratele tău în casa văduvei de pe moşie.

Dintr-un anumit motiv, asta o puse iarăşi în gardă.

— Da, aşa este. Cel puţin atât timp cât mama ta preferă să locuiască în casa mare.

— Crede-mă, mama va locui mereu cât se poate de aproape de copiii ei, aşa că, dacă Sheridan nu o dă afară…

— Sau noua lui soţie, zise ea acră. Apoi îşi dădu seama. Iertaţi-mă, Excelenţă. Am fost prea directă.

— Vrei, te rog, să *încetezi* cu asta?

— Îmi cer scuze, mormăi ea. Am vrut să zic Grey.

— Nu la asta mă refer. Încetează să-ţi mai ceri scuze că spui ce gândeşti. Eu asta fac în fiecare zi a vieţii mele.

Vorbele lui o tensionară.

— Pentru că *poţi.* Eşti un duce, şi încă unul bogat. Nimeni nu te va contrazice şi, dacă aş avea ceva minte, nici eu nu aş face-o.

Replica ei directă îl făcu să chicotească.

— Aşa-i mai bine. Când ea păli şi deschise gura, el adăugă: Să *nu îndrăzneşti* să-ţi ceri scuze!

Ochii ei sclipiră.

— Nu aveam de gând.

— Ba bine că nu! Când ea privi cu subînţeles în jos, spre mâna lui care încă o ţinea de braţ, el îi dădu drumul. Se pare că este rândul meu să-mi cer scuze. Iartă-mă că te-am bruscat. Deşi am impresia că *tot ce* fac te enervează.

Aruncând o privire în josul dealului pentru a se asigura că încă vedea câinii, ea zise:

— Nu-i adevărat. Ai fost destul de amabil să nu-i spui vărului meu despre… schimbul nostru de replici acid când ne-am cunoscut.

— A fost acid? întrebă el. Eu nu mi-am dat seama.

Asta o făcu să zâmbească.

— Mincinosule!

— Îţi propun ceva. Cum ar fi să ne prefacem că eu nu sunt duce şi tu nu eşti ultimul pro… Se opri înainte să zică *proiect.* Protejata mamei mele. Hai să ne prefacem pentru o clipă că suntem doar doi oameni fără motive ascunse. Eu voi spune ce gândesc, tu vei face la fel, iar niciunul dintre noi nu-şi va cere scuze.

— De ce?

— Faptul că îţi tot ceri scuze îmi consumă din timpul meu preţios, zise el cu un zâmbet. Vezi? Aşa se face. Eu voi fi arogant, cum sunt de obicei, şi tu vei fi directă, cum eşti de obicei, şi trecem peste asta fără prea multă agitaţie.

Şi poate că ea avea să dezvăluie nişte secrete utile despre fratele ei. Şi astfel o vedea mai des pe ea, cea adevărată.

Îl privi pieziş.

— Credeam că trebuie să mă pregăteşti pentru a mă descurca în înalta societate. Mă îndoiesc că în asemenea cazuri ar trebui să spun orice îmi trece prin cap.

— Sunt de acord, nu ar trebui. Doar dacă îmi spui numai mie. Atât timp cât nimeni altcineva nu aude şi totul rămâne între noi, e perfect. Iar asta te-ar putea împiedica să spui ceva greşit în altă parte.

Îmbujorându-se, ea zise:

— Deci ai observat tendinţa mea de a…

— De a vorbi fără să gândeşti? Cum să nu o observ? Este lucrul care mi se pare cel mai revigorant la tine.

— Serios?

— Jur. El întinse mâna. Deci, ce zici? Avem o înţelegere?

Ea ezită înainte să întindă mâna.

— Bănuiesc că da. Atâta vreme cât ceea ce spunem nu merge mai departe.

— Nu pot să promit asta. Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri, făcând-o să-şi retragă mâna dintr-a lui şi să se încrunte.

El adăugă iute: Mama va dori să ştie tot ce ne spunem unul altuia, iar eu vă trebui să-i spun.

Chipul ei se lumină.

— Oh, sunt sigură că e adevărat. Îşi atinse bărbia cu un deget înmănuşat şi îi aruncă o privire poznaşă. Prea bine. Îi poţi spune că lecţiile mele despre debut progresează minunat.

El râse.

— Lecţii despre debut?

— Aşa mă gândeam să le zic. Ea ridică o sprânceană. Este mai bine decât să mă gândesc că sunt cel mai recent proiect al mamei tale.

El tresări.

— Ai auzit asta.

— Este în regulă, rosti ea încet. Sheridan a fost primul care mi-a zis că sunt *proiectul* ei.

— Mi-aş cere scuze, dar ar fi împotriva noilor noastre reguli.

Ea se strâmbă.

— Da, aşa ar fi… Grey.

Acum era mai bine. Când îl tachina cu ochii ei veseli, şi-o putea imagina cu uşurinţă într-o rochie de seară, flirtând cu vreun individ la un bal. De preferat cu el.

La dracu’! *Nu* cu el.

Ea se întoarse pentru a privi în josul dealului, şi zâmbetul îi dispăru.

— Oh nu, câinii sunt iarăşi în grozamă! Trebuia să fiu mai atentă. Dacă nu-i supraveghez, se plictisesc. Să dea boala peste ei!

Doamna înjura? Sheridan nu minţise când spusese că era prost crescută. Deşi, când îşi ridică fustele şi o luă la goană în jos pe deal, Grey văzu strălucind în ghetuţe gambele de femeie în ciorapi albi.

Erau nişte gambe frumoase, care îi distrăgeau atenţia de la imaginea interesantă al lui Beatrice încercând să oblige câinii să iasă din tufişurile de grozamă. Poate că trebuia să o ajute.

Coborî dealul.

— Îi scot eu.

— Să nu îndrăzneşti să intri acolo! Cu mâinile în şolduri, se uită urât la el. Vor ieşi până la urmă. Ultima dată când au intrat în grozamă, domnul MacTilly a intrat după ei şi s-a blocat. Dacă faci la fel, îţi distrugi hainele elegante.

— Tocmai de aia nu intru după ei.

Scoase din buzunarul hainei un biscuit de înmormântare, desfăcu ambalajul şi rupse o bucată. Aruncând-o celui mai apropiat câine, îl privi înhăţând-o şi lătrând, semn că mai voia.

Când el mai ridică o bucată, câinele veni în fugă după ea. Doar de asta fu nevoie ca toţi ceilalţi să iasă în fugă. Apoi îi răsplăti dând fiecăruia câte o bucată.

Lăsându-se pe vine, îl mângâie pe cel al cărui nume şi-l aminti.

— Bun băiat, Hercules. Ridică privirea la domnişoara Wolfe, care se uita uimită la el. Ce este?

— De unde… De ce naiba ai biscuiţi de înmormântare în buzunar?

„Pentru că nu vreau să mai fiu prins vreodată fără ceva de mâncare”.

Nu, asta ar fi însemna să dezvăluie prea multe. Aşa că ridică din umeri.

— Mi s-a zis că eşti la cuştile câinilor. Din moment ce asta însemna că urma să fiu în preajma câinilor, m-am gândit că ar fi bine să am ceva de mâncare la mine.

Cu alte cuvinte, venise pregătit să o cucerească îmblânzindu-i câinii. Funcţiona?

Poate. Pentru că ea nu se putu abţinu să nu râdă.

— Eşti la fel de pungaş ca ei.

— Probabil. El rânji. Cum îi cheamă pe ceilalţi doi?

Clătinând din cap, se duse să-l ia pe unul dintre ei de zgardă.

— El e Hero. Şi cel cu pete este Hector.

— Este evident că persoana care le-a ales numele îndrăgeşte mult mitologia greacă.

— N-am fost eu, zise ea. Eu prefer un roman bun.

— Eu prefer ziarul *Times*. Îl scărpină pe Hector între

urechi. Dar tu, băiete? Îţi place că ţi s-a dat un nume aşa pompos?

Hector răspunse lingându-l pe faţă. Deşi Grey chicoti, domnişoara Wolfe se încruntă.

— Încetează, Hector! ordonă ea, şi câinele i se supuse imediat, dar linse apoi mâna înmănuşată a lui Grey. Ea oftă. Va trebui să vă pun în lesă, măcar ca să nu mai lăsaţi bale pe Excelenţa Sa.

— Nu o face pentru *mine,* zise Grey ridicându-se şi scuturându-şi praful de pe pantaloni. Un pic de salivă de câine n-a făcut niciodată rău cuiva.

— Ah, zise ea sceptică. Chiar şi aşa, nu vreau să risc să o ia din nou la goană spre grozamă. La un moment dat, vei rămâne fără biscuiţi.

— Adevărat.

Când ea le puse lesele, Grey observă că de data asta îngenunche ca să facă asta. Păcat! apoi trase de lesele câinilor.

— Hai, băieţi, să mergem în pădure!

Dar ei sperau să mai primească ceva de mâncare, aşa că stăteau în jurul lui Grey, adulmecându-i haina. Se părea că prezenţa lui îi făcuse să uite de bună purtare.

Ea îi certă.

— Haideţi, ştiţi că vă place să hoinăriţi prin pădure, derbedeilor!

— Sunt flatat că ai observat, Beatrice, glumi Grey.

Încercând să nu zâmbească, ea zise:

— Ai grijă, domnule, sau *te* trimit cu ei să-i plimbi!

— Atât timp cât ne conduci tu, nu m-ar deranja deloc, răspunse el şi întinse mâna spre lese. Noi, derbedeii, te vom urma oriunde.

Ea înghiţi în sec, gâtul unduindu-i-se într-un mod care îl făcu să-şi dorească să pună buzele acolo, pe acel gol. De unde venise gândul ăsta?

Apoi ea păru să-şi dea seama, pentru că se încordă când îi întinse lesele.

— Bine. Atunci poţi să-i plimbi *tu* dacă într-adevăr crezi că poţi să ţii pasul.

Când el luă lesele, degetele ei le atinseră accidental pe ale lui, şi un fior alarmant se simţi între ei.

Dar ea nu arătă asta. În timp ce făcu stânga împrejur şi porni pe marginea grozamei spre ceea ce părea a fi o pădure de ulmi, el o urmă grăbit împreună cu câinii.

— Vedeţi, băieţi, zise el, pentru a îmbuna o doamnă, trebuie să fii de acord cu tot ce vrea ea. Aşa obţii exact ce vrei.

Ea pufni, arătând că îl auzise. Demonstră asta dându-şi capul pe spate printr-un gest foarte feminin şi legănându-şi subtil şoldurile, de parcă ştia că el o privea din spate.

El se simţi mulţumit. Cu siguranţă, o zi cu Beatrice urma să fie mult mai interesantă decât timpul petrecut în birou cu Sheridan, analizând documentele moşiei, cum făcuseră seara trecută după înmormântare.

Şi cine ştie? Poate că aşa avea ocazia de a vedea faimosul pod unde murise Maurice, ca să-l informeze pe Sheridan. Tot ce trebuia să facă era să o convingă pe Beatrice să-i arate casa văduvei.

Începea să creadă că nu era aşa de dificil cum se temuse.

Capitolul 7

Beatrice porni pe drum, conştientă că Excelenţa Sa venea în urma ei. Probabil că râdea de propriile cuvinte de duh şi de modalitatea prin care credea că putea câştiga. Ca să nu mai menţioneze abilitatea lui de a se înţelege cu câinii.

Potaie ticăloasă şi trădătoare! *Normal* că îl plăceau. Era la fel de rău ca ei. „Să îmbuneze o doamnă, sigur că da”. Credea că o putea avea la degetul mic doar fermecându-i pointerii, nu-i aşa? Nu avea să funcţioneze.

Dar recunoscu fără tragere de inimă că puţini duci ar fi acceptat lipăitul unui câine fără să clipească. În afară de Sheridan, care era nou în poziţia de duce şi nu cunoştea

regulile impuse de acest titlu.

Ea se îndoia că Thornstock ar fi avut mâncare pentru câini în buzunarele hainei. Sau că şi-ar fi făcut timp să o ajute pe mama lui cu *ultimul ei proiect,* chiar dacă *era* tentat să o facă, lucru pe care Thornstock îl mărturisise în seara precedentă.

Interesul lui Grey faţă de ea ca *proiect* nu avea sens, deşi începea, în sfârşit, să înţeleagă de ce oamenii îl bârfeau pe Grey în Londra. Doar privirea lui seducătoare erau suficientă pentru a porni bârfele.

Dintr-odată, îşi dădu seama că în spatele ei era linişte. Se întoarse şi îl văzu pe duce rămas în urmă, aşteptând răbdător ca Hero să-şi facă nevoile în frunze.

În ce priveşte ademenirea unei femei, îşi dădu seama că Greycourt putea s-o ademenească. Însăşi ideea de a spune mereu ce gândea fără să-şi ceară scuze era revigorantă. Fără reguli când se afla în preajma lui. Fără priviri mustrătoare. Un fior îi străbătu şira spinării doar la gândul că putea fi ea însăşi cu un astfel de bărbat. Nu era ea însăşi nici măcar cu mama lui sau cu Sheridan.

El o surprinse privindu-l şi îi zâmbi. Dumnezeule, era chipeş în haina lui cu multe închizători, lăsată lejer deschisă, dezvăluind un costum negru de doliu, cămaşa albă şi lavaliera neagră. Fără a mai menţiona pălăria împodobită cu o panglică de mătase şi cizmele lui lungi negre şi strălucitoare, care erau la modă, mai ales în Sanforth. De ce trebuia să fie aşa de atrăgător? Pur şi simplu nu era corect.

— Unde duce pădurea asta? întrebă el.

— În jos, spre râul care mărgineşte proprietatea.

— Ah, da! Îşi îndreptă privirea spre câini. Râul în care s-a înecat Maurice.

Din nou i se păru ciudat modul în care se referea la tatăl lui vitreg, folosind numele de botez.

— De ce nu-i spui unchiului Maurice *tată,* la fel ca toţi ceilalţi? întrebă ea.

El tresări.

— Pentru că nu este tatăl meu.

— Nu este nici tatăl gemenilor, dar ei îi spun *tată.*

— Pe ei nu i-a izgonit când aveau zece ani. Mormăi o înjurătură. Iartă-mă, nu am vrut să-i pătez memoria…

— Credeam că nu ne cerem scuze pentru că spunem ce gândim.

El schiţă un zâmbi.

— Corect. Am uitat.

— Şi regula ta a fost că nu vom dezvălui nimănui ce discutăm între noi doi. Aşa că eşti liber să pătezi memoria unchiului meu dacă asta te face să te simţi mai bine.

Mai ales dacă o ajuta să înţeleagă subtilităţile relaţiei dintre el şi fraţii lui vitregi.

— Asta nu m-ar face niciodată să mă simt mai bine. Mi-am admirat tatăl vitreg. Reveni cu privirea spre câini. Dar l-am cunoscut numai câţiva ani. Aveam cinci ani când s-a căsătorit cu mama şi zece ani când am plecat de acasă.

— Credeam că băieţii nu merg la Eton până când nu împlinesc 13 ani.

— Eu… nu m-am dus la Eton imediat. Am locuit cu mătuşa şi cu unchiul meu.

— De ce?

El ridică din umeri, de parcă asta n-ar fi contat. Dar mâna cu care strângea lesele spunea altceva.

— Deci ne jucăm de-a ghicitoarea, nu-i aşa? îl provocă ea, amintind de prima lor întâlnire.

Privirea lui tristă se îndreptă spre ea.

— Este o poveste plictisitoare.

— De ce nu mă laşi pe *mine* să judec asta? Ai zis că vrei să ne cunoaştem mai bine.

În ochii lui străluci precauţia.

— Bine. Îţi voi povesti *dacă* tu îmi arăţi podul unde a murit tatăl meu vitreg.

Ea îi zâmbi blând.

— Înţeleg. Mormintele în sine nu înseamnă nimic nici pentru mine. Şi *eu* am vrut să merg în locul în care s-a aflat ultima dată tatăl meu pe pământ. Desigur, nu am putut din moment ce nimeni nu mi-a spus unde s-a petrecut duelul, dar obişnuiam să-mi imaginez că, dacă aş fi mers acolo, i-

aş fi simţit spiritul prin preajmă, aşteptând să comunice un ultim mesaj profund. Privi spre mâinile ei. Este o prostie, ştiu.

— Nu este deloc o prostie. Veni spre ea, alături de câinii care, în sfârşit, îşi făcuseră nevoile. „Nici măcar filosofia ta nu poate cuprinde câte lucruri se află în cer şi pe pământ”.

Ea i se alătură.

— Eşti un iubitor al lui Shakespeare?

— Mai mult un cunoscător. Îmi plac operele majore şi, din ele, cele mai bune replici. Schiţă un zâmbet. Nu că aş fi avut de ales. Îţi aminteşti scena cu piesele de teatru? Mamei îi place teatrul. În tinereţe, jucam deseori scenete. Îşi mută privirea. Şi apropo de mame, tu nu o menţionezi niciodată pe a ta. Pot să întreb de ce?

— Din păcate, mama a murit la naşterea mea.

În ochii lui se citi mila.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce. N-am cunoscut-o niciodată, aşa că nu mi-am dat niciodată seama că îmi lipsea. Şi am avut-o pe bunica alături, care a avut grijă de mine până când s-a întors Joshua din război.

— Apoi ai început să ai grijă de *el.*

— Da, eu… Dintr-odată, îşi dădu seama ce făcea Grey. Îl ţintui cu privirea. Eşti foarte abil, domnule, în a schimba subiectul conversaţiei. Discutam despre *tine* şi de ce te-ai întors în Anglia la vârsta de zece ani.

El o privi trist.

— Ai observat manevra, nu-i aşa?

— Fratele meu era maestru. Acum nici nu se mai deranjează să folosească o strategie – doar mormăie şi geme şi se aşteaptă să-l las în pace. Tu eşti mai politicos, dar faci acelaşi lucru. Deci, să revenim la subiect – cum ai ajuns înapoi în Anglia aşa de tânăr.

Oprindu-l pe Hector înainte să o ia la goană după un iepure, Grey oftă adânc.

— Tatăl meu a murit când eram bebeluş. A lăsat în urma lui un testament în care îl numea tutore pe singurul

său frate, Eustace. Din fericire pentru mine, unchiul meu a preferat să mă lase cu mama. O vreme.

— Oh! Şi ce a schimbat asta?

Se întristă aşa de tare încât până şi câinii observară asta şi veniră să-i adulmece mâna. Le mângâie absent capetele pentru a-i linişti înainte de a continua.

— După ce s-a născut verişoara mea Vanessa, mătuşii mele i s-a zis că nu va mai putea avea alţi copii. Ceea ce însemna că unchiul meu nu avea moştenitori pentru proprietatea lui ori pentru a mea dacă eu păţeam ceva. Aşa că şi-a exercitat dreptul de tutore, a venit la Berlin să mă ia şi m-a adus înapoi în Anglia pentru a mă educa să-mi conduc ducatul.

Tonul dur din vocea lui ori de câte ori îşi menţiona unchiul o făcu să înţeleagă că era mai mult decât povestea el. Îşi testă teoria.

— Ce altruist din partea unchiului tău să se ocupe de asta când nu avea nimic de câştigat!

— Altruist, zise el pe un ton acid. Mda.

— Tu nu l-ai văzut ca altruist?

El îi aruncă o privire rece.

— Ţi-am răspuns la întrebare, Beatrice. Asta ar trebui să fie de ajuns.

Nicidecum. Dar ea renunţă şi se concentră pe alt aspect al poveştii lui.

— Te-ai întors la Berlin să-ţi vizitezi familia?

— Nu. Ori eram prea tânăr, ori Revoluţia m-a împiedicat să călătoresc prin Franţa pentru a ajunge acolo, ori eram la şcoală, ori… Mereu exista un motiv care mă împiedica să mă duc eu acolo sau să vină ei aici.

Oh, bietul băiat!

— În concluzie, ai rămas orfan la zece ani. Este ca şi cum ei ar fi murit.

Privirea lui o străpunse.

— Eşti prima persoană care vede lucrurile aşa. Toată lumea din afara familiei mele mă consideră norocos că mi s-a permis să revin în prea puternica Anglie înainte ca Napoleon să ajungă la putere.

Inima ei suferea pentru el. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să fie smulsă din casa ei şi obligată să locuiască cu oameni pe care abia îi cunoştea.

— Când ai venit aici, aveai amintiri despre unchiul şi mătuşa ta ca să te liniştească? Ai mai fost în Anglia înainte?

— Nu chiar. Meditǎ un moment. Abia mi-l amintesc pe cel de-al doilea soţ al mamei, care a fost tatăl lui Thorn. Îmi aduc aminte că făceam scandal la ora somnului de după-amiază în ziua în care mama s-a căsătorit cu Maurice. Şi mi-o amintesc vag pe bunica, pentru că ea a avut grijă de mine la recepţia de la nuntă. Am câteva amintiri vagi de pe vremea când mă jucam în grădina castelului Thornstock. Am căzut şi mi-am julit bărbia într-o dală de piatră. Îşi ridică bărbia pentru a-i arăta. Este o cicatrice care nu prea se mai vede. Dar o poţi simţi. Aici, uite!

Se opri ca să bage la subraţ lesele şi îi luă mâna pentru a-i scoate mănuşa. Apoi îi apăsă degetele pe bărbia lui într-un gest aşa de intim, încât ei i se tăie respiraţia.

Dar nu era un truc sau o metodă alunecoasă pentru a se uita în jos la rochia ei ori pentru a se lipi de pieptul ei. Grey era un gentleman. Nu era ca unchiul ei viclean.

Îşi dădea seama de asta pentru că ochii lui, acum verzi în lumina mută a pădurii, îi priveau pe ai ei.

— Simt… o cicatrice mică.

Simţea asprimea firelor din barba rasă şi maxilarul încordându-se sub atingerea ei.

Oh, Dumnezeule! Nu era înţelept.

Ea îşi lăsă în grabă mâna în jos, îşi recuperă mănuşa şi şi-o puse la loc. Apoi îşi continuă drumul, cu pulsul bătându-i nebuneşte.

Când el o urmă şi vorbi din nou, vocea lui fu răguşită.

— Oricum, cred că dădaca mea visa cu ochii deschişi în ziua aceea.

— Cred că asta făcea dacă a permis ca micul duce să se rănească.

El merse tăcut alături de ea câteva momente, însoţiţi doar de foşnetul frunzelor de sub picioare şi de adulmecatul câinilor care examinau fiecare centimetru de drum.

— Este ciudat, dar nu-mi amintesc deloc de dădacă. Apoi tonul lui se îndulci. Dar îmi amintesc de dădaca din Berlin. Era o văduvă nemţoaică solidă, căreia îi plăceau dulciurile… Adora să le împartă cu noi. Noi o adoram.

Ea vorbi cu acelaşi ton dulce.

— Cine nu ar adora o persoană care îţi dă mereu dulciuri?

El pufni.

— Când a aflat mama, a făcut o criză şi l-a pus pe tata să o certe pe dădacă ca să nu ne mai dea aşa de multe.

Ea tresări la remarca lui.

— Deci uneori îi spui *tată* unchiului Maurice!

— Cred că da, zise el cu tristeţe. Mereu îi spuneam aşa când eram băiat. Doar că, după ce m-au trimis…

— Le-ai purtat pică pentru că au făcut asta. Îmi pot închipui. Berlinul era casa ta.

Pe buzele lui trecu un zâmbet blând.

— Exact.

— Înţeleg că nici de unchiul şi de mătuşa ta de aici nu ţi-a plăcut prea mult.

Zâmbetul lui păli.

— Nu.

Cum Grey nu mai adăugă nimic, ei i se făcu milă de el şi continuă conversaţia.

— Te înţeleg. După cum sunt sigură că ţi-ai dat seama în noaptea trecută, eram cam de vârsta ta când tatăl meu a murit. Este o vârstă nepotrivită la care să pierzi un părinte. Sau pe amândoi în cazul tău.

El tot nu zise nimic. Se părea că se terminaseră poveştile despre copilăria lui din Berlin.

— Dar i-am avut pe bunici, continuă ea, pe care i-am adorat la fel de mult cum îţi adorai tu dădaca. Deşi, din păcate, ei nu erau aşa de generoşi cu dulciurile.

Asta păru să-l facă să vorbească din nou.

— Un defect cumplit al oricui are grijă de copii. Se uită dintr-o parte la ea. Şi fratele tău? *El* ce simţea faţă de bunicii voştri?

Ea ridică din umeri.

— Cred că îi plăcea destul de mult. Dar nu a locuit niciodată cu ei. Joshua este cu cinci ani mai mare decât mine. Bunicul i-a cumpărat brevetul pentru Marina Regală după ce a împlinit 16 ani, apoi l-a trimis pe continent.

— Tu ţi-ai pierdut şi fratele, şi tatăl în aceeaşi perioadă? întrebă el cu compasiune în voce.

— Da. Ea îi analiză chipul. Cum ţi-ai pierdut şi tu familia, doar că a ta a fost înlocuită de străini.

El doar încuviinţă din cap, apoi iuţi pasul.

— Deci, cât de departe *este* podul ăsta?

Cu siguranţă, bărbatul acesta reuşea să fie în mod vădit necomunicativ. Poate că era o caracteristică a ducilor. Unchiul Armie nu-i vorbise niciodată despre nimic, în afară de faptul că îi plăcea rochia ei, care îi făcea sânii să pară mai mari şi fundul mai mic – afirmaţii intime, care întotdeauna o jenaseră.

Dar nu şi-l putea imagina pe Greycourt spunând lucruri aşa de grosolane. Totuşi, *putea* fi insinuant, dar acesta era altfel de impoliteţe. Nu era vulgară.

Mai merseră câţiva paşi în tăcere, când ea simţi cum îi alunecă ghetuţa. Unul dintre şireturi i se rupse.

— La dracu'! ţipă ea.

Observase recent că se uzase şi intenţionase să-l schimbe, dar fusese prea târziu.

Apoi îşi dădu seama că înjurase cu voce tare. În faţa ducelui. El însă, în loc să o dezaprobe, izbucni în râs.

— Ai un vocabular foarte colorat, doamnă!

Ea roşi până la rădăcina părului.

— Asta se întâmplă când îţi petreci tot timpul în preajma bărbaţilor care nu-şi controlează limbajul.

— Sper că nu şi tatăl meu vitreg.

— Nu. Doar Joshua şi unchiul Armie. Ea oftă. Când eram copil şi spuneam cuvinte urâte, bunica obişnuia să se încrunte şi să spună că sunt obraznică precum *papa.* Chiar *încerc* să am grijă ce vorbesc. Doar că nu reuşesc mereu.

El chicoti.

— De data asta de ce ai eşuat?

Ea arătă spre ghetuţă.

— Mi s-a rupt un şiret.

— Ah! El urmări direcţia degetului ei. Aşa este.

Îl privi plină de speranţă.

— Bănuiesc că nu ai şireturi în plus sau chiar o sfoară în buzunarele alea încăpătoare.

— Din păcate, nu. Dar am lavaliera.

— La ce ar fi bună?

— Îţi arăt.

O conduse spre trunchiul unui stejar căzut, trăgând câinii după el. Dându-i lesele, îşi scoase haina şi o întinse peste buşteanul mare cu partea exterioară spre trunchi. Apoi îşi desfăcu lavaliera.

— Stai aici şi scoate-ţi ghetuţa cu şiretul rupt.

— Pot să merg cu ea aşa cum este. Doar că aş merge mai încet.

— Prostii. Ai putea să-ţi scrânteşti cu uşurinţă glezna dacă ghetuţa nu este legată bine, mai ales pe terenul acesta accidentat.

Era obişnuită să se îngrijească singură de propriile nevoi, să se descurce în situaţii dificile. I se părea ciudat ca un gentleman să fie aşa de amabil cu ea.

— Serios, nu este nevoie să-ţi murdăreşti…

— Stai jos! zise el ferm.

Toţi cei trei câini şezură. Expresia de uimire de pe chipul ducelui o amuză aşa de tare încât izbucni în râs. După o secundă, şi Grey se puse pe râs, în vreme ce câinii stăteau răbdători, aşteptând următorul ordin.

— După cum ziceam, remarcă Grey când se opri din râs, câinii sunt foarte bine dresaţi.

— Ar trebui să fie. Eu îi dresez. Când el clipi, ea adăugă: Nu fi aşa de uimit! Nu ne permitem luxul să angajăm un bărbat care să facă asta. Şi aşa domnul MacTilly este foarte ocupat cu hrănirea şi înmulţirea lor, iar Joshua este prins cu celelalte îndatoriri ca paznic de vânătoare. Aşa că ajut cum pot. Îl scărpină pe Hector pe cap. Chiar eu i-am antrenat pe aceşti trei băieţi.

— Înţeleg. Grey arătă cu mâna spre buştean. Acum, dacă te-ai aşeza, te rog…

— Cum, ai renunţat să-mi dai ordine precum câinilor? întrebă ea.

— Beatrice, te rog să stai jos, zise el pe un ton un pic iritat.

Asta o făcu să-şi dorească să-l tachineze şi mai mult, deşi se aşeză pe haina lui înainte să vorbească.

— Cum doriţi, Excelenţă.

— Ai grijă, obrăznicătură, că voi ţine minte asta! Şi ţinând cont de firea ta recalcitrantă, nu se va sfârşi bine.

— Eu? Eu nu sunt mai recalcitrantă decât tine.

— Adevărat.

Se lăsă pe un genunchi pentru a-i scoate ghetuţa, apoi îi luă piciorul îmbrăcat în ciorap şi îl sprijini pe celălalt genunchi.

Mâinile îi zăboviră pe glezna ei, căldura degetelor lui arzând-o practic prin ciorap. Cu toate astea, nu dură mai mult de o secundă, şi el îşi luă mâna pentru a desface şiretului ghetuţei pe care acum o ţinea în ambele mâini.

Proptindu-i piciorul pe genunchiul lui, se purta ca un gentleman care nu voia ca ea să-şi murdărească ciorapii pe pământul plin de frunze. Era sigură de *asta.* Însă era ceva foarte intim în felul în care îşi sprijinea piciorul pe coapsa lui. Pe coapsa lui foarte musculoasă.

Dar el nu părea să observe indecenţa gestului, nici când câinii începură să schelălăie, de parcă îl certau. Stătea acolo îngenuncheat şi desfăcându-i ghetuţa, fără să pară vreun pic preocupat că lavaliera lui atârna desfăcută, expunându-i gâtul şi ceafa.

Şi ambele o fascinau. Îşi dorea să poată întinde mâna pentru a-i atinge proeminentul măr al lui Adam. Sau poate golul de sub el, ce părea perfect pentru a-ţi pune buzele acolo…

Îşi mută privirea. Dumnezeule! Dintr-odată, era prea cald în pădure. Făcu un efort să-l urmărească din nou cum îi lega ghetuţa cu şiretul scurtat.

— Nu va ţine, zise ea. Şiretul rupt este prea scurt.

— Ştiu.

Îşi trase lavaliera din jurul gâtului, atrăgându-i din nou

atenţia spre acea minunată piele goală de bărbat. Apoi îi puse ghetuţa şi începu să o lege cu lavaliera – dar nu prea strâns – în jurul gleznei, pornind de la bază şi urcând spre marginea de piele, unde o legă.

Sfinte Dumnezeule! Ridicând privirea spre chipul lui, se îmbujoră când văzu că o privea.

— Vezi ceva ce-ţi place? întrebă pe el o voce joasă.

Şi, ca de obicei când o lua prin surprindere, ea scoase pe gură primul lucru care îi trecu prin cap.

— De ce? Tu vezi?

Intenţia ei fusese să aibă un ton distant şi sarcastic, dar sunase ca o invitaţie guturală chiar şi pentru urechile ei.

Îşi dădu seama că o auzise când ochii lui deveniră misterioşi, apoi se opriră fix pe buzele ei.

— Da. În mod clar, da.

La dracu', nu ar fi trebuit niciodată să spună aşa ceva! Oare ce credea despre ea? Ce o fi…

Gândurile i se risipiră când el se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei.

Dumnezeu să o aibă în pază, o săruta! Blestematul duce de Greycourt o săruta pe ea! Şi nu era cum se aşteptase. Sărutul lui era uşor, ezitant, de parcă aştepta ca ea să-l respingă.

Dar nu putu face asta. Oh, Cerule, felul în care gura lui o acoperea pe a ei, gustând şi degustând de parcă voia să-şi dea seama cât de moi erau buzele ei, îi oferea o senzaţie ameţitoare, diferită de oricare alta!

Şi cine ar fi putut să ştie că un sărut pe care îl dorea putea fi aşa de ameţitor? Că mirosind parfumul lui aromat avea să-i tresară inima? Că simţindu-i mâna alunecându-i pe ceafă pentru a o ţine nemişcată nu doar că o alarma, ci trezea în ea o nevoie sălbatică de mai mult?

Pe jumătate în transă, lăsă să-i scape printre degete lesele câinilor ca să-şi poată pune mâna pe umărul lui Grey, dându-i jos pălăria din greşeală. El nu păru să observe. Cu un geamăt gutural, o trase un pic mai aproape, căzându-i piciorul de pe genunchiul lui. Apoi buzele lui le convinseră

pe ale ei să se deschidă, iar limba lui alunecă în gura ei.

Acea uniune de buze, guri şi limbi era *uimitoare* – necunoscută şi un pic ciudată, dar plăcută. Mâna ei alunecă în jos spre pieptul lui, şi felul în care inima lui bătea sub degetele ei, prin material, o incită să fie curajoasă, să-şi împletească limba cu a lui şi să se arunce în incendiul pe care el îl stârnise în corpul ei.

Deci *aşa* era când erai sărutată – sărutată cu adevărat.

Dintr-odată, ceva o trase de braţ. La început, crezu că era Grey, dar când simţi ceva adulmecându-i mâna, îşi dădu seama ce era.

Câinii. Erau geloşi sau plictisiţi ori doreau atenţie.

Orice ar fi fost, asta însemna că pauza delicioasă se terminase. Şi judecând după felul în care ducele se retrase şi blestemă printre dinţi, chiar se terminase.

Se ridică şi se dădu înapoi, trecându-şi degetele prin păr.

— Iartă-mă, domnişoară Wolfe. A fost foarte necuviincios din partea mea. Jur că nu se va mai întâmpla vreodată!

Felul în care el se contura deasupra ei şi faptul că îi spunea din nou domnişoara Wolfe şi se purta ca şi cum sărutul fusese o greşeală o făcură să se simtă jenată. Ea nu îl simţise ca pe o greşeală. Poate că, dacă ar fi perceput sărutul ca pe un preludiu pentru altceva, şi-ar fi dat seama ce imprudent fusese, dar se gândise la sărut mai mult ca la o experienţă încântătoare. Una pe care i-ar fi plăcut să o repete.

Ceea ce se părea că nu avea să se mai întâmple vreodată.

Cu un cuvânt către câini ca să nu mai schelălăie, apucă lesele şi se ridică, netezindu-şi fustele de parcă se chinuia să-şi ţină gândurile doar pentru ea.

— Am crezut că am căzut de acord să nu ne cerem scuze unul altuia, Excelenţă.

— Pentru ceea ce spunem, nu pentru ceea ce facem, i-o tăie el. Nu sunt genul de bărbat care să sărute o femeie

pe care o cunoaşte doar de două zile.

— Înţeleg, zise ea, disperată să oprească vorbele lui insultătoare înainte ca rana pe care i-o provoca nonşalant să ajungă la inima ei.

— Nu, nu cred că înţelegi. Nu aş profita *niciodată* cu intenţie de…

— A fost aşa de îngrozitor? izbucni ea, incapabilă să se mai controleze. Sunt *aşa* de incapabilă să mulţumesc un bărbat ca tine?

El clipi, apoi înjură printre dinţi.

— Nu a fost deloc îngrozitor. Mi-ai depăşit cu mult aşteptările în această privinţă, crede-mă!

Bine. *Asta* mai diminua presiunea din pieptul ei. Puţin.

— Atunci de ce îţi ceri scuze? întrebă ea, deşi nu era sigură că voia să ştie. Eu nu regret. Tu de ce ar trebui s-o faci?

El oftă.

— Pentru că nu aveam niciun drept.

Brusc, îi trecu prin minte un gând care atât de îngrozitor încât îl rosti imediat.

— Eşti logodit cu altcineva.

— Nu! Nu, nu sunt logodit cu nimeni.

Ea se holbă la el, încercând să-i înţeleagă atitudinea. Apoi zâmbi senină.

— A fost doar un sărut, nu un jurământ de iubire nemuritoare. Stai liniştit, nu m-am aşteptat niciodată ca un bărbat cu averea şi rangul tău să ia în considerare o căsătorie cu fiica orfană a unui pungaş scandalos – sora săracă a unui paznic de vânătoare – doar pentru că avem rude comune.

— Nici măcar nu suntem înrudiţi, mormăi el.

Sublinia asta doar ca să o chinuie şi mai mult.

— Nu prin rude de sânge. Dar avem rude în comun care ar putea dori, care ar prefera… Dumnezeule, se bâlbâia! Ideea este că nu sunt *aşa* de proastă. Cum am spus şi la cină în urmă cu două seri, nu vreau să fac valuri în societate. Sper doar să găsesc vreun vicar sau un medic în căutarea unei soţii discrete.

Trăsăturile lui se întunecară.

— Tu numai precaută nu eşti, zise el ironic.

O cuprinse teama. Cum îndrăznea să fie furios pe *ea? El* fusese cel care încercase să explice că sărutul lor nu însemnase nimic.

Se pregătea să-i spună ce îi trecea prin minte când, din fericire, câinii începură să tragă de lese.

— N-ai decât să crezi ce vrei, rosti ea, aruncând vorbele cu ceea ce credea ea că era o nonşalanţă admirabilă, dar fă-o în timp ce mergem. Câinii devin agitaţi şi bănuiesc că încă vrei să vezi podul. Deci, dacă nu vrei ca domnul MacTilly să se întrebe ce dracu' se întâmplă cu mine, ar trebui să pornim.

O prinse de braţ înainte ca ea să poată pleca.

— Beatrice, nu am vrut să te insult.

Oh, Dumnezeule, dacă mai vorbea un minut, începea să plângă – şi ea nu plângea *niciodată.*

— Nu a existat nicio insultă, Grey. Serios, acorzi prea multă importanţă unui sărut.

El îi privi chipul de parcă încerca să-şi dea seama care erau adevăratele ei sentimente. Şi nu se cuvenea. Afişând un zâmbet fals, îşi trase braţul din strânsoarea lui ca să arate spre drum.

— Mergem?

După ce îşi ridică pălăria şi o scutură de praf, el murmură:

— Doamnele – şi câinii – mai întâi.

Minunat! *Acum* voia să pară un gentleman.

Cu capul sus, o luă pe drumul din faţa lor înaintea lui. Nu avea decât să pară un gentleman dacă asta îi făcea plăcere. Dar data viitoare când avea să se uite la ea cu privirea aceea care o topea şi avea să-şi coboare gura peste a ei, ea nu intenţiona să mai accepte. Cu siguranţă, nu era un gentleman, ci altă versiune a unchiului ei sau chiar a câinilor. Poate că Grey era mai politicos, iar atenţiile lui păreau mai subtile şi îmbietoare, dar, până la urmă, ea era obiectul dorinţelor lui imorale, nimic mai mult.

Iar de *asta* avusese parte cât să-i ajungă o viaţă

întreagă.

Capitolul 8

Grey o urmă pe Beatrice cu sângele fierbându-i în vene. La naiba, stricase totul! La ce se gândise când sărutase o femeie ca ea? Se lăsase condus de cele mai rele impulsuri.

Acum, în loc să o fi făcut să se simtă în largul ei alături de el, ca să poată afla suficient pentru a-i arăta lui Sheridan cât de nebuneşti erau suspiciunile lui, Grey o pusese în gardă. Dar nu crezuse că avea să o găsească aşa de îmbietoare. Amuzantă. Al naibii de atrăgătoare! Bunele lui intenţii îşi luaseră zborul în clipa în care gura lui o întâlnise pe a ei.

„A fost doar un sărut”.

Dumnezeu să-l ajute, nu fusese un simplu sărut! Ci un dans şi o încântare, artificii şi fantezie. Totuşi, când îi posedase gura, simţise o durere ce îi întunecase plăcerea.

Ştiuse că ea nu era pentru el. O auzise spunându-i fratelui ei că voia o căsătorie din dragoste, ceea ce Grey nu-i putea oferi. Nu-şi înfruntase unchiul după atâţia ani de agresiuni pentru nimic, ci pentru ceea ce era al lui de drept. Anii în care învăţase să fie nonşalant îi insuflaseră incapacitatea de a-i păsa.

O femeie ca Beatrice nu i-ar fi permis niciodată să-şi ţină sentimentele doar pentru el. Ar fi săpat până ce i-ar fi aflat toate secretele şi emoţiile, până când nu i-ar fi dat de ales şi şi-ar fi deschis sufletul pentru a o lăsa să pătrundă.

La naiba, nu avea să pătrundă!

Era mai bine că presupusese că nu s-ar fi căsătorit cu ea pentru că era săracă şi inferioară lui. Mai bine aşa decât să ghicească adevărul – că inima lui se uscase. Dacă ea continua să-l considere un măgar încrezut şi arogant, avea să fie în siguranţă.

Din nefericire, blestematul lui mădular îi ignora

argumentele. O urma precum câinii aceia fără minte. Chiar şi acum imaginea şoldurilor ei unduindu-se pe drumul din faţa lui îl făcea să i se întărească bărbăţia în pantaloni.

De prea mult timp nu fusese o femeie în patul lui.

Ea se opri pe drum şi se uită înapoi spre el.

— Aproape că am ajuns, zise arătând în faţă, unde pădurea se deschidea spre câmp. Nu mai este mult.

Sunetul apei curgătoare îi ajunse la urechi. Urma să vadă locul în care murise Maurice. Gândul acela îl făcu să se cutremure ca în clipa în care îi văzuse corpul inert.

Dar, când ajunseră pe malul râului şi Grey văzu infamul loc, nu simţi nimic. Nicio prezenţă macabră. Nici măcar senzaţia apropierii lui Maurice. O parte din el aproape că sperase să-l simtă. Însă era un vechi pod de lemn fără o parte din balustradă în locul în care căzuse tatăl lui vitreg.

Da, un *vechi* pod. Asta îl opri. Sheridan exagerase când spusese că podul era solid. De unde stătea Grey pe mal, scândurile păreau grosolane şi uzate, iar balustradele şubrede.

Şi mai era ceva curios.

— Unde duce aia? întrebă el, arătând spre locul unde drumul lor se intersecta cu o potecă noroioasă venind de dincolo de pădure.

— Este drumul pentru trăsură către conacul Armitage. Este mai ocolitor decât scurtătura prin pădure şi se uneşte cu aleea ce duce spre drumul principal.

— Deci cineva poate veni spre pod fără a fi văzut.

— Da, dar nu l-ar putea traversa.

— Ah! Nu este suficient de solid pentru asta, bănuiesc.

— De fapt, zise Beatrice, podul este destul de solid. Nu este suficient de lat ca să treacă uşor orice fel de trăsură. Dar, dacă vrei să o iei pe el, e posibil. Doar în locul acela a căzut balustrada. Din fericire pentru el, Beatrice interpretase greşit interesul lui legat de stabilitatea podului. Ea continuă: Şi eu oricum trebuie să-l traversez ca să merg acasă, să-mi pot schimba şiretul şi să-ţi returnez lavaliera.

Dacă vrei să aştepţi aici…

— Da, aş vrea, mulţumesc.

Ea încuviinţă din cap.

— Iau câinii cu mine.

Fără îndoială, voia să-i ofere linişte şi intimitate pentru a fi aproape de defunctul său tată vitreg. Asta era foarte bine. Îi permitea să examineze locul accidentului fără ochii ei curioşi.

Însă comportamentul ei trăda un lucru – Sheridan avusese dreptate când spusese că Beatrice nu era complice la nimic. Pentru că, dacă ar fi făcut parte din vreun plan, nu ar fi vrut să-l aducă pe Grey acolo şi, cu siguranţă, nu i-ar fi sugerat să rămână singur.

Merse împreună cu ea şi cu câinii pe pod, apoi aşteptă până ce dispărură în sus pe malul de pe cealaltă parte, înainte de a începe să caute. Aşa cum spusese ea, podul părea în stare să susţină greutatea unui bărbat, în ciuda aparenţei jalnice. Balustradele însă nu erau sigure. Când trase de una, simţi cum cedează un pic. Deci Maurice *ar fi putut* să cadă în râu.

Grey ar fi preferat să studieze balustradele rupte, dar se părea că aterizaseră în apă odată cu Maurice. Examină bârnele, dar nu văzu semne de tăieturi. Balustradele erau rupte la ambele capete. Era ciudat că o bucată aşa de mare căzuse în râu. Dar Maurice fusese un bărbat masiv.

Apoi Grey coborî lângă apă. Părea suficient de adâncă să te îneci în ea, mai ales noaptea şi când curentul era iute. Râurile se umflaseră după ploile recente şi, din nefericire, Maurice nu învăţase niciodată să înoate.

Grey ridică privirea spre pod, dar nu văzu vreo problemă evidentă – fără găuri, fără scânduri lipsă. Ce l-ar fi făcut pe Maurice să cadă în vreme ce mergea pe un pod drept cu un felinar?

Poate că îl speriase ceva. Prin împrejurimi erau mistreţi. Dacă unul ar fi alergat pe pod, Maurice ar fi putut bate în retragere spre balustrade sau chiar să cadă pe ele. Puţin probabil, dar posibil.

Grey fu nevoit să parcurgă malurile râului pentru a

vedea dacă şi unde ajunseseră balustradele rupte.

— Excelenţă? strigă o voce deasupra lui.

La naiba, se întorsese!

— Aici! strigă el, dar se îndoia că ea îl putea auzi peste vuietul apei.

Se grăbi să se îndepărteze de malul noroios. După ce ajunse sus, o auzi mormăind către câini.

— Numai un duce nebun poate face tot ce vrea fără să spună nimănui. Când el se apropie de ea prin spate, Beatrice privi în direcţia opusă. Sper doar că nu a încercat să urce spre casa mea. S-ar putea să-l fi ratat în drum spre pod. Atunci ce fac cu asta? Scoase din buzunar lavaliera lui şi o privi. Nu mă pot întoarce la conac şi să i-o dau fiindcă oamenii îşi vor face idei despre noi. Afurisitul duce s-ar îngrozi. Dar, dacă voia să fie discret, ar fi trebuit să stea unde l-am lăsat ca să…

— Beatrice, rosti el, deşi detesta să oprească debitul ei amuzant de cuvinte.

Ea tresări, apoi se roti şi văzu că stătea acolo.

— Excelenţă! Vreau să zic Grey. Adică… De unde dracului ai venit?

El făcu semn cu capul spre balustrada ruptă.

— M-am dus jos la râu.

— Oh, da. Pentru că acolo unchiul Maurice… Se opri, îmbujorându-se. Tu… nu ai auzit ce ziceam, nu-i aşa?

Oricât de mult îşi dorea să-i spună adevărul, îşi dădu seama că nu avea sens să o facă să se simtă şi mai jenată.

— Mi s-a părut că te-am auzit când m-ai strigat, dar era greu să-ţi dai seama de acolo de jos, de lângă apă. Este foarte mult zgomot.

Chipul ei se lumină.

— Desigur. Da, este. Foarte mult zgomot. Se opri, dându-şi seama că se bâlbâia. Deci, vrei să mai stai? Sau eşti gata de plecare?

— Putem pleca. Ştiu că este un drum lung, chiar şi pentru pointerii tăi.

— Nu chiar. Hoinărim mult. Nu prea ai ce face pe aici. Şi îmi place să merg.

— Şi mie. Făcu un gest către capătul podului. Mergem?

Încuviinţând din cap, ea veni spre el, apoi păru să-şi dea seama că încă avea lavaliera în mână.

— Oh! Asta e a ta.

I-o întinse, iar el o luă, având grijă să nu-i atingă mâna.

Merseră o vreme într-o tăcere ce devenea tot mai apăsătoare. Apoi ea îşi drese vocea.

— Ai fost apropiat de tatăl tău vitreg? Ştiu că nu apucai să-l vezi, dar cu siguranţă trimiteai scrisori acasă.

La naiba, prefera tăcerea în locul interogatoriului ei.

— Da, scriam. Dar scrisorile nu sunt acelaşi lucru, după cum sunt sigur că ştii.

— Da, ştiu. Mi-a plăcut tatăl tău vitreg. Mereu era amabil cu mine şi nu s-a purtat niciodată ca şi cum ar fi fost mai bun ca mine.

— Maurice era genul de om care trata oamenii ca pe egali când alţi membri ai înaltei societăţii nu ar fi făcut-o.

— Exact. Sheridan este la fel ca el.

— Şi eu nu.

Ea îşi coborî privirea spre drum.

— Tu eşti… diferit de orice persoană pe care am cunoscut-o.

— Bănuiesc că mă vezi mai mult ca pe unchiul Armie.

Când o privi, o văzu pălind.

— De ce ai crede aşa ceva? întrebă ea părând alarmată.

— Nu ştiu. Înţeleg că unchiul vostru Armitage era autoritar cu tine şi cu fratele tău.

— Oh, da. Îi scăpă un oftat lung. Da, era un pic…

— Cam plin de el?

— Ai putea zice asta.

Devenise rigidă şi rezervată. Menţionarea unchiului ei părea să o fi supărat.

Ce curios! Sheridan era sigur că şi unchiul său fusese asasinat. Ceva o determina să fie reticentă şi să nu vorbească despre acel bărbat.

— Din fericire, zise Grey, pentru că locuiaţi în casa văduvei, probabil că nu-l vedeaţi aşa de des.

— Îl vedeam mai mult decât suficient.

— Deci nu-l plăceai.

— După cum ai zis şi tu, era autoritar cu noi.

Grey era sigur că mai era ceva.

— Am înţeles că unchiul tău a murit aici, pe moşie.

Dacă nu i-ar fi urmărit reacţia, nu ar fi văzut expresia de panică totală de pe chipul ei.

— Da, răspunse fără să se uite la el. A fost tragic.

Reticenţa ei de a vorbi despre asta îl făcu să-i îngheţe sângele în vene. Dacă Sheridan se înşelase în legătură cu moartea tatălui său, dar avea dreptate în privinţa celei a unchiului Armie? Asta însemna că ea ştia ceva? Nu o vedea ieşind noaptea pentru a-şi omorî unchiul. Dar fratele ei? Poate.

Ea se opri.

— Iartă-mă, am uitat că trebuie să fac ceva acasă înainte de a mă întoarce la conac. Dar nu trebuie să mă aştepţi. Sunt sigură că te descurci să te întorci singur la Armitage.

— Te însoţesc bucuros, Beatrice. Pot să ţin câinii pentru tine.

— Nu-i nevoie, serios. Nu ştiu cât îmi va lua şi sunt sigură că mama ta îţi duce deja dorul.

Tonul ei nu accepta să fie contrazisă. Plimbarea lui cu domnişoara Wolfe se terminase.

— Prea bine. Atunci ne vedem diseară la cină.

Ea încuviinţă din cap şi plecă în grabă cu câinii.

Aşteptă până ce Beatrice dispăru, apoi intră în pădure şi căută un loc lângă drum de unde o putea vedea. Nu fu nevoit să aştepte mult pentru că ea trecu de el.

Exact cum bănuia. Nevoia ei de a merge acasă fusese un truc pentru a-i evita întrebările. Dumnezeule, dacă Sheridan avusese dreptate în privinţa *unora* dintre suspiciunile lui?

Dacă era aşa, atunci Beatrice ştia ceva. Acum Grey trebuia să afle ce anume ascundea.

Capitolul 9

Beatrice evitase cina din seara precedentă, dar acum nu mai putea evita să meargă la conacul Armitage pentru lecţiile ei de debut. Ceea ce însemna că urma să-l vadă pe Grey.

Îşi înăbuşi un oftat. O parte din ea – una foarte mică – nu ar fi fost deranjată să-l aibă drept amant. Dacă existase vreodată un bărbat pe care să-l fi dorit să o iniţieze în plăcerile dormitorului, el era. Pentru că, de fiecare dată când Grey o atinsese sau o sărutase, fusese o plăcere reciprocă, complet diferită de anii pe care îi petrecuse respingând palmele peste fund ale unchiului, îmbrăţişările ce îi striveau sânii de el sau balele lui pe buzele ei drept un pretins salut.

Sărutul lui Grey o făcuse să creadă că era posibil să te bucuri de sărutările unui bărbat. Din nefericire, ştia ce se întâmpla cu femeile care îşi luau amanţi şi refuza să i se întâmple şi ei asta. Nici pentru fiorul de a-l avea pe Grey în patul ei.

Obrajii i se încălziră. *În patul ei?* Ce prostie! Cum putea să aibă un asemenea gând? Ştia din ziarele de scandal ce fel de femei prefera Grey, iar ea nu era aşa – frumoasă, imorală şi dornică să rişte totul pentru a fi amanta unui duce.

Se încurajă pe măsură ce se apropia de conacul Armitage. Trebuia să stea la distanţă de el. Chiar dacă *era* curioasă în legătură cu trecutul lui. Pentru că se întâmplase ceva care îl oprea să vorbească despre trecutul lui şi nu îl lăsa să se apropie de nimeni. Asta nu înseamnă că ar fi contat – cel puţin, nu pentru ea. Nu era treaba ei.

Avea să-l lase să-şi păstreze secretele. În felul acesta, poate că el o lăsa să-şi păstreze secretele ei şi înceta să mai pună întrebări despre unchiul Armie. Era limpede că voia să afle cum murise unchiul ei. Iar ea nu putea permite

ca asta să continue, nu-l putea lăsa să ghicească de ce anume se temea – moartea unchiului Armie nu fusese un accident.

Trăgând pe umeri şalul care ascundea faptul că rochia ei modificată descoperea prea mult din sâni, şi intră în conacul Armitage.

Se opri când o zări pe Lady Gwyn discutând cu majordomul şi gesticulând, probabil vorbind despre vreun subiect care o agitase.

Beatrice oftă când văzu rochia de doliu făcută pe comandă a lui Lady Gwyn, cu tivul negru superb şi gulerul din dantelă franţuzească. Cum putea deveni Beatrice parte a acelei lumi? Până când avea să fie pregătită de debut, perioada de doliu avea să se termine, dar, chiar dacă ar fi avut o rochie la fel de frumoasă ca a lui Lady Gwyn, nu ar fi putut niciodată să aibă aceeaşi atitudine elegantă. S-ar fi simţit că un câine purtând un jupon – complet deplasată.

Îi veniră în minte cuvintele urâte ale unchiului Armie: „Bucură-te că te vreau, fato! Majoritatea bărbaţilor nu ar acorda deloc atenţie unei creaturi aşa de bărbăteşti. Nu eşti vreo frumuseţe”.

Să-l ia naiba pe unchiul ei! Acum avea rude noi, care erau amabile cu ea, şi avea să se agaţe de asta.

Lady Gwyn, care mereu o considera o egală, se lumină la faţă când o văzu pe Beatrice.

— Iată-te! Mama a întrebat de tine. Este dornică să începem pregătirea pentru debutul în Londra.

Beatrice înmână boneta şi mănuşile majordomului, apoi schiţă un zâmbet, reluându-şi rolul obişnuit.

— Este foarte amabil din partea mătuşii mele.

— Destul! Lady Gwyn îşi puse mâinile în şolduri. Nu face din asta o datorie. Te adorăm. Şi este minimul pe care îl putem face pentru a compensa neglijenţa unchiului Armie.

Cuvintele acelea erau aşa de dulci, încât lui Beatrice i se puse un nod în gât.

— Este aşa de drăguţ din partea dumneavoastră, Lady Gwyn.

— Spune-mi Gwyn, te implor! Amândouă suntem novice în această ciudată lume nouă. Gwyn zâmbi. Şi mie mi-ar prinde bine un aliat pentru a o împiedica pe mama să meargă prea departe. Se apropie pentru a o lua pe Beatrice de braţ, apoi oftă adânc. Are tendinţa de a-şi depăşi atribuţiile, dacă ştii la ce mă refer. Şi mărturisesc că am obosit să mă mai lupt şi sunt dispusă să fac ce vrea ea.

Beatrice chicoti.

— Pot să înţeleg asta. Mătuşa Lydia ştie să fie foarte convingătoare.

— Da, chiar ştie. Gwyn părea tristă. Nu ştiu cum vom supravieţui între mama şi fraţii mei.

Râzând, Beatrice zise:

— Vom fi bine.

Ideea că Grey urma să ia parte la lecţiile ei de debut încă îi băga simţurile în agonie. Cum putea să se afle în preajma lui fără să-şi amintească de sărutul lor mistuitor? Asta pe lângă întrebările alarmante pe care le punea despre unchiul Armie.

— Oricum, continuă Gwyn, astăzi ar trebui să învăţăm să dansăm.

Oh, Dumnezeule, să danseze cu Grey! Cum avea să treacă peste *asta?*

— Sunt sigură că ştii să dansezi deja.

— Nu dansurile englezeşti. În Berlin, erau alţi paşi. Şi valsul, care se dansează în doi. Cu asta mă descurc. Orice altceva…

— Eu nici măcar n-am auzit de vals. Dar dă-mi un dans scoţian vioi sau o gigă irlandeză şi pot dansa la fel de bine ca orice profesor.

— Atunci te învăţ eu valsul, iar tu mă înveţi dansul scoţian şi vom impresiona pe toată lumea la baluri.

Beatrice râse, incapabilă să reziste abordării prieteneşti a lui Gwyn. Aproape că se convinsese singură că prezenţa lui Gwyn putea face tolerabil dansul cu Grey când intrară în salonul de bal şi nu-l găsiră. Thornstock era cel care vorbea cu mama lui despre dans.

Dezamăgirea o fulgeră înainte să îşi dea seama.

Refuză să simtă o emoţie prostească la gândul că pierduse ocazia să danseze cu Grey. Fără îndoială, ceruse să fie scutit de acele îndatoriri după tot ce se petrecuse cu o zi în urmă. Încă un semn că nu simţise nici pe jumătate din ceea ce simţise ea când se sărutaseră.

— Ah, zise Thornstock. Domnişoarele au sosit, mamă. Deci să terminăm cu asta, da?

Chiar atunci, Sheridan intră în salonul de bal, venind din grădină spre holul din capătul celălalt, care ducea spre biroul unchiului Armie…

Nu biroul unchiului Armie, ci al lui *Sheridan.* Avu un sentiment de satisfacţie când se gândi la vărul ei, nu la nenorocitul ei unchi.

— Slavă Cerului că eşti aici! îi zise Thornstock lui Sheridan. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem căpăta la lecţiile de dans.

— Nu pot, zise Sheridan cu o urmă de iritare în glas. Am destule de făcut acum. Apoi se uită dincolo de Beatrice, spre un loc aflat în spatele ei. Întreabă-l pe Grey, el îţi poate spune. De ce nu-i ceri lui să te ajute?

Beatrice se întoarse şi îl văzu sprijinit de perete într-o nişă mare şi rotundă din spatele ei, construită special ca în ea să aibă loc o mică orchestră. Dar în acel moment acolo se afla doar un pian.

Grey o fixa cu privirea.

— Dansez bucuros cu domnişoara Wolfe, dacă are nevoie.

Era dispus să danseze cu ea din cauza sărutului lor? Sau doar spera să o ia la întrebări în legătură cu moartea unchiului Armie? Ambele posibilităţi erau îngrijorătoare.

Deşi Grey era îmbrăcat într-un alt costum negru de doliu, schimbase cizmele lungi cu pantofi potriviţi pentru un salon de bal. Dar, chiar fără cizmele elegante, era incredibil de atrăgător – şi înfricoşător –, aşa cum şi-l amintea ea.

Când se îndepărtă de perete şi se îndreptă cât era de înalt, ea fu cât pe ce să leşine, deşi nu era sigură dacă simţea asta de uimire sau de teamă. Doar faptul că nu leşinase niciodată în viaţa ei o împiedică să facă acum.

Între timp, Thornstock încerca să-i paseze partenera de dans lui Sheridan.

— Grey ajută deja. Dacă rămân, nu vor avea nevoie de mine. Speram să călăresc unul dintre caii tăi de vânătoare.

— Îmi pare rău, va trebui să amâni. Sheridan îşi văzu de drum prin încăpere. Am treburi importante de care să mă ocup.

— Şi eu! Cum ar fi călăritul! strigă Thornstock în urma lui.

Dar era prea târziu. Sheridan dispăru pe cealaltă uşă.

Gwyn se uită la geamănul ei cu o falsă expresie de compasiune.

— Ah, bietul Thorn, va trebui să danseze cu domnişoare decente de data asta. E o încercare pentru tine, sunt sigură.

— Nu începe, mormăi Thornstock. Sau te iau la şuturi.

— Asta chiar aş vrea să văd! Gwyn îşi puse mâinile în şolduri. Pentru că eu tot pot să-ţi dau una peste urechi. Doar dă-mi ocazia…

— Gata! Mătuşa Lydia se îndreptă spre pianul din nişă cu paşi hotărâţi. Pielea ei, care de obicei era de un alb-crem, acum avea culoare cenuşii. Ducesa părea că avea să se prăbuşească în orice moment. Aş fi crezut că, după atâţia ani despărţiţi, aţi fi învăţat să vă apreciaţi unul pe celălalt.

Grey se duse să stea lângă mama lui.

— Sigur glumeşti. Gwyn are mereu nevoie de cineva pe care să-şi încerce limba ascuţită, iar Thorn este favoritul.

Gwyn ridică din sprânceană spre el.

— Ai grijă sau îţi dau şi ţie una peste urechi!

În vreme ce Beatrice îşi înăbuşi râsul, mătuşa Lydia strigă:

— Destul, toată lumea! Ocolind pianul, se lăsă pe banchetă şi, încruntată, începu să cânte. Jur că uneori mă întreb de ce m-am măritat şi am făcut copii.

Această afirmaţie îi făcu pe toţi să tacă.

Thornstock fu primul care protestă.

— Înţeleg de ce nu ai vrea să rămâi cu Grey pe cap, groaznicul tău prim-născut. Dar, cu siguranţă, individul devastator de chipeş pe care l-ai născut după el compensează faptul că l-ai făcut.

Grey pufni.

— Nu ai fost tu următorul născut, tontule! Gwyn este cu cincisprezece minute mai mare. *Tu* ai ieşit în plan secund.

— Chiar aşa, interveni Gwyn înţepată. Şi singurul motiv pentru care Thorn nu vrea să ajute cu dansul este că are două picioare stângi.

— Pardon. Thorn o săgetă cu privirea. Să ştii că pot să ţopăi pe podea la fel de bine ca orice bărbat.

Gwyn se uită în jos spre picioare, de parcă le studia forma.

— Nu se îndoieşte nimeni că poţi ţopăi, dragă frate. Dar poţi dansa? Sincer, eu nu cred. Asta nu înseamnă că te-aş fi văzut vreodată.

Thornstock se duse spre sora lui geamănă.

— Mamă, cântă ceva. Să *vedem* dacă mă pricep, la dracu'!

Beatrice se luptă să nu zâmbească. Era uimitor cum îl manipulase Gwyn pe Thornstock fără ca el să-şi fi dat seama.

Gwyn ridică dintr-o sprânceană în vreme ce stătea în faţa lui Thornstock.

— Mamă, de ce nu cânţi un menuet?

Mătuşa Lydia se uită prudentă la gemenii ei.

— Chiar crezi că ar trebui să începem cu ceva aşa de complicat?

— Cu atât mai bine, fiindcă aşa pot să-mi dovedesc abilităţile, zise Thornstock.

— Eu nu la abilităţile *tale* mă gândesc, fiule. Sau la ale lui Gwyn. Mătuşa Lydia se uită la Beatrice. Ştii paşii acestui dans, Bea?

Beatrice se încordă la gândul de a se împiedica la un dans nou.

— Mă tem că nu, mătuşă.

— Stăm pe margine la acest dans, mamă. Grey ieşi din nişă şi se îndreptă spre Beatrice. Vom privi şi apoi ea îşi va face o idee şi va fi pregătită mai târziu.

— Prea bine atunci. Mătuşa Lydia frunzări paginile de muzică, căutând o melodie potrivită dansului de menuet. Dar voi alege ceva mai potrivit. Ceva impunător şi sumbru. Tatăl vostru abia *a fost* înmormântat, să ştiţi.

Asta o întristă pe Gwyn.

— Mamă, poate că ar trebui să aşteptăm…

— Nu, serios, rosti mama ei aprig, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Vreau să cânt. Voi doi dansaţi.

În vreme ce ea se lansa într-o piesă demnă, gemenii începură să danseze menuetul.

Beatrice se uită spre mătuşa ei, care cânta hotărâtă, cu ochii încă în lacrimi.

— Este înţelept? murmură Beatrice către Grey, care acum stătea lângă ea.

— Mama face faţă mai bine dacă se simtă utilă şi că vede că este nevoie de ea, zise el blând.

Sperând să recreeze atmosfera plăcută din ziua precedentă, îl întrebă pe Grey:

— Face parte din dans să-şi ţină braţele aşa spre exterior? Parcă ar fi marionete cu aţele încurcate.

— Din păcate, este considerat graţios, răspunse el.

— Cine crede că o marionetă este graţioasă nu a văzut niciodată un spectacol cu Punch şi Judy. Se concentră pe celelalte aspecte ale dansului. Este ca o gigă mai lentă, nu-i aşa?

— Nu chiar. Are cu totul alţi paşi. Grey făcu un gest către o canapea lipită de zidul opus de locul în care dansau gemenii. Hai să stăm jos, domnişoară Wolfe. Tonul lui nu permitea să fie contrazis. Aşa le poţi vedea picioarele mai bine.

Asta-i aminti ei de ziua trecută, când el îi dăduse ordine – ei, dar şi câinilor. Îl privi să vadă dacă îşi amintea, dar el nu lăsă să se vadă asta. Expresia lui nu arăta altceva decât un dezinteres politicos.

Ea îl urmă la canapea, apoi se aşeză pe margine. Grey

se puse lângă ea, bătând nonşalant cu degetele ritmul pe propria coapsă, la câţiva centimetri de coapsa ei.

„Fii atentă! Toţi se aşteaptă să ţii minte cum să faci asta”.

Aşa că se concentră, observându-le picioarele. Mătuşa ei avea dreptate – paşii *erau* complicaţi.

— Nu voi reuşi *niciodată* să stăpânesc dansul acesta, murmură pentru ea însăşi.

— Sigur vei reuşi. Grey ridică vocea pentru a fi auzit peste muzică. Este nevoie de exerciţiu. Mie, personal, îmi displace menuetul. Tot fâţâitul ăsta mi se pare prostesc, chiar dacă felul în care sunt ţinute braţele *marionetelor* este considerat graţios. Dar toate balurile de societate au unul sau două menuete, aşa că trebuie să-l înveţi.

— Este evident că e nevoie de o oarecare uşurinţă în a dansa, ceea ce mie îmi lipseşte.

El o privi cu scepticism.

— Nu cred asta. Orice femeie care poate coborî în goană un deal fără să cadă, cum ai făcut tu ieri urmărinduţi câinii, are abilitatea de a dansa cu uşurinţă un menuet.

Nu voia să-şi aducă aminte ce se întâmplase cu o zi în urmă.

— Ei bine, fratele şi sora ta chiar posedă această abilitate. Fac paşii fără să se poticnească – şi tot reuşesc să se certe.

— Trebuie să-i ierţi pe gemeni pentru bădărănia lor – de cele mai multe ori, abia se tolerează unul pe celălalt.

— Asta mă surprinde. Mă aşteptam ca gemenii să se înţeleagă mai bine. Să simtă că au o legătură.

— Cândva, au avut.

Observând schimbarea din tonul lui, ea îşi întoarse privirea spre el.

— Ce s-a întâmplat între ei?

El ridică din umeri.

— Din ce mi-a zis mama, am înţeles că lucrurile s-au schimbat odată cu întoarcerea lui Thorn în Anglia când a devenit major. A vrut ca Gwyn să vină cu el, dar ea a refuzat.

— De ce? întrebă Beatrice.

El îşi mută privirea la ea, cercetându-i chipul de parcă încerca a se hotărî cât să spună.

— Gwyn avea un iubit, un ofiţer, cu care era sigură că se va mărita la un moment dat. Apoi s-a întâmplat ceva între ei. Rezultatul final a fost că ea l-a părăsit, se pare din cauza unui lucru pe care l-a zis Thorn. El o observă mai îndeaproape. Ştii cum sunt fraţii.

Oh, vai, aceasta era metoda indirectă a lui Grey de a încerca să o facă să vorbească despre Joshua!

— Da, chiar ştiu.

Când ea nu mai zise nimic, Grey continuă încruntat:

— După aceea, nu l-a putut ierta pe Thorn că s-a băgat în viaţa ei. Nu vrea să spună ce s-a petrecut exact, Thorn nici măcar nu recunoaşte că a avut vreo vină, iar mama nu ştie. Aşa că acum sunt mereu în conflict.

— Îi înţeleg, mormăi ea, gândindu-se la Joshua.

— Cum aşa? Tu şi fratele tău nu vă înţelegeţi?

— Nu ne mai înţelegem de când Joshua s-a întors din război, recunoscu ea reticentă. Noi… nu mai ştim cum să ne purtăm când suntem în preajma celuilalt.

— Ah. Asta pot să o înţeleg. Privi spre gemeni. Şi eu simt cam la fel faţă de fraţii *mei.* Când eşti departe mult timp… Un zâmbet îi trecu pe buze. Îţi dai seama că ai interese diferite şi ţi-ai format opinii independente, iar acum practic suntem străini.

Ea îi aruncă un zâmbet de uşurare. Grey înţelegea perfect ce simţea ea. Ce minunat era să găsească pe cineva care o înţelegea!

— Nici măcar nu mai este aceeaşi persoană. Joshua pe care îl cunoşteam înainte de război era tăcut şi gânditor. Îi plăcea foarte mult să citească o carte bună şi să bea un pahar de vin ori să facă plimbări lungi prin pădure. Apoi bunicul i-a cumpărat brevetul, a fost rănit pe continent şi…

— S-a schimbat.

Ea încuviinţă din cap.

— În mod dramatic. A devenit temperamental – acum e melancolic, apoi furios. Îmi este greu să explic. Îmi doresc

aşa de mult să fie cum era!

Lui Grey îi scăpă un râset amar.

— Luptele schimbă oamenii, iar o asemenea schimbare de obicei este permanentă.

— *Tu* de unde ştii? Beatrice se uită insistent spre el. Tu nu ai fost niciodată la război.

El privi absent în faţă.

— Există mai multe feluri de lupte, nu doar cele duse în războaie.

Deschise gura să-l întrebe la ce se referea, dar în acel moment se opri muzica.

Mătuşa aplaudă, obligându-i pe Beatrice şi pe Grey să facă la fel.

— Ei bine, domnişoară Wolfe? zise Thornstock, venind în faţa lui Beatrice. Cine dansează mai bine? Eu sau Gwyn?

— Amândoi sunteţi cu adevărat desăvârşiţi. Eu n-aş putea…

— Ignoră-l pe idiotul meu frate, zise Grey. Se poartă ca un măgar. Lui Thorn nu i-a păsat niciodată de părerea altuia în afară de cea proprie. Mă tem că nici unuia dintre noi nu ne-a păsat. Este o trăsătură de familie. Ridică o sprânceană spre fratele său vitreg. Iar Thorn este cel mai rău.

De parcă voia să dovedească faptul că Grey avea dreptate, Thornstock izbucni în râs.

— Grey are dreptate – n-am nevoie să îmi judece cineva abilităţile ca să ştiu că i-am dovedit lui Gwyn că greşeşte. Privind zeflemitor spre Gwyn, care îşi dădea ochii peste cap, întinse mâna spre Beatrice. Şi o voi dovedi din nou. Haideţi să dansaţi cu mine!

— Iertaţi-mă, Excelenţă, răspunse Beatrice, nu ştiu paşii. Până acum, nici măcar n-am văzut dansându-se un menuet.

— Atunci trebuie să învăţaţi, zise Thornstock.

Un muşchi tresări în maxilarul lui Grey.

— O voi învăţa eu.

— Ba nu, ripostă Thornstock. Eu am dansat deja odată cu Gwyn. Acum este problema ta. Apoi îşi mişcă degetele

spre Beatrice. Haideţi, domnişoară Wolfe. Vom începem prin a vă arăta paşii şi apoi mama va cânta cel mai lent menuet iar şi iar, până când îi veţi stăpâni.

Grey îşi încrucişă braţele la piept.

— Credeam că nu vrei să faci asta. Du-te să călăreşti! Am eu grijă să o învăţ pe Beatr… pe domnişoara Wolfe.

În ochii lui Thornstock sclipi viclenia când îl auzi.

— M-am răzgândit. Voi fi încântat să o instruiesc pe domnişoara Wolfe în… orice privinţă.

Grey se uită la el de parcă era gata să-l sugrume, când Gwyn zbură printre ei şi o luă pe Beatrice de braţ.

— Sfinte Dumnezeule, o voi învăţa *eu* paşii, vă mulţumesc foarte mult. De *ce* nu vă duceţi voi doi să cereţi nişte ceai? Vom avea nevoie dacă aveţi de gând să mârâiţi unul la altul.

— Singurul lucru pe care îl voi cere, surioară, mormăi Thornstock, este coniacul.

Gwyn o trase pe Beatrice mai aproape de pian.

— Dacă vrei să fii beat până la prânz, n-ai decât. *Eu* aş vrea nişte ceai şi sunt sigură că şi mama, şi Bea ar avea nevoie. Le făcu semn să plece. Duceţi-vă amândoi! Lăsaţi-ne puţin singure. Nicio femeie nu vrea audienţă masculină când învaţă paşii unui dans.

Grey privi spre Beatrice, apoi apucă cu forţă braţul fratelui său, conducându-l afară pe uşă. Beatrice oftă lung.

Cu un zâmbet trist, Gwyn o bătu uşor peste mână.

— Cum te simţi cu doi duci luptându-se pentru tine, draga mea?

— Dacă nu m-ar folosi doar ca să se provoace, s-ar fi putut să îmi placă.

Gwyn îi aruncă o privire examinatoare.

— Nu sunt complet sigură că asta e motivaţia *amândurora.* Expresia ei deveni misterioasă. Dar vom vedea. Se întoarse spre mama ei. Mamă, poţi să cânţi foarte lent primele note ale piesei?

Încuviinţând din cap că era de acord, mătuşa Lydia începu să cânte. Şi astfel Beatrice începu prima ei lecţie de menuet.

Capitolul 10

Imediat ce ieşi din salonul de bal, Grey îi dădu drumul idiotului său frate şi instrui lacheul să le ducă de băut doamnelor. Apoi se îndreptă spre birou ca să vadă ce punea Sheridan la cale.

Thorn îl urmă.

— Sheridan a zis că s-ar putea să fii interesat de domnişoara Wolfe, iar eu nu l-am crezut. Se pare că m-am înşelat.

— V-aţi înşelat amândoi. Grey se luptă să-şi ţină temperamentul sub control. Interesul meu faţă de domnişoara Wolfe este acelaşi pe care l-aş avea faţă de orice rudă a lui Maurice.

Voia doar să se asigure că ea nu ascundea ceva în legătură cu moarta unchilor ei şi astfel să afle dacă fratele ei era un criminal, cum îl credea Sheridan. Era strict ce îi ceruse Sheridan să facă. Nimic mai mult.

— Atunci de ce eşti aşa de dornic să dansezi cu ea? Şi să mă împiedici pe *mine* să o fac?

Grey ridică dintr-o sprânceană.

— Doar vreau să mă asigur că nu te joci cu ea. Nu este şoarecele tău, cu care să te joci cum face o pisică înainte de a-l omorî.

Thorn îşi înclină capul.

— Ţi-a dat prin cap că poate îmi caut o soţie?

— Nu, nu mi-a dat. Grey se întoarse spre fratele său. Tu vezi femeile doar ca pe nişte cuceriri în plus. Ar trebui să respecţi faptul că este verişoara lui Sheridan şi să stai departe de ea, măcar de dragul lui.

— De dragul lui *Sheridan?* Thorn râse. Nu de asta vrei să stau departe de ea. De fapt, eu o văd pe *domnişoara Wolfe* ca pe o metodă amuzantă de a te înnebuni. Recunoaşte că o placi!

— Nu fi absurd!

Thorn era ultima persoană în faţa căreia să recunoască faptul că era fascinat de Beatrice, pentru că ar fi încercat să o seducă doar pentru a-l face să admită că o dorea. Şi, deşi era evident că femeia ascundea ceva în legătură cu unchiul ei, o făcea destul de prost, asta convingându-l pe Grey că habar nu ar fi avut cum să se apere de un fustangiu hotărât ca Thorn.

Era mai bine să ignore remarca lui Thorn şi să continue discuţia cu grijă, apelând la raţiune.

— Trebuie să înţelegi că domnişoara Wolfe nu cunoaşte lumea şi, pentru că nu are experienţă cu bărbaţii, nu e familiarizată cu tacticile tale. Eu fac doar ce orice gentleman adevărat ar face – protejez o femeie inocentă şi respectabilă de un escroc ca tine.

Tot amuzamentul lui Thorn dispăru.

— Un *escroc* ca mine. Veni spre Grey. „Cel care se simte fără de păcat să arunce primul cu piatra”. Nu *eu* sunt cel cu reputaţia că are grupuri secrete desfrânate.

— Doar nu vorbeşti serios, pufni Grey. Chiar aşa, grupuri secrete desfrânate? Ştii prea bine că bârfitorii ar spune orice pentru a mă provoca.

— Nu vezi că şi cu mine fac la fel? întrebă Thorn. Jur că uneori eşti un idiot arogant. Te crezi singurul bărbat din familia asta care se poartă decent.

— Nu-i adevărat – cred că Sheridan este foarte decent, zise Grey, tachinându-l pe Thorn dintr-un impuls pervers de a-l pedepsi pentru că îndrăznise să se joace cu Beatrice.

Thorn strânse pumnii, dar se opri.

— Aproape că m-ai păcălit, frate. Dar nu mă voi angaja în acest război cu tine, mai ales când este doar o încercare din partea ta de a-mi distrage atenţia de la problema reală – o doreşti pe domnişoara Wolfe şi nu vrei să recunoşti. Vru să plece, dar se opri. Şi, apropo, nu aş ruina *niciodată* o femeie, indiferent cine sunt rudele ei.

Grey înţelese, în cele din urmă, că depăşise limita cu Thorn.

— Mă bucur să aud asta.

— Încă ceva. Thorn îl privi ferm. Cred că domnişoara Wolfe cunoaşte lumea mai bine decât crezi tu.

Lui Grey i se păru dintr-odată dificil să respire. Petrecuse destul timp cu femei *care cunoşteau lumea* ca să ştie că aveau tendinţa de a complota, cel puţin în preajma unui duce. Şi detesta intriganţii mai mult decât orice.

Dar nu ar fi recunoscut niciodată asta în faţa fratelui său. Forţându-se să pară nonşalant, zise:

— Ai fi bine să nu faci speculaţii legate de caracterul domnişoarei Wolfe în preajma mamei noastre, din moment ce pare să o creadă în stare să ţină luna pe cer.

Thorn oftă exasperat.

— Nu defăimez caracterul domnişoarei Wolfe. Eu spun că nu este visătoarea pe care o crezi tu. Este suficient de inteligentă să facă diferenţa între un bărbat care doar flirtează cu ea şi unul care are planuri cu virtutea ei.

„Ca mine?” Dumnezeule, *nu* avea planuri cu virtutea ei!

— N-am considerat-o niciodată o proastă. Este o inocentă. Atât timp cât continua să-şi spună asta, putea să se concentreze asupra sarcinii date de Sheridan, în loc să vrea să o atingă, să-i guste gura, să o… La naiba cu totul! Grey se uită spre fratele său. Un prost şi un inocent nu sunt acelaşi lucru.

— Abia o cunoşti. Este mult prea devreme să-i faci curte.

— Să-i fac curte! Nu fac aşa ceva.

— Da, sigur. Thorn îşi dădu ochii peste cap. Dar, în timp ce tu eşti ocupat *nefăcându-i* curte, ai putea să te gândeşti să afli mai multe despre ea. De la altcineva în afară de mama, sora şi probabil fratele nostru.

Grey miji ochii spre el.

— Cine ar mai fi?

— Păi, servitorii, pentru început. Tonul lui Thorn deveni sarcastic. Ai putea să te cobori să vorbeşti cu servitorii măcar o dată. Să vezi ce au *ei* de zis despre ea.

Pentru că deseori fusese subiectul zvonurilor de scandal, Grey considera neserioase bârfele servitorilor, la

fel ca acelea din societate. Nu-i plăcea să le încurajeze. Şi Thorn ştia asta.

— De ce mă îndemni să vorbesc cu servitorii despre ea? Ce ai auzit?

— Doar unele dintre servitoare... Thorn îşi trecu degetele prin păr. Las-o baltă. Probabil că au fost fără temei, oricum. Ideea este că mi se pare că o doreşti pe domnişoara Wolfe. Nu este genul meu, nu-ţi face griji – eu prefer blondele –, dar clar este genul tău. Ceea ce înseamnă că ar trebui să ai grijă cum te porţi în preajma ei.

Grey se încordă.

— Pe *tine* nu te văd purtându-te cu grijă.

— Asta pentru că domnişoara Wolfe ştie că nu sunt serios. Dar tu, evident, eşti.

— Nu îi fac curte.

— Eşti un mincinos. Deşi nu-mi dau seama dacă mă minţi doar pe mine sau dacă te minţi şi pe tine. Cu un oftat, Thorn o luă pe hol spre salonul de zi. Acum, mă duc să beau un pahar de coniac înainte să mă apuc din nou de menuet. Îţi sugerez să faci la fel.

— Nu aşa de devreme.

— Treaba ta.

Grey aşteptă ca Thorn să dispară pe uşă, apoi reveni în salonul de bal. Dar nu intră. Rămase acolo în uşă, privind-o pe Gwyn lucrând cu Beatrice la paşii menuetului şi fumegând la vorbele lui Thorn. Al naibii măgar, cu insinuările lui viclene despre experienţa lui Beatrice cu bărbaţii! Din câte îşi putea da seama, avusese puţină experienţă. Dar Thorn părea să o privească precum o seducătoare înfloritoare.

Uitându-se la ea, îşi aminti de cât de nevinovată păruse când fusese cu el.

Oftă. Fără îndoială era o *nevinovată.* Probabil că Thorn îl tachina, ca de obicei. Comportament tipic pentru el. Sau, la fel de posibil, Thorn se exprima cu obişnuitul lui cinism la adresa femeilor. Desigur, îşi retrăsese rapid remarcile despre experienţa lui Beatrice cu bărbaţii.

Pe hol apăru o servitoare cu o tavă de ceai, care se

îndrepta spre salonul de bal. Grey se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre. Poate că *trebuia* să vorbească cu servitorii măcar pentru a confirma că Thorn spusese numai tâmpenii. Până la urmă, ce informaţii compromiţătoare putea avea personalul despre Beatrice? Da, devenise evazivă când Grey deschisese subiectul morţii unchiului Armie. Dar puteau exista sute de motive inocente pentru asta.

Când servitoarea aduse ceaiul, Beatrice se duse să toarne şi aproape îşi puse şi pe mânecile din dantelă albă adăugate special la hainele de doliu, ca femeile să-şi poată şterge lacrimile. Modelul vechi al rochiei şi materialul – muselina şi pânza albă şi subţire pe care o băgase în corsajul strâns – arătau că era o rochie de zi veche pe care o vopsise în negru. Ceea ce demonstra cât de săraci erau ea şi fratele ei.

Să-l ia dracu' pe egoistul ei unchi Armie! Şi pe fratele ei, la o adică. Niciunul dintre ei nu avusese vreun sentiment de responsabilitate?

Datoria lor faţă de rude? Beatrice ar fi trebuit să aibă debutul în societate cu mult timp în urmă.

Când servitoarea ieşi pe hol, Grey porni alături de ea.

— Mă scuzi, dar aş vrea să-ţi pun câteva întrebări, dacă se poate.

Înclinând din cap, ea îşi încrucişă braţele la piept de parcă se pregătea pentru orice.

„Ai putea să te cobori să vorbeşti cu servitorii măcar o dată".

Amintirea cuvintelor fratelui său îl făcu să tresară. Grey era conştient de faptul că manierele lui rezervate puteau pune în gardă personalul.

Poate că era necesară o abordare mai indirectă.

— Este vorba despre domnişoara Wolfe. Vreau doar să aflu ce pot face să o ajut, din moment ce mama pare să conteze aşa de mult pe această domnişoară.

Atitudinea servitoarei se relaxă.

— Oh, domnule, orice aţi putea face pentru ea ar fi foarte amabil. Cu toţii am vrea ca domnişoara Wolfe să aibă parte de mai multă atenţie. Este o femeie aşa de bună,

mereu se gândeşte la nevoile celorlalţi fără să vrea ceva în schimb! Chiar şi ale servitorilor.

— De asta mi-am dat seama. Domnişoara Wolfe pare să ştie tot ce mişcă în casa asta.

— Chiar ştie, Excelenţă. A ajutat la administrarea casei pentru unchiul ei, Armitage, şi chiar s-a ocupat de casă după ce a murit ducesa.

— Am înţeles că ducesa urma să o ia pe domnişoara Wolfe ca însoţitoare, dar moartea ei a pus capăt acestui lucru.

— Exact. A murit la mult timp după ce am venit eu aici – sunt deja zece ani. Deşi am auzit că el şi ducesa se certau mereu din cauza…

Dându-şi seama că spunea prea multe, ea îşi lipi buzele.

— Ce anume?

— Nu vreau să vorbesc de rău despre morţi, domnule.

El zâmbi.

— Crede-mă, mi-am dat deja seama că unchiul Armie nu era un bărbat prea amabil.

Femeia oftă.

— Păi, atunci aţi auzit şi despre flirturile lui.

— Desigur, minţi el.

— Nici măcar nu se ascundea. Am auzit că asta o înnebunea pe ducesă.

— Sunt convins.

— Deşi se spune că nu ţi-ai fi dat seama dacă te uitai la ea. Era tare ca piatra. Sau aşa mi s-a zis. Îl lăsa să-şi viziteze stricatele fără să zică un cuvânt.

— Îmi imaginez că nu avea de ales. Dar cu siguranţă îşi ascundea distracţiile de domnişoara Wolfe. Până la urmă, era nepoata lui inocentă.

Servitoarea pufni.

— Un bărbat de genul ăsta nu-şi ascunde adevăratul caracter de nimeni, domnule. Apoi păru să-şi dea seama ce spusese. Nu am insinuat ceva despre *dumneavoastră.* Nu am vrut să… Privi panicată în spate, către bucătărie, şi mormăi: Dacă asta e tot, Excelenţă, bucătăreasa sigur are

nevoie de mine.

Grey se uită la ea în gol, de parcă încerca să-şi dea seama ce insinuase şi de ce îşi schimbase brusc atitudinea.

Apoi înţelese. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă ea auzise bârfele despre el şi clica lui secretă de desfrânaţi, atunci în ochii ei era la fel de rău ca fostul angajator. Cu siguranţă, avea să-i fie greu să afle altceva de la ea. Dar pentru moment aflase destul.

— Înţeleg. Zâmbi forţat. Nu vreau să te reţin de la îndatoririle tale.

Pe chipul ei se citi uşurarea.

— Mulţumesc, Excelenţă. Şi nu am vrut să…

— Nu m-am simţit ofensat, te asigur. Acum, vezi-ţi de treabă.

Încuviinţând din cap, ea o luă la goană în direcţia bucătăriei.

Oftând, Grey se întoarse spre salonul de bal. Era edificator ce îi spusese servitoarea. Asta explica de ce Thorn pretinsese că Beatrice cunoştea lumea mai bine decât credea Grey. Ar fi trebuit să o cunoască pentru a face faţă păcatelor unchiul ei.

Şi explica de ce tăcea când el aducea vorba de unchiului ei.

Oare îşi proteja fratele? Dacă se gândea bine, devenise nervoasă când deschisese subiectul despre Wolfe. Se putea ca totul să aibă legătură cu fratele ei. Iar ea să ştie ceea ce Sheridan bănuia deja – că Wolfe îl omorâse pe unchiul ei. Putea fi şi complice.

Posibilitatea aceea îi îngheţă sângele în vene. Putea să fie aşa de intrigantă? Putea el să se înşele aşa de mult asupra caracterului ei?

Reuşise să farmece întreaga familie în câteva săptămâni. Iată cât de uşor o acceptase Gwyn! Şi mama. Până şi Sheridan. Avea oare un motiv pentru care era mieroasă cu familia?

Cu *el?*

Grey se încruntă. Dacă acesta era scopul ei, avea să fie dezamăgită. Nu era potrivită pentru el din foarte multe

motive. Avea o inimă deschisă; el nu. Zicea tot ce gândea; el îşi ţinea gândurile mai aproape de pieptul lui decât îi era cămaşa. Ea era dornică să fie pe placul tuturor din preajma ei; el era dornic să evite pe toată lumea din preajma lui.

Cu toate astea, nu-şi putea lua ochii de la ea în vreme ce dansa – mişcările ei erau graţioase, iar chipul îmbujorat de bucurie în timp ce...

Miji ochii. Prinsese paşii menuetului cu o uşurinţă surprinzătoare pentru o femeie care protestase, spunând că nu avea să-i înveţe niciodată. Era un mister, de asta era sigur, unul pe care trebuia să-l descâlcească.

Şi trebuia să o facă cu grijă. Thorn avea dreptate într-o privinţă: dacă Grey nu avea de gând să-i facă curte, comportamentul lui faţă de ea trebuia să fie ireproşabil.

Grey nu intenţiona să mai fie vreodată băiatul de zece ani care tânjise după iubire şi atenţie, doar ca să descopere că oamenii care ar fi trebuit să i le ofere – mătuşa şi unchiul lui – erau incapabili să o facă, vrând doar să-l folosească în beneficiul lor. Nu avea să mai dea niciodată cuiva puterea să-l rănească.

Dar, când auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se şi îşi dădu seama că putea fi Thorn, care venea să se alăture doamnelor, intră repede în salonul de bal. Sub nicio formă nu avea să-l lase pe fratele lui să danseze cu ea.

Îşi spuse că făcea asta pentru că avea nevoie de mai multe ocazii pentru a afla ce o agitase aşa de mult când vorbise de moartea unchiului Armie. Trebuia să se asigure că nu ascundea speranţe secrete de a deveni ducesa lui.

Dar adevărul era că Grey pur şi simplu voia să danseze cu ea.

Aşa că avea să o facă. Trebuia doar să se asigure că îşi păstra mintea limpede.

*

Beatrice era aşa de concentrată să danseze menuetul, încât nu observă că Grey revenise până când el nu i se adresă cu vocea lui seducătoare.

— Dacă sunteţi gata să dansaţi cu un partener, domnişoară Wolfe, vă stau la dispoziţie.

Gwyn întâmpină acest anunţ bătând din palme.

— Minunat! Beatrice chiar are nevoie să exerseze cu un bărbat pentru că, atunci când preiau eu conducerea, uit şi fac paşii femeii. Dacă continui aşa, nu va învăţa niciodată paşii.

Beatrice îşi şterse palmele transpirate de fustă. Dacă se făcea de râs în faţa lui?

— Eu sunt de vină că nu-i învăţ.

— Prostii. Gwyn zâmbi. Te pricepi mai bine decât crezi. Şi sunt sigură că Grey la va ajuta să îmbunătăţeşte dansul. Privi spre uşă. Sau Thorn, dacă el e cel care va dansa cu tine. Unde *este* Thorn, apropo?

Când se uită spre Grey pentru un răspuns, el ridică din umeri.

— Ultima dată când l-am văzut, pleca să bea un coniac.

— Doamne, Dumnezeule! mormăi Gwyn. Începeţi voi doi, iar eu mă duc să-l caut. Dar nu-l las să danseze dacă e beat. Nu va fi de ajutor nimănui.

— Cu siguranţă, nu o va ajuta pe Bea, remarcă ducesa de la pian, deşi Gwyn plecase deja. Mătuşa Lydia se uită înfrântă spre Grey. Ai putea să-l faci pe Thorn să nu mai bea aşa de mult, dragul meu?

Grey se duse spre nişă şi ocoli pianul pentru a-i pune mâna pe umăr.

— Fiecare jeleşte în felul său. *Tu* încerci să-ţi ţii mintea ocupată pentru că îţi este dor de Maur… de tata. Thorn bea. Trebuie să-i dai timp să jelească.

Mama lui îl bătu peste mână.

— Şi *tu* cum jeleşti, Grey?

El se aplecă pentru a o săruta pe cap.

— Învăţând-o pe domnişoara Wolfe cum să danseze menuetul. Cântă-ne pentru a încerca să uităm de pierderea noastră. Apoi, când Gwyn vine cu Thorn, ni se pot alătura.

Privirea mamei lui se întunecă.

— Va fi un menuet lent şi sumbru. Nu suport muzica

veselă în aceste momente.

— Cu atât mai bine, pentru că o ajută pe domnişoara Wolfe să înveţe, zise el cu voce mai blândă. O strânse pe mama lui de umăr, apoi reveni la Beatrice şi îi întinse mâna. Începem?

Lăsându-l să o conducă pe ringul de dans, Beatrice simţi atingerea ducelui, care o luă de mână. Şi niciunul din ei nu purta mănuşi, cum ar fi avut în mod normal într-un salon de dans. Nu-i ţinea mâna aşa de mult, din moment ce dansul nu o permitea, dar fiecare atingere a degetelor lui îi tăia respiraţia.

După câţiva paşi, pe care ea consideră că îi executase destul de bine, el îi prinse mâna pentru o întoarcere, privind-o intens.

— Dansezi mai bine decât m-ai lăsat să cred.

— Sora ta este o profesoară excelentă.

— Şi tu înveţi repede, zise el anost.

— Ce uşurare! izbucni ea. Voiam să spun… slavă Cerului! Eram sigură că îl voi învăţa când voi dansa cu un bărbat adevărat.

În ochii lui sclipi amuzamentul.

— Un bărbat *adevărat?* Faţă de ce? Unul pictat? O efigie? O statuie, poate.

În ciuda raţiunii, ea râse.

— Faţă de sora ta. Dar nu am reuşit să învăţ dansul franţuzesc, îl pot dansa doar pe cel englezesc.

— Puţini oameni fac paşii dansului franţuzesc în Londra. Dar, dacă vrei să înveţi, nu este chiar aşa de greu. Lasă-mă doar să te conduc!

— Voi face cum doreşti, Excelenţă.

Ceva periculos de ademenitor scăpără în privirea lui.

— De fiecare dată când te oferi să faci orice doresc eu, mă tentezi, Beatrice, murmură el. Aşa că nu te oferi dacă nu vorbeşti serios.

La naiba, era în necaz! Dacă el continua să-i vorbească astfel, ea avea să se topească precum untul. Ducele ar fi putut seduce şi o sfântă, iar ea nu era o sfântă, ci doar o femeie prinsă în nişte circumstanţe dincolo de

controlul ei, cu un bărbat care o făcea să-i tremure genunchii.

Acum se uita la ea cum o privise cu o zi în urmă în pădure – cu foame în ochi. În vreme ce muzica de pian continua, uită să numere paşii ori să se simtă neîndemânatică. Îşi potrivi mişcările cu ale lui, savurând modul în care el o conducea, cu mâinile ţinându-le pe ale ei în vreme ce se ocoleau unul pe celălalt. Ochii lui sclipeau în nuanţe de verde sau albastru, în funcţie de lumină când se întorceau, iar efectul era hipnotizator.

Dansatul cu el era hipnotizator. Fiecare prindere de mână când se uneau era o agonie plăcută, fiece zâmbet misterios era o invitaţie la desfrâu. Abia putea respira, iar inima îi bătea puternic. Cu siguranţă, el o auzea şi o credea o gâsculiţă care se fâstâcea la un banal dans.

Dintr-odată, Gwyn dădu buzna în salon.

— Mamă, Thorn pleacă la Londra!

Muzica se opri brusc.

— Poftim? Mătuşa Lydia se ridică. Dar de ce?

Grey şi Beatrice se îndepărtară unul de altul la o distanţă respectabilă când Gwyn veni spre pian.

— Prostul meu frate zice că are lucruri importante de făcut în oraş. Că nu va mai pierde timpul aici. Chiar acum împachetează!

— Pleacă pe dracu’! strigă mătuşa Lydia. Băiatul ăsta mă va băga în mormânt. O prinse pe Gwyn de braţ. Vino cu mine! Pleacă din cauza *ta,* ştii asta. Mi-au ajuns certurile voastre. Vreau să clarificăm asta chiar acum! La jumătatea drumului, mătuşa Lydia se opri pentru a le zice lui Beatrice şi lui Grey: Continuaţi să exersaţi! Noi trei ne întoarcem imediat.

— Mă îndoiesc de asta, mormăi Grey. Nici măcar mama nu poate repara ani de neînţelegeri într-un singur moment. Privi crispat spre Beatrice. Şi nu ştiu cum se aşteaptă să dansăm fără muzică. Ochii lui scânteiară. Ar trebui să stăm de vorbă până când se întorc.

Ca să-i pună alte întrebări despre Joshua şi unchiul Armie şi să o convingă să-şi trădeze temerile prosteşti? În

niciun caz!

— Dacă fredonez, am putea continua să exersăm paşii.

— Nu sunt sigur că mai e nevoie să exersezi. O privi nesigur, de parcă încerca să-şi dea seama ce urmărea. Pari să fi învăţat destul de bine menuetul ca să poţi trece examenul.

— Atunci ai putea să mă înveţi alt dans.

— La ce te gândeşti?

— Stai să văd. Parcurse în minte toate dansurile de care auzise până ce alese unul. Ce zici de Jenny's Market?

Pe chipul lui apăru o expresie ciudată.

— Jenny's Market? Eşti sigură că pe ăsta vrei să-l înveţi?

— Am auzit că dansul este destul de popular în înalta societate, îl ştii?

— Da, îl ştiu. Prea bine.

Slavă Domnului! Acum nu mai trebuia să vorbească despre unchiul Armie.

Deşi modul în care el spusese „Da, îl ştiu", cu ceva suspect în voce, o făcu să se îndoiască. Pentru că acum o privea cu o căldură în ochi care îi făcea inima să ajungă în stomac.

Poate că sărise din lac în puţ. Şi nu era sigură cum făcuse asta.

Capitolul 11

Grey crezuse că Beatrice era la fel de inocentă cum părea până când menţionase că voia să înveţe Jenny's Market.

Doar dacă…

— De unde ştii despre Jenny's Market? L-ai mai dansat?

Ea oftă.

— Mă tem că nu.

Asta explica multe. Se duse să închidă uşa care dădea spre hol. Când o văzu că se uita uimită la el, zise:

— Cineva care ne-ar vedea dansând Jenny’s Market fără muzică ar putea interpreta greşit ce facem, aşa că este mai bine să nu dăm ocazia servitorilor să bârfească. Dacă am fi înţelepţi, am exersa lângă pian, din moment ce aşa am auzi pe oricine ar intra înainte să se întoarcă şi să ne vadă în nişa muzicanţilor.

— Oh, vai! Chipul ei păli. Înseamnă că este un dans destul de scandalos.

— Fără muzică, da, ar putea fi văzut precum ceva scandalos. Într-un salon de bal, cu alte cupluri, este perfect acceptabil.

— Pot să recunosc ceva? întrebă ea.

„Bineînţeles”.

— Avem o înţelegere – spunem ce gândim.

— Faptul că dansul este scandalos – se apropie de el şi îşi coborî vocea la un murmur confidenţial – mă face să-mi doresc şi mai mult să îl învăţ. Deşi bănuiesc că este rău să mă gândesc la aşa ceva, darămite să vorbesc.

Pulsul lui o luă la goană.

— Rău? Nu. Să zicem că bunica ta avea dreptate – eşti o obrăznicătură. Dar întâmplarea face să-mi placă asta la tine.

Privirea ei deveni tăioasă.

— Pentru că vrei să profiţi.

— Sunt bărbat. Ridică din umeri. Profităm când avem ocazia. Ţine minte asta când vei fi în societate, iar vreun individ mai puţin gentleman decât mine va încerca să fie singur cu tine. Dar, scandalos sau nu, Jenny’s Market este doar un dans. Dacă vrei să-l înveţi, te ajut bucur.

Ea păru să se gândească. Apoi îşi îndreptă umerii şi îi întâlni privirea cu o anumită insolenţă.

— Bine. De ce nu?

Pulsul lui agitat făcu propriul dans.

„Calm, băiete. Vrea doar să-şi bage nasul în ce este scandalos. Aşa că las-o! Dumnezeu ştie că vrei să facă

asta”.

O conduse în nişa muzicienilor.

— Ca să începem, stăm unul în faţa altuia cam la distanţă de un braţ.

Încuviinţând din cap, ea luă poziţia. Apoi scoase o înjurătură, care clar nu era demnă de o lady.

— Tocmai mi-am dat seama… nu ştiu ce melodie să fredonez.

— Ştii Lucy May?

Chipul ei se lumină.

— Da!

— Asta va fi de ajuns. Dar fredonează într-un ritm mai lent decât de obicei, ca să te pot instrui şi să poţi urmări paşii fără prea mare efort.

— Bine.

Ea începu să fredoneze pe o voce joasă, răguşită, atât de captivantă încât el se înfierbântă iarăşi.

Se luptă să se tempereze.

— Mai întâi facem o plecăciune. Apoi câte un pas unul către celălalt şi un pas înapoi. Bun, aşa. Întinse mâinile. Apoi ne prindem mâinile într-un arc larg şi ne învârtim până ce ajungem înapoi pe loc.

Ea se opri din fredonat şi spuse:

— Nu ştiu de ce ţi se pare acest dans aşa de şocant.

— Ajungem şi la asta. O trase mai aproape, luând-o prin surprindere, iar ea se îmbujoră. Ridici mâna stângă peste cap pentru a atinge cu degetele tale mâna *mea* stângă în timp ce aliniezi umărul tău drept cu umărul meu drept. În acelaşi timp, pui mâna ta dreaptă pe partea stângă a taliei mele şi eu pun mâna mea dreaptă în acelaşi loc la tine.

În timp ce poziţia îi încolăcea astfel încât antebraţele drepte erau întinse peste stomacul celuilalt, iar mâinile lor stângi se întâlneau deasupra capetelor, obligându-i să se uite unul în ochii celuilalt, ea se opri din fredonat.

— Oh, vai! zise cu respiraţia tăiată.

El nu se mişcă, deşi savura felul în care abdomenul ei slab era lipit de braţul lui, ochii ei se măriră şi buzele

trădară surprinderea.

— Acum înţelegi de ce servitorii ar putea interpreta greşit… lecţia noastră.

— Într-adevăr.

Înroşindu-se şi mai tare, ea îşi coborî privirea.

Dumnezeu să-l ajute! Acea îmbujorare făcea ca totul să fie mai dificil. Inclusiv anumite părţi din corpul lui. Îi trebuia o baie cu gheaţă după ce termina.

— Ce… ce urmează? întrebă ea.

— Ne învârtim de două ori în poziţia asta. Dar el nu se mişcă. Când ea ridică privirea şi îl văzu că o privea ferm, el murmură: Fredonezi melodia? Sau ne oprim?

Ea gemu.

— Normal că o fredonez. Iartă-mă că m-am oprit.

El râse gâtuit.

— Niciun bărbat în viaţă nu s-ar plânge că este prins în poziţia asta cu tine.

Ea începu imediat să fredoneze.

Aceasta era cu totul alt fel de tortură, din moment ce acum trebuia să se mişte. Conduse o tură, în tot acest timp uitându-se în frumoşii ei ochi calzi, dorindu-şi să nu se mai uite la el aşa de lacomi – dacă era conştientă că face acesta lucru.

Nu se putea *opri* din a-i simţi privirea. Sau senzualitatea dansului. Rotirea uşoară era şi mai erotică pentru că degetele ei erau înfipte în talia lui, probabil ca să-şi menţină echilibrul. Dar el îşi îngădui să aibă o fantezie sălbatică cu acele degete curioase alunecând în interiorul hainei lui, al vestei, al *cămăşii,* pentru a le simţi cum îi explorează fiecare centimetru din piept.

Şi mai jos.

La dracu’! Cu greu se abţinu să-şi păstreze atingerea fermă, când de fapt voia să ridice mâna pe coastele ei şi pe corsaj pentru a acoperi un…

— Continuă să te roteşti, zise el pe o voce guturală în timp ce terminau prima rotire, deşi simţea că respiraţia îl zgârie pe gât şi că abia putea vorbi.

Ea fredonă pe un ton mai jos, de parcă îşi dăduse

seama că era tulburat, ceea ce îl făcu să-şi dorească să oprească fredonatul cu gura lui.

— Acum coborâm mâinile stângi, zise el, le prindem în timp ce ne întoarcem amândoi cu faţa înainte, iar mâinile drepte alunecă până ce se întâlnesc între noi, unde le putem uni. Cu alte cuvinte, braţele noastre ar trebui să formeze o cruce în faţă, între noi.

Era amuzant să-i privească expresia în timp ce încerca să înţeleagă instrucţiunile lui. După ce încurcă totul, se opri în mijlocul dansului.

— Îmi pare rău, trebuie să-mi arăţi din nou.

— Desigur. Se întoarse spre ea. Să revenim la poziţia precedentă.

„Cea în care eu îţi mângâi talia şi mă uit la chipul tău frumos”.

— Salvează-mă, Doamne! mormăi ea.

El fu de acord, deşi se îndoia că îi putea salva de scânteile pe care acel dans avea să le aprindă între ei.

În timp ce el îşi puse din nou mâna în faţa taliei ei, respiraţia lui Beatrice se precipită, iar stomacul începu să-i tremure, făcând ca alte părţi din el să ia foc – mai ales cele care tânjeau după atingerea mâinii ei. De fapt, cam tot corpul.

Era bine să termine lecţia cât mai repede. Aşa că, imediat ce ajunseră în poziţia corectă, el trecu la pasul următor, împingându-i şi spunând:

— Apoi ne întoarcem lent în faţă, în timp ce mâinile noastre alunecă peste…

— Oh, da! strigă ea cu uşurare în voce. Am înţeles acum.

— Bun. Hai să mai pornim o dată de unde eram, dar cu muzică.

Ea încuviinţă din cap în timp ce el luă poziţia precedentă, extrem de provocatoare. Apoi ea începu să fredoneze.

Cu greu respectă instrucţiunile pentru următorii paşi.

— Mergem înainte împreună şi facem un pas înainte, unul înapoi, apoi ne despărţim pentru a ocoli cuplurile şi a

ajunge la capătul rândului.

Deşi părea stupid, când se despărţiră, el simţi acut îndepărtarea ei, deşi se mişcaseră doar câţiva paşi din cauză că se aflau în nişă şi nu era nimeni între ei, cum s-ar fi întâmplat dacă ar mai fi dansat şi alte perechi.

Parcă tras de un fir invizibil, se apropie din nou de ea.

— După ce ajungem la capătul rândului, stăm faţă în faţă şi reluăm paşii din noua poziţie. Cam acesta e dansul, pe scurt.

Ea se opri din fredonat, părând că îi părea rău că se terminase.

— Înţeleg.

— Hai să o luăm de la capăt. De data asta, putem exersa fără a mai întrerupe muzica, pentru a ne asigura că ştii toţi paşii. Ce crezi, scumpo?

Când ea îl privi cu căldură, el se blestemă că lăsase să-i scape alintul. Din fericire, Beatrice zise:

— De ce nu?

Sângele îi fierbea în vene. Amândoi ştiau că nu era vorba despre exersare. Era dorinţa de a avea mai multe momente singuri furate, nesăbuite. Chiar dacă nu ieşea nimic din asta. Chiar dacă Grey ştia că era o nebunie.

Reuşise să-şi ţină raţiunea trează. Dar părea aşa de greu când ea era surprinzător de pură! De adevărată.

Ameţitoare.

Cu toate astea, ocupă din nou poziţia potrivită, hotărât să continue în timp ce soarele strălucea pe chipul ei.

El numără şi făcură amândoi o plecăciune înainte de a-şi uni mâinile. Următorii câţiva paşi curseră bine. Ea se lăsa condusă fără ca el să rostească o singură indicaţie.

Când ajunseră la acele rotiri care erau de fapt o încolăcire intimă, uită totul, cu excepţia sunetului melodios fredonat de ea şi a felului în care îi simţea talia încordată sub atingerea lui. În timp ce se roteau lent, cu o mână atingându-se în aer şi cu cealaltă mângâind talia celuilalt, el nu văzu decât chipul ei şi senzualitatea ce se aduna în ochii ei mari căprui, ameninţând să-i înece toate hotărârile.

După o clipă, ea murmură.

— Am pierdut numărul rotirilor făcute.

Cuvintele rupseră doar pe jumătate vraja pe care o aruncase asupra lui.

— Şi eu.

Dar continua să se întoarcă.

— Încă dansăm Jenny’s Market?

Vorbea sacadat şi avea ochii mari, excitaţi.

La fel că ai lui.

— Nu chiar. Coborându-şi gura spre a ei, zise: Cred că muzicienii ar numi asta o variaţie a dansului.

Mai rămase aşa o clipă pentru a-i da şansa să protesteze la ceea ce amândoi ştiau că avea să facă. Apoi îi acoperi gura cu a lui, jubilând când o simţi ridicându-se spre sărutul lui cu toată ardoarea unei femei care abia descoperă puterea pe care o are asupra unui bărbat. Care era considerabilă, din moment ce el nu se putea opri din a-i gusta buzele, în ciuda avertizărilor propriei conştiinţe.

Şi când ea deschise gura pentru a-l lăsa să plonjeze cu limba în interior, până şi conştiinţa lui tăcu. Cu valuri de foame asaltându-l, el ridică o mână şi o coborî pe cealaltă ca să-i poată cuprinde capul şi să o sărute mai profund, mai temeinic. Avea gust de portocale şi mirosea a apă de trandafiri – un amestec îmbătător, surprinzător de feminin pentru o femeie despre care se zicea că era băieţoasă. Se prăbuşi spre adâncimi periculoase de bunăvoie.

Iar de fiecare dată când se oprea să respire, reveni din nou şi din nou, până când crezu că avea să explodeze dacă nu o atingea mai intim. Aşa că îşi potoli foamea sărutându-i pleoapele închise, curbura obrazului, scoica dulce a urechii.

Dar sărutările nu era suficiente. Voia să o dezmierde, să o ademenească aşa cum ea îl ademenea pe el. Chiar când îşi lipi buzele de tâmpla ei, mâinile îi alunecară pe umeri, frământându-i prin rochia subţire, într-o încercare de a rezista şi a nu face ce nu trebuia – să coboare spre sânii ei pentru a-i putea mângâia părţile interzise.

— Îmi… place variaţia dansului, zise ea.

Şi lui, Dumnezeu să-l aibă în pază! În loc să se oprească, mormăi:

— Să îmbunătăţesc variaţia?

Pulsul din tâmpla ei se ridică sub buzele lui.

— Nu-mi dau seama cum.

— Pot să fac orice doreşti, zise el, repetând cu intenţie cuvintele ei de mai devreme.

Spre surprinderea lui, ea se întinse spre urechea lui şi îi şopti:

— Atunci chiar te rog, Grey, îmbunătăţeşte variaţia, dacă poţi.

Cedând propriei pofte, el o sărută din nou, iar mâna îi alunecă peste sân.

Capitolul 12

Beatrice înlemni. *Mâna* lui Grey era pe sânul ei. Trebuia să o dea la o parte. Nu, *trebuia* să-şi despartă gura de a lui şi să-i spună ce gândea. Măcar atâta învăţase când avusese de-a face cu unchiul Armie. Asta nu înseamnă că ar fi funcţionat vreodată. Singurul lucru care funcţionase cu *el* fusese să plece şi să ameninţe că avea să-i spună fratelui ei.

Dar Grey nu era unchiul Armie. Sărutările lui era o încântare, şi mângâierile lui ostentative şi păcătoase erau o invitaţie la o aventură pe care îşi dorea foarte mult să o accepte.

Întrerupse sărutul cu o şoaptă.

— Este o variaţie interesantă.

La adăpostul nişei, se uita la ea cu ochii ca două flăcări albastre. Când ea îi susţinu curajoasă privirea, el gemu gutural, apoi o lipi cu spatele de peretele de după pian şi o sărută.

Spre deosebire de celelalte sărutări, acesta era ca un jaf aprig şi fierbinte şi sălbatic. Ar fi trebuit să o sperie, să-şi dorească să se lupte cu el. Dar nu se întâmplă asta. Cum ar

fi putut când fiecare mişcare a limbii lui, a mâinii peste sânul ei o făcea să se trezească la viaţă?

Ea îşi ridică mâinile pentru a le petrece în jurul gâtului lui, ceea ce doar îi oferi mai mult loc să-i atingă şi celălalt sân. Sfârcurile i se întăriră sub cămăşuţă, mai ales când el îşi despărţi buzele de ale ei pentru a rosti pe o voce plină de dorinţă.

— Mă înnebuneşti! Ştii asta, nu-i aşa?

— Ar trebui să-mi pară rău? reuşi ea să zică, deşi părea să-şi fi pierdut aerul în cotloanele gâtului.

— Sper că nu. Pentru că mie sigur nu-mi pare, scumpo!

„Scumpo”. Din nou cuvântul acela minunat, străpungând-o ca şi cum el ar fi trecut un ţăruş prin ea. Îl rostea serios? Chiar conta pentru el?

Nu avu timp să se gândească la asta pentru că gura lui o acoperi din nou pe a ei, iar el îi masă sânii aşa de delicat şi de dulce încât voia să stea lipită de perete pentru totdeauna.

Sfinte Dumnezeule! Era în… *rai.* O făcea să se topească pe interior, precum carnea în sânge a bucătăresei. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca un bărbat să-i poată trezi sentimente aşa de tumultuoase. Când îşi îndoi degetele în părul lui, ciufulindu-l şi mai mult, el se aşeză pe bancheta pianului, trăgând-o în poala lui.

— Grey! ţipă ea. Ne poate vedea cineva!

— Nu ne vede nimeni. Îi cuprinse spatele cu o mână ca să o aşeze mai bine în poala lui. Ar trebui să intre în încăpere şi să dea colţul. I-am auzi înainte să facă asta.

— Ar putea veni cineva dinspre grădină.

— Nu-i nimeni în grădină. O sărută de la tâmplă până la ureche. Să mă opresc? Eu aş prefera să nu o fac. Preferi să fac *asta?* Îi scoase partea vaporoasă a rochiei, apoi îşi strecură mâna printre straturile corsajului şi ale cămăşuţei pentru a-i cuprinde un sân şi a atinge sfârcul cu degetul mare în mod repetat, părând să savureze punctul întărit. Dar mă pot opri. Dacă asta vrei.

Îi mângâia sânul aşa de delicios încât abia putea

gândi.

— Vreau… vreau…

„Să mai faci asta”.

Cu ochii sclipind, el o lăsă pe spate pentru a putea trage de rochie suficient cât să-i dezgolească un sân.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mă delectez cu o altă variaţie. Ca să te pot gusta.

Focul de pe chipul lui o pârjoli.

Să o guste? O gustase deja. Râse tremurând.

— Câte variaţii ale acestui dans există, oricum?

— Habar nu ai, bolborosi el şi îşi coborî capul spre sânii ei.

Îndrăzneţ, îi linse sfârcul gol în timp ce privirea lui ardea într-a ei.

O făcu să-şi piardă minţile. Iar când ea gemu şi îşi împinse sânul spre gura lui, el începu să-l devoreze, folosindu-şi dinţii şi limba pentru a suge şi a tachina aşa de minunat, încât ea nu se putea gândi la altceva decât că mai voia.

Acea pasiune opulentă nu semăna cu nimic din ce simţise vreodată. Voia să o savureze. Să se bucure că putea tenta un bărbat ca el.

După reacţia lui la sărutul lor anterior, nu fusese aşa de sigură că ar fi reuşit.

Dar când el închise ochii, şi mâinile lui se aventurară în jos spre fustele ei, era sigură de un lucru. O dorea. Şi ea, Dumnezeu să o aibă în pază, îl dorea!

Oh, vai! De obicei, aici începea necazul. Trebuia să-i pună capăt înainte să se lase luaţi prea mult de val. Indiferent cât de minunat se simţea.

— Şi tu? Îi prinse capul între mâini, nefiind încă sigură dacă trebuia să-l respingă ori să-l tragă mai aproape. Şi plăcerea *ta?*

— Vreau doar să continui să te gust. Îi supse sfârcul ca să o chinuiască. Asta e suficientă plăcere pentru mine.

— Mincinosule! Cu inima bătându-i puternic în piept, ea îi înălţă capul pentru a se uita în ochii lui. După cum ai zis, eşti bărbat. Profiţi când ai ocazia.

El tresări.

— Orice ai fi auzit despre mine, nu sunt Thorn. Eu nu mă port aşa cu fiecare femeie pe care o cunosc.

— Doar cu femeile cu care vrei să te culci, zise ea, luptându-se să ascundă faptul că se simţea rănită.

Ochii lui sclipiră.

— Nu încerc să mă *culc* cu fiecare femeie pe care o cunosc.

— Atunci, ce facem noi aici? Aminteşte-ţi că am jurat să fim oneşti!

Întrebarea păru să-l deruteze. Apoi veni răspunsul ei – se ridică din poala lui şi începu să-şi aranjeze cu fervoare rochia înainte să o vadă cineva.

El rămase pe bancheta pianului, cu degetele înfipte în genunchi şi respirând sacadat.

— Beatrice, zise într-un final, eu chiar nu ştiu ce facem. Dar jur că de obicei nu mă port aşa de… nesăbuit. Şi cu siguranţă nu am de gând să profit de tine.

Nefiind sigură dacă se simţea mulţumită sau alarmată de faptul că el pretindea că se purta diferit cu ea faţă de alte femei, se întoarse spre el.

— Deci vrei să te însori cu mine.

El deschise şi închise buzele în mod repetat, de parcă îşi căuta cuvintele pentru a o linişti. Dar nu le găsi.

— Aşa mă gândeam şi eu. Îşi ascunse dezamăgirea. El nu trebuia să o vadă niciodată. Un duce poate *să facă* prostii cu o femeie ca mine, dar nu se poate căsători cu ea.

El se ridică. Pe chipul lui se citea furia.

— *Nu* mă ţineam de prostii cu tine, la dracu'! Amândoi ne-am lăsat duşi de val şi ne-au scăpat lucrurile de sub control.

— Cu siguranţă, zise ea, încercând în zadar să-şi aranjeze şalul.

— Aş vrea să încetezi să te referi la tine ca la un paria. Eşti nepoata unui duce, pentru numele lui Dumnezeu, şi cu siguranţă eşti demnă de atenţia unui duce.

— Dar nu a ta.

Dumnezeu să o apere, fusese mult prea disperată!

Trebuia să fie atentă. Nu accepta ca el să o compătimească.

Grey păli.

— Nu am zis asta.

— Asta ai intenţionat.

Se lupta din greu să nu-l lase să vadă cât de mult o rănea.

— Reticenţa mea faţă de căsătorie nu are nimic de-a face cu tine personal. Eşti o femeie minunată şi dacă nu…

Când el păru să se oprească, ea zise:

— Nu-ţi ceream să te însori cu mine. Încercă să pară indiferentă în timp ce se chinuia cu şalul. Sfinte Dumnezeule, pentru un bărbat cu reputaţia ta, cu siguranţă iei prea în serios lucrurile astea!

— Este clar că şi tu o faci. Altfel, nu am avea discuţia asta. Nu te-am forţat să faci nimic, şi ştii asta.

Ea trase de şal pentru a o lua de la capăt, apoi îl puse în jurul gâtului.

— Ai dreptate. Îşi domoli temperamentul. A fost un interludiu intim încântător, unul pe care l-am acceptat de bunăvoie. Dar, dacă nu te deranjează, Excelenţă, aş prefera să renunţăm la asemenea interludii intime pe viitor.

„Sunt prea dure pentru inima mea”.

Nu, ar fi fost imprudent să zică asta. Trebuia să pară nonşalantă.

Grey îi atinse braţul.

— Nu aşa îmi doresc să stea lucrurile între noi. Prefer să fim măcar prieteni.

„Nu pot!” voia ea să strige. Dar nu îndrăznea nici asta. Ca duşman, ar fi fost mult mai periculos, din moment ce sigur îl bănuia pe fratele ei de *ceva.*

Zâmbi forţat.

— Desigur. Nu îţi port pică, domnule. Cred doar că este mai înţelept să nu mai dansăm singuri, dacă înţelegi la ce mă refer.

Pentru o clipă, crezu că el avea să protesteze. Privirea lui căzu pe buzele ei, iar ea se temu – sau speră? – că era pe cale să o sărute din nou.

Apoi păru să se oprească, pentru că se îndreptă de spate şi deveni ducele important pe care îl văzuse prima dată în foaier.

— Probabil că aşa este cel mai bine, zise el tăios.

Privirile lor se întâlniră şi se susţinură. Neputând să suporte răceala subită din ochii lui, era pe care să o ia la fugă când o voce masculină interveni în colţul lor intim.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Lui Beatrice aproape că îi sări inima din piept. Era Sheridan. Dintre toţi oamenii, de ce trebuia ca tocmai vărul ei să-i găsească acolo?

Probabil că Grey simţea la fel, pentru că înjură printre dinţi când îi dădu drumul la braţ.

— Eu şi domnişoara Wolfe exersam nişte dansuri.

Luptându-se să afişeze o expresie asemănătoare calmului, ea se întoarse spre Sheridan.

— Eu şi fratele tău… îmi arăta câteva… feluri de paşi de dans, din moment ce nu sunt pregătită pentru baluri şi dansuri. *Dansul* de la baluri.

Dumnezeule, părea o idioată!

Sheridan îşi strânse buzele într-o linie subţire în timp ce părea să-i analizeze starea de agitaţie.

— Şi de asta dansaţi aici în spate, unde nu vă vede nimeni?

Grey ridică din umeri.

— Am cântat câteva note la pian ca să ştim pe ce melodie dansăm.

— Apoi eu am fredonat muzica, zise Beatrice în grabă. Ca să putem dansa. De asta trebuia ca Grey să o înceapă la pian.

Sheridan se încruntă.

— De asta îţi atârnă şalul?

Mâinile lui Beatrice transpirară. Dumnezeu să o apere, uitase să aranjeze şalul!

— M-am încălzit.

Ce altă scuză putea să ofere?

— Sunt convins că fratele meu a avut de-a face cu asta, zise Sheridan.

— Ia ascultă… începu Grey.

— L-am dat jos când dansam. Beatrice se chinuia să-şi recapete sângele-rece. Mă pregăteam să-l aşez la loc când ai intrat. Inspiră adânc de câteva ori pentru a se linişti. Apoi, lăsându-şi în mod intenţionat şalul atârnând, se apropie de Sheridan. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, vere, îţi sugerezi să vorbeşti.

Sheridan o privi cu remuşcări.

— Nu pe *tine* vreau să te acuz.

Îl săgetă cu privirea pe Grey.

— Nu fi prostuţ! interveni ea. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Sheridan să-l forţeze pe Grey să se însoare cu ea, când bărbatul clar nu suporta ideea. Grey făcea doar ce i s-a cerut şi s-a descurcat chiar bine. Îl văzu cu coada ochiului pe Grey cum îi aruncă o privire batjocoritoare, care îi dădea de înţeles că mai rău făcea, dar ea continuă: Aşa că nu ştiu de ce trebuie să ne iei la întrebări. Îşi încrucişă braţele peste sâni… şi peste sfârcurile încă tari sub corsaj. De ce e treaba ta cum învăţ eu să dansez? Sunt o femeie matură şi destul de în vârstă. Pot să am grijă de mine. Ridică bărbia. Şi acum, domnilor, dacă mă scuzaţi, mă voi retrage în salonul de relaxare pentru a-mi aranja şalul.

— S-ar putea să vrei să te duci în grădină, zise Sheridan direct. Mama şi Gwyn se întorc, iar eu voi dansa cu una dintre voi din moment ce Thorn se întoarce în oraş. Dar nu trebuie să le laşi să te vadă cum arăţi acum fiindcă vor face aceleaşi presupuneri ca mine.

Ea îţi înghiţi ruşinea.

— Sigur. Mulţumesc pentru avertisment.

În vreme ce se îndrepta spre o uşă ce dădea în grădină, se ruga să nu fi arătat la fel de vinovată cum se simţea.

Capitolul 13

Încă plin de dorinţă, Grey o privi pe Beatrice plecând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sheridan.

— Al naibii să fiu dacă ştiu. Sângele îi pulsa în vene – şi în mădular, încă nu am descifrat-o pe verişoara ta. Când e caldă, când e rece.

Şi asta era vina lui. Corpul o voia în patul lui, mintea îl avertiza să fie un gentleman. Nu o putea învinovăţi că nu ştia ce îi guverna adevăratele intenţii. Jumătate din timp, nici *el* nu ştia.

— Nu ar fi trebuit să aranjezi să rămâi singur cu ea, zise Sheridan. Nu este corect.

Citându-l pe Thorn, Grey zise:

— Te-ai gândit că poate îmi caut o soţie?

Sheridan îl enervă când izbucni în râs.

— Asta-i bună! Râdea aşa de tare, încât abia reuşea să vorbească. *Tu* să cauţi soţie prin sălbăticia din Lincolnshire? Nici măcar nu încerca să mă convingi de aşa o nebunie!

— Să ştii că am de gând să mă însor într-o zi, mormăi Grey.

Fratele lui deveni serios.

— Când o vei face, va fi cu o lady elegantă, la fel de arogantă şi de sigură pe poziţia ei cum eşti tu. Nu cu stângacea şi ciudata mea verişoară.

Grey îşi reprimă impulsul de a-i spune lui Sheridan că Beatrice nu era ciudată şi nici stângace când era în largul ei… sau în braţele lui. Dar, dacă i-ar fi spus fratelui său asta, doar ar fi complicat lucrurile.

Lucru dovedit când Sheridan se încruntă.

— Tocmai de aceea nu-mi place să fii singur cu ea.

Grey îşi aminti cum ajunsese acolo. La naiba, avea să şteargă încruntătura de pe faţa lui Sheridan chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

— Cum naiba te aştepţi să aflu ceva despre implicarea lui Wolfe în morţile respective dacă nu pot vorbi

singur cu Beatrice? Doar nu o să-mi facă mărturisiri de faţă cu toată familia.

Fratele lui îşi băgă mâinile în buzunarul pantalonilor.

— Ţi-am zis, nu ştie nimic.

— Ştie mai mult decât crezi, cel puţin despre moartea unchiului Armie. Grey bătu cu degetele în pian. De fiecare dată când deschid subiectul, devine nervoasă. Nici măcar nu a vrut să-mi arate locul accidentului când am întrebat-o. Şi *tu ce* ai făcut ca să-l investighezi pe Wolfe?

Exact cum sperase, Sheridan intră în defensivă.

— Abia am avut timp să respir, cu atât mai puţin să-mi investighez vărul. Habar nu ai cât de complicate au rămas lucrurile în urma unchiului Armie. Era îngropat în datorii când a murit.

— Îngropat? Deci ştii despre aventurile lui.

— Toată lumea ştie, cel puţin pe aici. *Tu* de unde ştii?

— După cum ai zis, toată lumea de aici ştie.

Din fericire, în acel moment sosiră mama şi sora lui. Dar nu putea să fie atent la discuţiile lor despre Thorn. Încă era tulburat de ceea ce el şi Beatrice tocmai făcuseră.

De ce se comporta diferit, chiar nesăbuit, când era singur cu ea? Îi topea reticenţa şi se purta mult mai natural, nu ca individul arogant pe care îl afişa în societate pentru a ţine lumea la distanţă.

Mai mult, îi plăcea. Faptul că îşi permitea să spună ce gândea cu adevărat îl făcea să simtă o euforie ameţitoare după care tânjea la fel de disperat ca orice beţivan.

Era limpede că ea nu urmărea cu orice preţ să se mărite cu un duce, cum insinuase Thorn. Altfel, când Sheridan intrase şi îi surprinsese, nu s-ar fi luptat aşa de tare să ascundă ce făceau.

Să o ia naiba pentru asta! Îl făcea să se simtă ca un desfrânat lipsit de valoare, aşa cum îl credea toată lumea. Aproape că îşi dorea să fie aşa. Pentru că astfel nu ar mai fi avut nicio remuşcare şi ar fi sedus-o. Şi în sfârşit şi-ar fi satisfăcut nevoia imensă ce apărea când era în preajma ei.

Dar el era un gentleman şi nu credea în coruperea inocentelor cu care nu avea de gând să se însoare, nici

măcar a celor care îl atrăgeau. Aşa că trebuia să îndure în următoarele zile, poate chiar săptămâni, în încercarea de a afla adevărul despre fratele ei fără a ceda în faţa propriilor impulsuri.

Fără să-i arate toate căile prin care puteau ajunge împreună la extaz.

Gândul acela făcu să-i fiarbă din nou sângele aşa de puternic încât scrâşni din dinţi. Trebuia să-şi recapete controlul asupra impulsurilor, la naiba! Altfel, avea să fie legat de mâini şi de picioare, aflat la mila unei femei care nici măcar nu se abţinea din a-şi exprima propriile opinii.

Şi asta nu se cădea niciodată.

*

Beatrice se rezemă de perete, cu inima bătându-i puternic. Voia să intre, dar mai întâi trebuia să se adune. Şi asta nu era o sarcină uşoară, ţinând cont de discuţia pe care o auzise dintre Sheridan şi Grey.

Nu doar că amândoi credeau că Joshua îl omorâse pe unchiul Armie, dar Sheridan îl pusese pe Grey să încerce să afle adevărul despre acţiunile lui Joshua! Îşi reprimă un val de greaţă. În tot acest timp, Grey se dăduse pe lângă ea doar ca să afle dacă Joshua era implicat moartea unchiului Armie. Ce fel de individ folosea astfel o femeie?

Un ticălos fără inimă. Asta făcea ca privirile lui mocnite, sărutările interzise şi mângâierile nesăbuite să fie o trădare şi mai mare decât cea a unchiului Armie. Fusese o proastă când crezuse că Grey o dorea. Prea prinsă de fiorul momentului, îşi imaginase până şi excitarea lui.

Ce fusese în capul ei? Un bărbat chipeş cu experienţa lui la femei – un duce la fel de bogat precum Cresus – nu poftea să fie cu o fătucă de la ţară nesociabilă şi care nu ştia cum să tenteze un individ ca el. Dar Grey probabil că avea o clică secretă de diavoli mincinoşi ca şi el undeva prin Londra. Fără îndoială, acolo învăţase cum să înfierbânte sângele unei femei.

Ei bine, nu avea să mai înfierbânte sângele *acestei*

femei dacă ea putea să împiedice asta.

Cuvintele urâte ale unchiului Armie îi reveniră din nou în minte: „Majoritatea bărbaţilor nu ar acorda deloc atenţie unei creaturi aşa de bărbăteşti. Nu eşti vreo frumuseţe”.

Lacrimile i se adunară în gât. Crezuse că insultele unchiului Armie fuseseră reacţia la refuzul ei. Dar dacă avea dreptate?

Vocile din salonul de bal deveniră sonore. Ar fi făcut bine să intre, chiar şi pentru a-i împiedica pe Sheridan şi Grey să îşi dea seama că îi auzise vorbind mai devreme. După ce se asigură că şalul era legat corect, afişă un zâmbet pe chip şi intră. Din fericire, Gwyn nu întrerupse conversaţia.

Din nefericire, Sheridan o observă pe Beatrice şi veni direct la ea.

— Te simţi bine? şopti el. Eşti palidă.

— Sunt bine, minţi ea. Un pic obosită, atâta tot.

El făcu o grimasă.

— Îmi pare aşa de rău! Vrei să amânăm lecţiile pentru mâine? Nu mă deranjează să te însoţesc la casa văduvei.

Gândul de a se preface faţă de Sheridan o făcu să se simtă rău.

— N-am nevoie să mă însoţeşti. Umblu singură pe moşia asta de ani întregi.

Regretă cuvintele tăioase în clipa în care vărul ei se încruntă.

— Desigur, zise el înţepat. Iartă-mă că am mers prea departe.

Acum se simţea îngrozitor. Adevărul era că Sheridan nu spusese nimic care să o alarmeze. *Grey* era cel care bănuia că ea ştia mai mult decât lăsa să se creadă.

Nu ştia, dar nu pentru că nu încercase să afle. Cercetase locul în care murise unchiul Armie şi nu găsise nimic care să-l implice pe Joshua. Analizase fiecare cuvânt rostit de fratele ei, dar nu-şi dăduse seama dacă el ştia de avansurile respingătoare pe care i le făcuse unchiul Armie.

Se gândise chiar să-l întrebe direct pe Joshua dacă avea de-a face cu moartea unchiului. Dar, chiar dacă ar fi

fost implicat, nu i-ar fi spus niciodată. Nu ar fi vrut ca ea să ducă această povară. Deci ori minţise, ori nu răspunsese. Iar dacă nu-l omorâse, Joshua ar fi fost rănit să audă că ea credea aşa ceva despre el.

Asta o făcuse să tacă. Suferise aşa de mult, încât se detesta doar pentru că gândise că el putea fi vinovat.

Oricum, nimic din toate astea nu se întâmplase din vina lui Sheridan.

— Îmi pare rău, Sheridan. Sunt un pic supărată, atâta tot. Căutând după un motiv plauzibil, adăugă: Mă tem că nu voi fi niciodată o debutantă aşa cum doresc mama şi sora ta.

— Prostii. Este nevoie doar de practică. Oricum, nu poţi ieşi în societate luni bune. Aşa că ai destul timp.

— Eu îi tot zic asta. Grey se apropie, venind din cealaltă parte. Dar tot îşi face griji.

Beatrice se simţi captivă între cei doi fraţi, pentru că în niciunul nu mai putea avea încredere.

— Eu vreau doar să nu-mi dezamăgesc binefăcătorii, Excelenţă, zise ea pe un ton rece, încercând să ascundă cât de mult o agita prezenţa lui Grey.

El îi aruncă o privire exasperată, pe care ea o ignoră.

În următoarele ore învăţă cotilionul şi cadrilul – şi îşi înăbuşi furia faţă de Grey. Din fericire, lecţiile de dans se terminară când fu anunţată cina. Deşi mătuşa Lydia îi ceru să li se alăture, Beatrice se scuză, spunând că nu voia să-şi lase fratele să cineze singur. Asta îi permise să fugă înainte să se lase întunericul, ca niciunul dintre bărbaţi să se simtă obligat să o însoţească.

Măcar o dată, când ajunse acasă şi nu-l găsi pe Joshua, se simţi uşurată, pentru că asta însemna că nu mai trebuia să se prefacă niciun minut în plus. Trebuia să treacă peste următoarele săptămâni – sau cât stătea Grey acolo – fără să se dea de gol cu ceva. Totul avea să fie bine dacă reuşea să nu-i trezească bănuielile.

Apoi trebuia doar să se roage să nu-i mai vadă vreodată chipul.

Capitolul 14

Spre marea uşurare a lui Beatrice, următoarele două zile se scurseră confortabil, dansând în salon în timpul zilei şi cinând în casa văduvei cu fratele ei seara. Din moment ce Sheridan era prea ocupat să ajute cu instruirea lor, nu mai puteau dansa cotilion sau cadril. Grey era partener, pe rând, pentru ea şi Gwyn, în timp ce mama lui cânta o serie de melodii pentru gigă, dans scoţian şi alte dansuri populare. Din moment ce Beatrice ştia aceste dansuri, ea fu cea care o învăţă pe Gwyn.

Era limpede că lui Grey, deşi era în stare să danseze orice dans, nu-i plăcea distracţia. Însemna să iasă în societate şi, după cum declarase în mod repetat, prefera „să-şi trăiască zilele ca un pustnic decât să îndure o oră cu tâmpiţii ăia aroganţi”. Uneori, parcă era fratele ei. Cât de ciudat!

Măcar scăpa de întrebările lui. Se asigura să nu fie niciodată singură cu el, chiar când el încerca să facă întocmai. După ce avusese de-a face cu unchiul Armie, se pricepea la asta. Iar când dansau, îi punea tot felul de întrebări despre societatea londoneză şi despre comportamentul pe care îl aşteptau din partea ei.

Aşa află cât de mult dispreţuia Grey aristocraţia. Sentimentele lui erau exprimate prin păreri acide despre reguli şi prin remarci tăioase despre oameni. Poate că Beatrice nu putea să-i încredinţeze propriile secrete, dar el mereu părea să spună adevărul despre societate. Aşa că, la sfârşitul celei de-a treia zi de lecţii, începuse să se întrebe dacă masa sclipitoare de lorzi şi doamne pe care se temea să-i întâlnească în Londra nu se putea dovedi doar un grup mai mare de oameni, precum cei cu care avusese de-a face în Sanforth, cu aceleaşi vanităţi meschine, prejudecăţi şi înclinaţi spre bârfă. Dacă era aşa, ar fi putut să se descurce

de minune cu stupidul debut, până la urmă.

Duminică, în cea de-a patra zi, nu avură loc lecţii din moment ce merseră la slujbă. După aceea, în vreme ce toată stătea de vorbă, rămase cu privirea pe Grey.

De ce trebuia să arate aşa de *delicios?* În casă să îmbrăca mereu lejer, dar la biserică purta un costum negru de lână fină, care îi scotea în evidenţă părul negru, făcându-l şi mai atrăgător, şi o vestă albă din mătase, care o făcea să se gândească la spuma apelor râului ce curgea pe lângă casa văduvei. Până şi cutele eşarfei de la gâtul lui evocau norii care se rostogoleau într-o zi cu vânt.

Din păcate, o surprinse când se holba la el şi se desprinse de ceilalţi ca să vină spre ea. Ar fi trebuit să o ia în altă direcţie, dar lăsase garda jos. Altfel, de ce stătea acolo ca o nătăfleaţă, privindu-l cum se apropia?

— Fratele tău de ce nu este aici? întrebă el.

Inima ei se prăbuşi.

— De ce nu-l întrebi tu? Nu sunt paznicul fratelui meu.

Regretă cuvintele dure când el îi cercetă chipul, apoi zise tărăgănat:

— L-aş întreba dacă aş putea. Dar mă evită aproape la fel de mult ca tine.

— Eu nu te evit. Am dansat cu tine aproape în fiecare zi.

Privirea lui se aprinse pe măsură ce o studia.

— Ştii că nu m-am referit la asta.

Ea aproape că îşi muşcă limba pentru a nu-i reproşa perfidia. Dar se concentră asupra întrebării lui, acum părând mai sigură pe ea.

— Joshua nu vine niciodată la slujbă. Zice că nu mai suportă să participe. Bănuiesc că are legătură cu războiul şi cu oamenii pe care i-a văzut murind când lupta pentru Dumnezeu şi pentru ţară.

— Poate. El o ţintui cu privirea. Sau poate există alt motiv. Biserica oferă deseori o oglindă a acţiunilor unui om.

Dumnezeu să o aibă în pază, Grey rostea ceea ce ea nu îndrăznea să spună – că poate Joshua se simţea prea vinovat pentru a participa. Fu cât pe ce să protesteze

spunând că Joshua nu mai participa la slujbă dinainte de moartea unchiului Armie, dar se opri înainte să dezvăluie că ştia ce urmărea Grey.

Când pieptul i se strânse şi mâinile începură să-i tremure, se luptă să pară nonşalantă.

— Sau poate că lui Joshua nu-i place muzica.

Apoi se forţă să plece.

Grey nu avea decât să rămână cu bănuielile lui. Nu avea să fie ea cea care îşi trăda fratele – mai ales că nu-i cunoştea secretele.

*

A doua zi când ajunse la conac, fu surprinsă să afle că în acea zi urmau să ia o pauză de la lecţiile de dans. Aveau să primească indicaţii despre regulile etichetei în salonul de dans, oferite de Grey şi de mătuşa Lydia.

Acest lucru dură *ore întregi.* Sheridan, care li se alăturase la insistenţele mamei sale, şi Gwyn interveneau din când în când pentru a-şi exprima opiniile – sau pentru a lua peste picior ce ziceau Grey şi mătuşa Lydia.

Beatrice îi înţelegea. Erau aşa de *multe* reguli – de exemplu, cum făcea o doamnă o reverenţă când întâlnea un domn, cum trebuia să-ţi ţii capul pe aceeaşi linie cu partea superioară a corpului şi să nu-ţi flexezi prea mult picioarele. Chiar le puseră pe ea şi pe Gwyn se exerseze!

Ea şi Gwyn mai primiră indicaţii despre cine putea dansa cu cine, deşi asta părea să depindă de faptul că balul putea fi privat, public sau spontan. Se părea că o regulă era sfântă – fraţii şi surorile nu aveau voie să danseze împreună. Ceea ce însemna că biata Gwyn nu se putea bizui pe fraţii ei ca parteneri la un bal.

— Dar, mamă, zise Gwyn, dacă niciunul dintre domnii ăştia măreţi nu îmi cere să dansăm? Cum pot eu să-mi arăt abilităţile pe ringul de dans dacă sunt obligată să stau pe margine din cauza unei reguli stupide, care spune că nu am voie să dansez cu fraţii mei?

— Eşti sora a trei duci, zise Sheridan sec. Crede-mă,

vei avea destui parteneri. Când mătuşa Lydia tuşi, el clipi, apoi se uită umil spre Beatrice. Şi tu la fel, verişoară – o grămadă de parteneri, fără îndoială.

Ea îşi înăbuşi oftatul la încercarea lui eşuată de a o linişti.

— Chiar sper, zise ea cu o veselie forţată. Eu pot dansa cu voi toţi, din moment ce niciunul dintre voi nu îmi este frate – şi fratele meu nu va face niciodată umbră uşii vreunul salon de bal din Londra, doar dacă vreunul din voi îi pune un pistol la cap.

Regretă brusc referirea nefericită la violenţă, dar, înainte să apuce să-şi îndulcească afirmaţia, Grey zise:

— Nu va fi nevoie. Poate avea încredere în noi că vom avea grijă de tine într-un salon de bal.

Privirea lui îi învolbură sângele în vene.

Să-l ia naiba! Tacticile lui erau aşa de nedrepte!

Mătuşa Lydia se ridică, privind sever în direcţia lui.

— Ar trebui să ştiţi cum trebuie să vă purtaţi când acceptaţi invitaţia la dans a unui bărbat. De exemplu, domnul oferă mâna dreaptă, şi voi o acceptaţi cu stânga.

— Ce se întâmplă dacă este stângaci? întrebă Beatrice.

I se întâmplase la un bal al recoltei, ceea ce dusese la o stângăcie jenantă.

— Atunci nu i se va permite să danseze, zise Grey aparent serios.

— Grey, nu o tachina, îl certă mătuşa Lydia.

El izbucni în râs.

— Fiecare bărbat care vrea să se însoare ştie aceste reguli, domnişoară Wolfe. Indiferent ce mână foloseşte domnul, trebuie să o ofere întotdeauna pe dreapta. Şi trebuie să accepţi mereu cu stânga.

— Pentru că ar fi un dezastru dacă ai încerca să-i accepţi mâna dreaptă cu dreapta ta, zise Sheridan de pe canapea.

Şi uite aşa îşi aminti poziţia în care ea şi Grey dansaseră, cu mâinile stângi unite şi cele drepte la fel, astfel încât timp de câţiva paşi fură scandalos de apropiaţi.

Privirea îi zbură spre Grey, iar pentru o secundă, ceva întunecat, cunoscător şi intim trecu peste ochii lui, transmiţându-i un fior pe şira spinării, în vreme ce privirea *lui* alunecă spre gura ei.

Îşi îndepărtă privirea, înainte să înceapă să spună iar prostii sub privirea lui experimentată.

— Cum ne purtăm dacă *dorim* să refuzăm cererea unui domn la dans?

— Nu poţi, mormăi Gwyn. Aveau regula asta şi în Berlin. Spune-i ce se întâmplă dacă-l refuzi pe individ, mamă.

— Va trebui să stai deoparte la toate celelalte dansuri ale serii, zise mătuşa Lydia. Poţi spune că nu mai intenţionezi să dansezi, dar asta e singura ta scăpare.

Beatrice clipi.

— Chiar dacă nu-mi place de el? Chiar dacă, să zicem, mi-a insultat fratele sau… nu ştiu, a încercat să mă sărute când nu ar fi trebuit? Chiar dacă este un derbedeu?

Grey se uită intens la ea.

— *Thorn* este un derbedeu. Dar, crede-mă, dacă o tânără domnişoară l-ar refuza direct pe ringul de dans, nu reputaţia *lui* ar avea de suferit. El este duce. Lumea se aşteaptă să-i accepţi invitaţia… Doar dacă nu cumva încalcă alte reguli ale salonului de dans, cum ar fi să încerce să danseze cu tine a treia oară, după ce aţi dansat deja de două ori.

Enervată, Beatrice pufăi.

— Ce regulă blestemată mai este şi *asta?*

În vreme ce Grey, Sheridan şi Gwyn izbucniră în râs, mătuşa Lydia se abţinu să nu zâmbească.

— Nu poţi spune *blestemată,* dragă. Nicăieri.

— Indiferent cât de mult îţi doreşti, rosti Gwyn printre dinţi.

— Ce spui? întrebă mama, ridicând din sprânceană.

Gwyn oftă adânc.

— Nimic, mamă.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar ochii mătuşii Lydia sclipiră când se întoarse spre Beatrice. Nu poţi dansa a

treia oară cu acelaşi domn pentru că a arăta o asemenea preferinţă unui bărbat le dă impresia oamenilor că sunteţi logodiţi. Apoi *toată* lumea din salonul de bal vă va bârfi.

Beatrice se foi când auzi nebunia celor spuse.

— Deci, deşi trebuie să accept invitaţia oricărui bărbat la dans, dacă domnul doreşte să danseze *a treia oară* cu mine, sunt nevoită să-l refuz.

— Nu îţi va cere pentru că ştie ce este mai bine pentru el, zise Grey. Dar, dacă te invită, atunci îl refuzi. Doar dacă nu vrei cumva ca bârfitorii din jur să vă declare logodiţi.

— Adevărul este, zise Gwyn, că este mai bine să eviţi o astfel de situaţie. Nu-i nimic mai rău decât să dansezi cu un individ care nu este de încredere şi are mâini hoinare.

Sheridan se încruntă.

— Cine *este* acest individ de neîncredere şi cu mâini hoinare?

— Ipotetic, zise Gwyn. Nu fi măgar!

— Gwyn, nu poţi să te exprimi aşa, zise mama ei.

Gwyn ridică bărbia.

— Iartă-mi limbajul grosolan, Sheridan. *Am vrut* să zic *nu fi un mare măgar.*

În vreme ce fraţii ei râdeau, mătuşa Lydia ridică ochii spre cer.

— Văd că vom *avea* nevoie de trei luni pentru a vă pregăti de debut. Se încruntă la fiii ei. Mai ales cu derbedeii ăştia doi care vă încurajează.

— Este greu să nu le încurajezi când doamnele au puncte de vedere solide, zise Grey. Unele reguli sunt demodate şi idioate.

— Exact. Gwyn se întoarse spre Beatrice. De asta trebuie să dezvoltăm tactici pentru a le desfiinţa. Crede-mă, există o cale să refuzi un domn care nu este de încredere şi are mâini hoinare înainte ca el să aibă ocazia să te invite la dans!

Grey îşi înclină capul.

— Nu fi absurdă!

— Nu sunt, zise Gwyn. Singura metodă prin care o

femeie inteligentă poate scăpa de absurditatea unui bal – în orice ţară – este să se asigure că dansează cu acei domni care i se potrivesc cel mai bine.

— Cu cei bogaţi şi chipeşi, o tachină Sheridan.

— Pe mine mă preocupă mai mult să-i evit pe idioţii aroganţi ca fraţii mei, replică ea.

— Hei! protestă Sheridan. Eu de când sunt arogant?

— Putem trece mai departe? zise Grey nerăbdător. Vreau să aud ce prostii mai propune Gwyn.

— Vezi? întrebă Gwyn. Arogant.

— Mai degrabă plictisit. Grey scoase ceasul de buzunar. Nu avem toată ziua la dispoziţie, să ştiţi.

Gwyn scoase limba la el.

— Poţi să pleci oricând. Nu avem nevoie de niciunul dintre voi pentru partea asta. De ce tu şi Sheridan nu plecaţi să vă puneţi la punct manierele de lorzi şi să striviţi vreun bădăran?

— Îmi pare rău, surioară, nu cunosc bădărani. Făcându-i cu ochiul mamei lor, Grey adăugă: Şi nu avem de gând să pierdem asta.

Sheridan îşi puse braţele peste spătarul canapelei.

— Nu când suntem pe cale să aflăm secretele străvechi ale femeilor.

Gwyn îl săgetă cu privirea.

— Acum te porţi ca un măgar *nenorocit.*

— Gwyn! strigă mama ei, cu adevărat şocată de data asta.

— Scuze, mamă, mormăi Gwyn. Sincer, Bea, trebui să-i ignori pe fraţii mei.

— Eu mereu ignor insolenţa, zise acru Beatrice, afişând un zâmbet pentru Gwyn. Ce spuneai?

— Cheia este să aranjezi lucrurile astfel încât domnul să nu ghicească niciodată că ai făcut manevre ca să nu danseze cu tine. Acum, să ne prefacem că eu sunt un domn care se apropie de tine pe ringul de dans. Coborându-şi vocea, Gwyn veni la Beatrice şi spuse: Sper că aveţi o seară minunată, doamnă.

Înainte ca Beatrice să apuce să răspundă, Grey

interveni:

— Sfinte Dumnezeule, dacă tu aşa crezi că *vorbesc* bărbaţii, mi-e teamă să aud ce crezi că ar spune. Veni între sora lui şi Beatrice. Aşa faci! Se aplecă politicos. Domnişoară Wolfe, mi-aţi face onoarea să dansaţi cu mine acest dans?

— Nu, nu, pierzi ideea! strigă Gwyn. Dacă îi ceri să danseze, nu te mai poate refuza. Trebuie să facă în aşa fel încât să nu apuci să întrebi.

— Oh, corect. Grey clătină din cap. Ce exerciţiu stupid!

— Zise ducele care nu poate fi refuzat, interveni Beatrice.

Când el ridică din sprânceană, Gwyn rosti:

— Dacă tu crezi că e stupid, Grey, pleacă şi lasă-mă să mă ocup eu de asta. Îi făcu semn să plece, apoi reveni la Beatrice. Poţi face o mulţime de lucruri pentru a evita un bărbat. Când vine spre tine, poţi să ai un acces de tuse care cu siguranţă îl va face să schimbe direcţia. Niciun bărbat nu vrea să rişte să ia o răceală de la tine.

— Corect, zise Sheridan, deci un acces de tuse îi va face şi pe ceilalţi domni să te ocolească.

— Dacă sunt aşa de uşor de întors, zise Gwyn, atunci *nu-i* vrem.

— Sunt de acord, zise Beatrice, hotărâtă să fie solidară cu Gwyn.

Gwyn continuă:

— Îi mai poţi cere să-ţi aducă un pahar de punci, în speranţa că altcineva te va invita la dans cât este plecat.

— Asta mi se pare răutăcios, zise Beatrice.

— Oh, crede-mă, interveni Grey, când îşi va da seama că dansezi cu altul, va abandona băutura pentru tine şi va pleca să-şi caute o pradă mai bună. Am văzut-o pe Vanessa făcând manevra asta cu destui domni.

— Vanessa este o moştenitoare, Grey, strigă Sheridan de pe canapea. Poate să scape cu mai multe trucuri decât îi e permis lui Bea.

Gwyn îl ignoră.

— Îl poţi trimite pe individ cu alte treburi: să-ţi caute însoţitoarea dacă nu o mai vezi sau să-ţi aducă un şal pe care l-ai lăsat mai devreme în partea cealaltă a încăperii chiar în acest scop. Dacă îl trimiţi cu vreun comision, se va simţi ca un cavaler care ajută o lady. Dar, dacă se întâmplă să fii invitată la dans cât este plecat, nu e vina *ta,* nu-i aşa?

— Dacă aş fi eu acel individ, spuse Grey, uitându-se spre Beatrice, nu aş fi dat la o parte aşa de uşor.

Beatrice îşi temperă fiorul provocat de cuvintele lui. Oricum nu se putea imagina încercând tacticile lui Gwyn.

— Poate că pur şi simplu ar trebui să mă ascund sub mobilă dacă văd vreun individ nepotrivit apropiindu-se, zise ea tristă.

O altă voce se auzi din uşă:

— Tactica aia nu merge nici cu câinii, răţuşcă.

Beatrice se întoarse şi îl văzu pe fratele ei stând acolo.

— Joshua! Ce faci aici?

Cu un zâmbet mâhnit, îi ignoră pe ceilalţi şi veni şchiopătând către ea, sprijinindu-se în baston.

— M-am gândit că ar trebui să văd ce presupun aceste lecţii care te pregătesc pentru societate. Şi dacă te gândeşti să te ascunzi sub mobilă ca să eviţi bărbaţii, am ajuns la ţanc.

Sheridan se ridică de pe canapea.

— Bună ziua, vere. Mă bucur să te văd.

Chipul lui aspru nu arăta că era aşa de încântat. Veselia lor dispăru dintr-odată, amintindu-i lui Beatrice că Sheridan şi Grey îl bănuiau pe fratele ei că l-ar fi omorât pe unchiul Armie.

Mătuşa Lydia se duse să-l sărute pe Joshua pe obraz, fără să dea de înţeles că simţise tensiunea dintre bărbaţi.

— Ne bucurăm tare mult că ai venit, nepoate. Sper că stai la cină.

— Mă tem că nu pot, spuse Joshua, zâmbindu-i sincer. Am venit să o iau pe Beatrice şi să stabilim ce este nevoie pentru cuştile câinilor înainte să plec mâine spre Leicester, ca să văd câţiva câini de vânătoare.

— Oh, vai! zise mătuşa Lydia. Mi-aş dori să puteţi rămâne.

Gwyn tuşi.

Mătuşa Lydia privi spre ea şi se îmbujoră.

— Mi-am uitat manierele. Joshua, dă-mi voie te rog să te prezint unuia dintre ceilalţi fii ai mei şi fiicei mele.

— Pe Greycourt l-am cunoscut la înmormântare. Joshua se uită pe furiş spre Gwyn. Dar nu am avut încă privilegiul de a o cunoaşte pe Lady Gwyn, deşi am auzit multe despre ea.

— Asta chiar sună interesant. Gwyn zâmbi, păşind în faţă. Îl studie iute. Dumneavoastră sunteţi maiorul Wolfe, bănuiesc?

El îşi înclină capul.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Spre deosebire de majoritatea femeilor pe care Beatrice şi Joshua le cunoscuseră, Gwyn nu arătă nicio urmă de dezgust sau răceală faţă de el din cauza piciorului rănit. Nici milă, ceea ce era la fel de neobişnuit.

Spre surprinderea – şi încântarea – lui Beatrice, Gwyn îl privi pe Joshua mai mult cu o mare curiozitate. Şi poate un pic de atracţie? Beatrice mereu îşi considerase fratele destul de chipeş, în ciuda şchiopătatului şi a părului negru drept, pe care îl ţinea nepermis de lung. Reacţia lui Gwyn îi dovedea că avea dreptate.

Şi nici nu se putea confunda privirea lui ostentativă rămasă asupra siluetei lui Gwyn. Fratele ei nu se uita niciodată la o femeie aşa – sau nu o făcuse dinainte de război.

Foarte interesant.

— I-am povestit fratelui meu totul despre tine, interveni Beatrice, nedorindu-şi ca Gwyn să se întrebe de unde auzise Joshua despre ea.

— Da, sora mea le ridică în slăvi pe noile noastre rude şi pe rudele *lor,* zise caustic Joshua, deşi rămase cu privirea la Gwyn.

Departe de a fi descurajată de tonul lui – sau de privirea lui îndrăzneaţă –, Gwyn afişă un zâmbet care putea

fi numit doar cochet.

— Ei bine, sora dumneavoastră abia a zis un cuvânt despre *dumneavoastră,* domnule. Începusem să cred că sunteţi un pustnic în vreo peşteră pe undeva. Ce încântător să aflu că mă înşel!

Evident neobişnuit cu o femeie care să flirteze cu el, Joshua rămase cu gura căscată la Gwyn, de parcă era vreun animal nou şi ciudat într-o menajerie.

Beatrice schiţă un zâmbet şi merse să stea lângă el.

— Mă tem că fratele meu nu este prea sociabil. S-a îngropat în muncă.

Atunci vorbi Grey.

— Maior Wolfe, am înţeles că eşti şeful paznicilor de vânătoare al moşiei.

— Da, aşa este, confirmă Joshua.

— Sunt sigur că fratele meu este încântat că te descurci aşa de bine în poziţia aceasta, continuă Grey, din moment ce a trebuit să petreacă aşa de mult timp descâlcind treburile financiare ale unchiului vostru, Armitage.

La naiba, îl menţionase cu intenţie pe unchiul Armie!

— Mult succes! îi zise amabil Joshua lui Sheridan. După cum probabil ai observat, unchiul nostru nu ştia să-şi administreze banii. Tatăl tău era disperat că trebuia să-şi dea seama pe ce cheltuise banii fratele său.

— Şi acum cel disperat sunt *eu,* deşi se pare că unchiul Armie a risipit mulţi bani pe peisagistică, zise Sheridan, mai călduros decât înainte.

— Ah, da, rosti Joshua. S-a construit pe câteva hectare – unchiul Armie devenise obsedat să creeze o zonă *sălbatică,* la care toată lumea din oraş se referă ca la *Nebunia lui Armie.* Ca să nu mai zic de averea cheltuită pe diferite clădiri prin grădină.

— Am dreptate că sunt până şi ruine pe proprietate? insistă Grey, făcând-o să se înfioreze.

La naiba, ştia că unchiul Armie murise în apropierea ruinelor? Dacă ştia, trebuia să schimbe subiectul.

— Există ruine, un foişor chinezesc şi cel mai drăguţ

schit…

— Ruine! exclamă Gwyn, fără să-şi dea seama că zădărnicise efortul lui Beatrice vorbind exact despre acele construcţii. De ce aud asta abia acum?

— Pentru că toţi am fost destul de ocupaţi, îi zise Sheridan, aruncându-i lui Grey o privire voalată, pe care ea nu prea putea să o interpreteze.

— Şi pentru că nu sunt ruine adevărate. Vocea lui Joshua era surprinzător de curtenitoare. Unchiul Armie a cerut să fie construite. Aţi fi şocaţi să aflaţi de câţi bani este nevoie să creezi o abaţie în ruine cu o clopotniţă funcţională.

Beatrice se relaxă. Ori Joshua disimula foarte bine, ori habar n-avea că Grey încerca să-i întindă o cursă.

— Nu aş fi deloc şocată, zise Gwyn. O structură de o asemenea amploare? Destul de scump de construit.

Expresia fratelui ei se schimbă, iar pentru o clipă în ochii lui sclipi interesul.

— Într-adevăr. De asta a rămas neterminată.

— O ruină ruinată, zise ironic Grey. Am şi eu câteva pe moşiile mele, dar le zicem case de închiriat. Când Beatrice îi aruncă o privire rapidă, el adăugă: Tatăl meu era destul de permisiv cu administrarea proprietăţilor, lucru pe care eu sunt hotărât să-l schimb.

— Da, da, rosti Gwyn, fluturând dispreţuitor din mână, ştim cu toţii despre marile tale planuri de a face îmbunătăţiri, Grey. Dar astea sunt ruine făcute cu intenţia de a fi ruine, create pentru a fi arătate. Am auzit de englezi care le fac, dar nu credeam că voi fi lângă una dintre ele. Îi zâmbi lui Joshua. Mi-ar plăcea tare mult să văd aceste ruine.

— Mă îndoiesc că o doamnă elegantă ca dumneavoastră le-ar găsi interesante, zise Joshua.

Gwyn ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar şi doamnele elegante pot avea interese neobişnuite, domnule. Dar aţi fi aflat asta dacă aţi fi venit să ne vizitaţi.

Joshua miji ochii spre ea.

— Aţi saluta o vizită din partea paznicului de vânătoare al fratelui dumneavoastră vitreg, doamnă?

— Din partea *vărului* fratelui meu vitreg, domnule. În ochii ei, sclipea provocarea. Suntem rude.

— Eu şi dumneavoastră nu suntem rude, Lady Gwyn, zise Joshua pe o voce dură. Slavă Cerului!

— Credeţi-mă, maior Wolfe, zise ea cu o înclinare timidă a capului, sunt la fel de încântată ca dumneavoastră să aud că nu suntem înrudiţi.

Pentru o clipă, Joshua păru să fi fost redus la tăcere.

Beatrice aproape că îşi exprimă plăcerea cu voce tare. Tare mult i-ar fi plăcut să înveţe *acest* truc. La naiba cu lecţiile pentru debut! Gwyn îi putea da o lecţie despre cum să faci faţă fraţilor înţepaţi, din moment ce reuşise să-l pună la punct pe al ei.

— Oricum ar fi, continuă Gwyn, fluturând din gene, aş fi în extaz dacă mi-aţi arăta ruinele de pe moşie, domnule.

— Aţi putea să mergeţi acolo singură, zise Joshua. Vă voi spune unde le găsiţi.

— Aşa aş pierde comentariile informative pe care mi le-aţi oferi, insistă Gwyn. Nici nu vreau să aud!

Când Joshua se ridică, parcă pregătindu-se de luptă, Sheridan interveni.

— Te rog să o ierţi pe sora mea nerăbdătoare. Are o pasiune pentru clădirile vechi. Umple caiete întregi cu descrieri entuziasmate despre caracteristicile lor artistice şi rolul jucat în istorie. Când eram copii, ne căra pe mine, pe Thorn şi pe Heywood pe străzile izolate ale Berlinului pentru a vedea o casă care i se părea ei splendidă.

Gwyn pufni.

— V-a prins bine. Niciunul din voi nu are dezvoltat simţul frumuseţilor din arhitectură.

Când Grey îşi dădu ochii peste cap, Beatrice se gândi că asta putea să fie o ocazie bună să le arate lui şi lui Sheridan că nu o deranja ideea de a fi prezentă în locul unde murise unchiul Armie, din moment ce se petrecuse în apropierea ruinelor. Dar ar fi funcţionat doar dacă se putea asigura că Joshua nu venea.

— Vă pot duce *eu* să le vedeţi. Beatrice îşi plimbă privirea pentru a-i include pe Sheridan şi pe Grey. Se află la câţiva kilometri de aici – am putea merge pe jos sau călare.

— Doar dacă ni se alătură maiorul Wolfe. Ce spuneţi, domnule? îl întrebă Gwyn pe Joshua. Mergem acum?

Cererea subită de a satisface această curiozitate o făcu pe Beatrice să se îngrozească. Se gândea că îşi putea controla propria reacţie la vederea locului unde murise unchiul Armie, dar cum ar fi putut controla reacţia lui Joshua?

Un muşchi tresări în maxilarul lui Joshua.

— Se pare că aţi uitat, doamnă, că eu am venit aici doar ca să-mi iau sora acasă.

Beatrice îi privi chipul. Coborâse o mască peste el, iar expresia lui devenise indescifrabilă. Dar, dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi zis că el nu era deloc încântat de ideea de a însoţi invitaţii la ruine.

Îşi mută privirea şi-l descoperi pe Grey la fel de interesat de reacţia fratelui ei. La naiba cu el!

— Oricum se face târziu, zise Beatrice. Ar fi prea întuneric să mai vedeţi ceva până când am ajunge acolo.

— Atunci hai să vizităm ruinele mâine, zise Grey.

— O idee superbă! strigă Gwyn. Putem să facem o excursie, să luăm prânzul acolo la un picnic.

— Dar Gwyn, interveni mătuşa Lydia, cum rămâne cu lecţiile?

— Dacă nu ies măcar o zi, mamă, înnebunesc, zise Gwyn. Avem multe luni pentru lecţiile noastre. Şi ştii cât de mult îmi place.

— Atunci rămâne stabilit, zise Beatrice. Mâine la ora zece vin după voi şi mergem să vizităm ruinele.

— Venim *amândoi* să vă luăm, zise ferm Joshua. Pot să-mi amân treburile din Leicester pentru o zi.

Beatrice rămase cu gura căscată, surprinsă de faptul că lui părea să-i placă ideea.

Apoi Joshua făcu o plecăciune.

— Dar acum eu şi Beatrice vă lăsăm ca să putem face planuri pentru această *excursie.*

Tonul lui nu accepta un refuz, aşa că, încuviinţând din cap, Beatrice îşi luă rămas-bun de la ceilalţi şi plecă împreună cu fratele ei.

Aşteptă până când erau destul de departe de casă înainte să vorbească.

— Eşti sigur că vrei să-ţi petreci ziua de mâine la ruine?

— De ce nu aş vrea? întrebă el, deşi rămase cu privirea îndreptată spre drum. De săptămâni întregi mă baţi la cap să petrec mai mult timp cu rudele noastre.

— Da, dar... este aşa de aproape de locul unde a murit unchiul Armie.

El ridică din umeri.

— De ce ar conta asta? Să nu-mi spui că îţi este dor de nenorocitul ăla bătrân?

— Nu, desigur că nu. Încercă să-i descifreze expresia, dar nu văzu nimic. Faptul că el nu se uita la ea ar fi putut la fel de bine să nu însemne nimic. Ştia mai bine decât oricine cât de greu îi era să meargă pe un drum cu pietriş. Unchiul Maurice era mult mai plăcut decât unchiul Armie. Iar Sheridan este şi mai amabil, adăugă ea.

Fratele ei mormăi, posac ca de obicei.

— Într-adevăr, continuă ea, toţi sunt foarte drăguţi. Dar ştiu cât îţi displace să fii obligat să stai în compania lor. Dacă preferi să nu vii...

— Ştiu ce încerci să faci, mormăi el. Abia aştepţi să mai petreci o zi cu preţiosul tău Greycourt şi vrei să nu fiu prezent când faci asta.

— Poftim? Nu! Nu se aşteptase la această turnură a conversaţiei. Şi cum naiba ghicise Joshua că ea şi Grey... E ridicol!

— Este? Vorbeşti despre opiniile şi declaraţiile lui mai mult decât îţi dai seama. În primul rând, de asta am venit astăzi – să văd cu ochii mei cum sunteţi împreună. O străpunse cu privirea. Apoi l-am auzit când a zis că el nu s-ar lăsa dat la o parte aşa de uşor dacă şi-ar dori un dans cu tine şi am văzut cum ai roşit. Ideea că voi doi sunteţi împreună... Trăsăturile lui se înăspriră. Mă îngrijorează.

— De ce? Căldura perversă îi încălzi obrajii. Chiar trebuia să roşească de fiecare dată când se gândea la Grey? O luă în faţa lui Joshua ca el să nu observe. Mă crezi incapabilă să atrag un asemenea bărbat?

El oftă zgomotos.

— La dracu', Beatrice, nu este vorba despre atracţie! Bărbaţii ca el şi ca unchiul Armie înghit dintr-o muşcătură femeile şi apoi le aruncă, doar ca să se distreze. Abia apoi se *căsătoresc* cu femei potrivite.

Fiecare cuvânt îi frângea inima.

— Crezi că nu ştiu asta? strigă ea, cu gâtul aspru din pricina lacrimilor nevărsate. Se întoarse pentru a-l înfrunta, oprindu-l din drum. Crezi că n-am minte deloc?

Probabil că el observă suferinţa din spatele cuvintelor ei deoarece clipi.

— Nu vreau să… nu spuneam… înjură vulgar. Eu vreau doar să te protejez. Tata nu ţi-a lăsat nici măcar un şiling drept zestre şi, după cum ai subliniat şi tu zilele trecute, rudele noastre ne pot da afară din casa văduvei cu prima ocazie.

Ea tresări. În ultima săptămână, acele temeri fuseseră oarecum îndepărtate când devenise clar că mătuşa ei şi Gwyn ţineau prea mult la ea ca să facă un lucru aşa de oribil. Nici măcar Sheridan nu părea a fi în stare de aşa ceva.

Joshua continuă:

— Ca să nu-l mai menţionez pe unchiul Armie, care…

Când el se opri, o străbătu un fior rece.

— Ce-i cu unchiul Armie?

— Nimic. Îşi frecă maxilarul încordat. Ideea este că nimeni, nici măcar eu, nu ţi-a dat ceva cu care să trăieşti aşa cum meriţi. Ceilalţi nu ţi-au dat, iar eu nu pot s-o fac. Dar singurul lucru pe care îl *pot* face este să te protejez. Şi am de gând să o fac, orice ar fi.

Joshua nu fusese niciodată mai aproape de a mărturisi ce făcuse. Beatrice îşi înghiţi frica.

— Nu este nevoie să mă protejezi. Mă pot proteja singură.

El pufni.

— Sigur. Ultima dată când ţi-am verificat abilităţile de a trage cu puşca, lăsau de dorit.

Asta o luă pe nepregătite. Unchiul Armie nu fusese împuşcat. De ce vorbea despre arme? Vorbea la modul general? Încercă să descifreze ceva din expresia lui, dar nu reuşi să vadă nimic.

— Oricum ar fi, adăugă el, mâine vin cu tine, indiferent că îţi place sau nu.

— Cum rămâne cu treburile tale din Leicester?

— Pot aştepta. Îi întâlni privirea, apoi se înmuie. Ştiu că uneori nu mă crezi, răţuşcă, dar nimic nu este mai important pentru mine decât viitorul tău.

Cuvintele lui erau dulci-amărui. Se gândi din nou să-l confrunte cu temerile ei. Dar nu putea de vreme ce tocmai vorbise cu ea şi cu rudele lor mai mult decât o făcuse în ultimele săptămâni.

Prea bine. Poate că trebuia să-i confrunte pe Grey şi pe Sheridan şi să le ceară să spună ce ştiau. Şi dacă aveau dovezi care să le susţină bănuielile, ea ar fi zis de ce ar fi făcut-o Joshua. Dacă, după ce ar fi aflat cât de depravat fusese unchiul Armie, ei tot l-ar mai fi urmărit pe Joshua, atunci l-ar fi îndemnat pe fratele ei să fugă.

Pentru că, dacă ar fi ajuns să aleagă între rudele ei – sau Grey – şi fratele ei, l-ar fi ales de fiecare dată pe Joshua.

Capitolul 15

După ce plecară Beatrice şi fratele ei, Grey îi sugeră lui Sheridan să i se alăture în bibliotecă la un coniac, ca să poată discuta în privat. Uşa abia se închise când Sheridan întrebă:

— Ce părere ai despre vărul meu, acum că ai avut mai mult timp să-l analizezi?

Grey îşi băgă mâinile în buzunare.

— Nu mi-a plăcut cum se uita la Gwyn.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu i-ai văzut? Flirta cu Wolfe, şi el clar se uita la ea cu dorinţă.

— *Dorinţă?* Eu sigur nu am observat *asta,* rosti Sheridan.

Grey observase – recunoscuse privirea lacomă din ochii lui Wolfe de fiecare dată când bărbatul se uitase la Gwyn. Reflectase aceeaşi poftă pe care Grey o simţea de fiecare dată când o vedea pe Beatrice. Ceea ce însemna că Gwyn voia să se joace cu focul.

Cum o făcea şi el, dacă se gândea mai bine. Fraţii Wolfe erau o pereche redutabilă.

— Eu spun doar că, dacă ai dreptate, iar maiorul a pus ochii pe ducat, s-ar putea să caute o soţie ca să aibă pachetul complet. Cineva ca sora noastră.

Sheridan pufni în râs.

— Atunci vărul meu a ales prost. Gwyn este prea inteligentă ca să se mărite cu un paznic de vânătoare sărac, indiferent de rangul lui în Marina Regală.

— Dacă ai dreptate în ce-l priveşte şi încearcă să obţină un ducat, atunci nu va mai *fi* un paznic de vânătoare sărac când va pune ochii pe ea, nu-i aşa?

— Singura cale prin care Joshua ar pune mâna pe ducat ar fi dacă ne-ar omorî şi pe mine, şi pe Heywood fără ca nimeni să observe. Şi asta nu se va întâmpla din moment ce tu şi eu îl vom opri. Deci nu contează *cum* se uită la Gwyn. Nu se va mărita niciodată cu el după cum stau lucrurile acum. Nu este suficient de bogat pentru ea.

Grey nu era aşa de sigur. Dar nu era nici aşa de sigur că îşi cunoştea sora. Nu fusese lângă ea când crescuse. Abia dacă fusese în preajma familiei lui de când sosiseră în Anglia! Iar scrisorile din partea părinţilor lui nu vorbiseră prea bine despre ea. Cum puteau să-i facă asta? Gwyn era la un alt nivel. Sigur că Wolfe era atras de ea! Cine nu ar fi fost?

— Las-o baltă atunci, îi zise el lui Sheridan. Poate că mi-am închipuit eu atracţia lor reciprocă, spuse, deşi ştia că nu îşi imaginase. Schimbând subiectul, în locul ăsta unde

mergem mâine, sunt aceleaşi ruine lângă care ai zis că a murit unchiul tău?

Sheridan încuviinţă din cap.

— Ai văzut expresia lui Joshua când Gwyn i-a zis să o ducă acolo? Dacă aia nu era vinovăţie…

— El a fost cel care a deschis subiectul despre ruine, sublinie Grey. Slabe şanse să facă asta dacă ar fi fost vinovat.

Sau din alt motiv decât dorinţa faţă de sora lor.

— Oricum ar fi, zise Sheridan, mâine ar trebui să inventăm un motiv să-l ducem chiar la locul cu pricina şi să-i vedem reacţia.

— Nu *noi,* zise Grey. *Eu.* Când Sheridan vru să protesteze, adăugă: Cât timp Wolfe este ocupat cu excursia asta, tu te duci la pod să vezi dacă găseşti bucăţi din balustrada care a căzut în râu cu tata. Dacă le găsim, ne va ajuta foarte mult să verificăm dacă podul era deteriorat. Este momentul perfect, când Wolfe se află altundeva – nu va fi nevoie să răspundem la nicio întrebare.

Expresia lui Sheridan se lumină.

— Corect.

— Tu ai cercetat locul unde a murit unchiul tău?

— Da. Nu am văzut nimic. Dar, dacă au fost dovezi de crimă, Joshua a avut suficient timp să scape de ele. Noi am ajuns în Anglia la câteva săptămâni după înmormântarea unchiului Armie.

— Dacă există ceva de descoperit, cu siguranţă unul dintre noi va descoperi.

— Şi dacă nu?

— Atunci nu este nimic de făcut.

Sheridan îşi încrucişă braţele la piept.

— Eşti sigură că îmbujorările drăguţe şi zâmbetele dulci ale lui Bea nu te influenţează să vezi ceea ce este evident?

Grey se încordă.

— Dacă îţi aminteşti, eu am fost sceptic faţă de bănuielile tale de la bun început, când abia o cunoşteam pe domnişoara Wolfe.

Peste chipul lui Sheridan trecu o umbră.

— Îmi pare rău, bătrâne. Eu doar sunt… frustrat că nu am descoperit nimic concret.

Şi Grey era. Dar nu voia să-i spună lui Sheridan ce observase la reacţia lui *Beatrice* până când nu avea mai multe confirmări.

*

În dimineaţa următoare, Grey fu surprins când Beatrice intră singură în foaier.

— Unde este fratele tău?

— Acelaşi lucru aş putea să întreb şi eu despre ai tăi, zise ea tăios. Şi, apropo, pentru cineva care ar fi trebuit să mă ajute să-mi îmbunătăţesc manierele în ultimele zile, cu siguranţă ai nevoie să le îmbunătăţeşti pe ale tale. Mi s-a zis că „bună dimineaţa" este un salut obişnuit. Nu „unde este fratele tău?", aruncat primei persoane care îţi intră în casă.

Reuşise să-i vorbească pe acelaşi ton pe care îl folosea el când îi cerea ceva. Era cel puţin derutant.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Wolfe, zise el, cu buzele tresărind. Bună dimineaţă. Cum vă simţiţi astăzi? Unde este fratele dumneavoastră, vă rog? Ridică dintr-o sprânceană. Este un salut suficient pentru tine?

Muşcându-şi buza, de parcă încerca să nu zâmbească, ea zise:

— Bănuiesc că da. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, Joshua este afară cu ogarii.

— Ah, din nou câinii. Dacă sperai că mă vor ţine la distanţă, nu a mers prea bine nici data trecută cu pointerii.

Obrajii ei se îmbujorară.

— Ce prostie! Eu doar am crezut că le-ar prinde bine mişcarea. Când el chicoti, ea îşi ridică bărbia: Unde este restul familiei *dumneavoastră,* Excelenţă?

— Deci ne-am întors la Excelenţă, văd. Cum ea nu răspunse, el îşi înăbuşi un blestem. Sheridan nu vine cu noi. Are prea multă treabă de terminat înainte de a se întâlni cu

avocatul. Gwyn încă se pregăteşte şi mi-a zis să-ţi transmit că va coborî în scurt timp. Mama a vrut să vină cu noi, dar a uitat că a programat o probă pentru noua ei rochie de doliu.

În acea zi, Beatrice purta aceeaşi bonetă practică pe care o avusese în ziua în care se plimbaseră împreună, dar de data asta o asortase cu o haină care ar fi fost perfectă pentru o femeie în doliu, cu excepţia unui lucru – un şal verde împletit înfăşurat în jurul gâtului.

— Arăţi ca un trandafir care înfloreşte. Habar n-avea de unde îi ieşiseră idioatele cuvinte, însă ea chiar arăta aşa, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii aprinşi. Ca să nu mai menţioneze şalul. Este din cauza culorii, zise el, arătând spre şal. Îmi aminteşte de… o tulpină.

Cum ea se îmbujoră şi mai tare, semăna *şi mai mult* cu un trandafir ce înflorea.

— Nu l-am găsit pe cel negru, nu am unul alb, iar azi este răcoare.

Cuvintele îi ieşiră în grabă, cum i se întâmpla deseori când era nervoasă. Nu-l deranja la fel de mult cum ar fi trebuit. Era aşa de obişnuit cu femeile care îşi controlau fiecare silabă, încât savura să fie cu cineva care nu o făcea niciodată.

— Crede-mă, mă bucur să îl văd. Am început să obosesc să văd pe toată lumea purtând doar negru, cu câteva pete de alb pe ici, pe colo. Zâmbi. Şi mă îndoiesc că ogarilor le va păsa dacă respecţi strict sau nu doliul.

Sperase să o facă să râdă, dar cuvintele ei tăioase din ziua precedentă dădeau de înţeles că încă era supărată după întâlnirea lor intimă. Aşa că nu fu surprins când ea nu-i zise nimic.

O înţelegea. Aproape că îi spusese că nu se putea căsători niciodată cu ea, fără să-i dea un motiv. Dar cum putea să-i spună despre anii pe care îi petrecuse întărindu-se pentru a rezista chinurilor şi manipulărilor unchiului său? Că era prea mult pentru el să lase pe cineva să aibă putere asupra lui – chiar şi pe propria soţie? Că a lăsa pe cineva să pătrundă, să se joace cu emoţiile lui, oricât de bine intenţionat era…

Nu, nu putea.

Cu toate astea, detesta felul ei nonşalant de a privi întâlnirea lor de săptămâna trecută: „Nu îţi port pică, domnule. Cred doar că este mai înţelept să nu mai dansăm singuri, dacă înţelegi la ce mă refer”.

Înţelegea. Nu voia să se poarte astfel cu un bărbat care nu voia să se însoare cu ea. Şi, deşi el nu se aştepta la mai mult şi îi plăcea să creadă că nu avea să se folosească niciodată de ea aşa, tot îl irita.

Pentru că asta însemna că ea putea să alunge dorinţa de a fi cu el mai repede decât putea el să scape de dorinţa de a fi cu ea.

Tăcerea ei îl enerva, îndemnându-l să spună ce nu ar fi trebuit, pentru a o face să reacţioneze.

— Bănuiesc că adevăratul motiv al absenţei mamei de astăzi este să facă pe peţitoarea şi să-i permită la Gwyn să rămână singură cu fratele tău. Şi mie să-mi permită să *te am* doar pentru mine.

Măcar obţinu o reacţie. Privirea pe care i-o aruncă ar fi îngheţat şi vaporii.

— Ar fi trebuit să-i spui că nu va funcţiona. După cum ai spus clar, nu cauţi o soţie. Sau cel puţin nu una ca mine.

Nu asta voia să creadă Beatrice, iar ea ştia acest lucru.

— La dracu’, Beatrice…

Gwyn alese chiar acel moment să coboare în grabă scările.

— Vin, vin! Veni şi o sărută pe Beatrice pe ambii obraji. Iartă-mă că am întârziat. Cameristei mele i-a fost *atât* de greu să-mi aranjeze părul! Fiecare şuviţă stătea în ce direcţie voia, indiferent cât de tare a muncit. Şi, de obicei, este o magiciană. Dar chiar este nevoie de un magician ca să-mi domoleşti buclele rebele.

— Tu măcar ai bucle. Beatrice zâmbi. Părul meu este drept şi fără volum, orice i-aş face.

Gwyn clătină din cap când lacheul o ajută să-şi ia pelerina neagră îmblănită.

— Părul tău este minunat oricând. Apoi privi în jur.

Unde este fratele tău?

— Este afară cu câinii. Am hotărât...

— Ascultă, domnişoară Wolfe, interveni Grey, al cărui temperament dăduse în sfârşit în clocot, de ce nu i-ai ţinut morală şi lui *Gwyn* când a întrebat unde este fratele tău?

Beatrice ridică dintr-o sprânceană.

— Pentru că m-a salutat cum se cuvine *înainte* să mă întrebe.

Sora lui chicoti.

— Lasă-mă să ghicesc: ai sosit, iar Grey a început să dea ordine deghizate în întrebări. Nu-i aşa?

— Îţi ştii aşa de bine fratele, zise Beatrice, strâmbându-se la Grey.

Gwyn pufni.

— Sper că i-ai dat peste nas.

— Desigur.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Grey, enervat de jocul lor. Sunt chiar aici, să ştiţi!

Gwyn veni spre el.

— Of, bietul Grey, e obligat să petreacă timp cu femei care nu-i fac reverenţe disperate de fiecare dată când intră într-o încăpere.

— Ai grijă, rebelă imprudentă, o avertiză el, sau voi scandaliza societatea cerându-ţi să dansezi cu mine la un bal.

— Ca să vezi, nu-mi pasă, zise Gwyn. Voi dansa cu fratele meu dacă vreau. Un mic scandal n-a făcut rău nimănui.

Beatrice rămase fără cuvinte.

— Sper că ai dreptate. În cazul meu, va fi mai mult decât un *mic* scandal.

— Normal că am dreptate, Bea. Gwyn o luă de braţ pe Beatrice pentru a o conduce spre uşă. Vom înfrunta societatea ca vestalele aristocraţiei. Poate că bârfitorii vor şopti despre noi pe la spate, dar nu mult. Avem trei duci de partea noastră – nimeni nu va îndrăzni să ne implice într-un scandal ori să ne ignore.

— Gwyn are dreptate, domnişoară Wolfe. Veţi fi

înconjurate de duci.

— Doi dintre ei sunt chiar infami, Bea, zise Gwyn acidă, aşa că nimeni nu va vorbi despre *tine,* îţi promit. Vor fi prea ocupaţi să bârfească despre Thom şi Grey chiar şi când îşi vor arunca fiicele în calea fraţilor mei cu fiecare ocazie.

— Nu-i vor face la fel şi lui Sheridan? întrebă Grey.

Gwyn râse.

— Desigur. Dar orice bârfă despre *el* va fi despre caracterul lui de sfânt.

— Corect, rosti Grey cu un pic de sarcasm.

Sfântul Sheridan. Fratele lui mai mic ar fi detestat această poreclă, deşi i se potrivea.

— Acum, zise Gwyn, bătând-o pe Beatrice peste mână în timp ce se îndreptau spre uşă braţ la braţ, ce-i cu câinii?

Grey le urmă pe doamne, dar nu auzi nimic din ce sporovăiau. Se îndoia că bârfele aveau să se concentreze pe sfinţenia caracterului lui Sheridan dacă omul descoperea un complot pus la cale de rudele lui pentru a-i asasina tatăl şi unchiul. Asta ar fi trezit cu totul alt soi de zvonuri.

Şi Beatrice ar fi plătit preţul.

Acel gând îl tulbură pe Grey. Nu se gândise la ce se putea întâmpla cu ea dacă fratele ei era acuzat de crimă. Chiar dacă nu ar fi fost implicată în complot, nu ar mai fi fost niciodată în stare să mai apară în societate. Bârfitorii ar fi scos la iveală vechiul scandal legat de moartea tatălui ei în duel, apoi ar fi zis că fiul lui îl urmase pe drumul violenţei. Ar fi adăugat remarci răutăcioase despre şchiopătatul maiorului. După ce aveau să termine cu el, urmau să o sfâşie pe *ea* pentru că era rudă cu individul odios.

Şi dacă Wolfe ajungea la închisoare? Devenea o rudă şi mai săracă decât era acum. Mama lui putea să o ia sub tutela ei, dar în cele din urmă Beatrice avea să se afunde în uitare în sălbăticia din Lincolnshire, obligată să rămână fată bătrână pentru că fratele ei era un criminal cunoscut.

Grey îşi dori să nu fi fost implicat niciodată în această investigaţie. Era destul de sigur că Wolfe nu-l omorâse pe

Maurice – nu avea niciun motiv să o facă. Şi dacă maiorul îl omorâse pe Armitage, un diavol care profita de femeile din preajmă, ei bine, era cu totul altceva. Grey nu întâlnise nici măcar un singur om să-l jelească pe acel individ.

Singurul lucru pe care Grey putea să-l facă pentru Beatrice pentru a recompensa faptul că îi întorsese viaţa pe dos era să-l convingă pe Sheridan să renunţe la urmărirea lui nebunească.

*

Beatrice coborî treptele cu Gwyn, ignorând faptul că Grey se afla în spatele lor. Cum îndrăznea să spună că mama lui le înlesnea relaţia? Pe el nu-l interesa să-şi ia o soţie, dar insista să o curteze, dorindu-şi-o drept amantă, nemernicul!

Lătratul câinilor la baza scărilor îi atrase atenţia la timp pentru a surprinde modul în care Joshua se uita în sus la Gwyn, care cobora treptele alături de ea.

Beatrice îşi ascunse bucuria la această privelişte. Nu-şi imaginase interesul lui Joshua faţă de Gwyn. Acum, dacă ieşea ceva din asta, Beatrice nu ar mai fi trebuit să-şi facă aşa de multe griji pentru fratele ei. Până la urmă, Gwyn era o domnişoară foarte drăguţă. Dacă cineva îl putea scoate pe Joshua din melancolia lui, aceea era vesela Lady Gwyn.

Şi chiar Gwyn fu cea care ţipă de plăcere şi îngenunche la picioarele lui Joshua pentru a-i mângâia unul dintre câinii de vânătoare.

— Oh, uită-te la frumoşii ăştia mici! Căţeii tăi sunt adorabili.

Gwyn zâmbi în sus spre Joshua.

— Nu prea sunt căţei, rosti Grey printre dinţi. Sunt câini de vânătoare.

Beatrice nu ştia ce îl irita pe Grey, dar păruse enervat de când coborâse sora lui.

— *Ştiu* asta, replică Gwyn. Voiam doar să spun că sunt încântători. Flutură genele către Joshua. Iubesc câinii.

— Din câte îmi amintesc eu, zise Grey, îi detestai.

Gwyn se ridică să-şi săgeteze fratele cu privirea.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Înainte să pleci tu de acasă, chiar îi detestam, dar numai pentru că mă îngrozeau. La ce te aşteptai? Aveam *şase* ani. Dar apoi am crescut, mama l-a luat pe Snuggles, iar părerea mea despre câini s-a schimbat complet.

— Ce fel de câine era Snuggles? întrebă Beatrice, hotărâtă să îndepărteze conversaţia de atitudinea protectoare exagerată a lui Grey.

Gwyn se întoarse spre ea cu un zâmbet cald, care îi transformase chipul.

— Era cel mai dulce buldog pe care l-ai văzut-o vreodată, Bea! L-ai fi iubit. Aproape că mi s-a frânt inima când l-am lăsat în Berlin, dar era prea bătrân ca să supravieţuiască acelei călătorii. Din fericire, mama zice că putem găsi alt buldog data viitoare când mergem în Londra.

— Să sperăm că nu-l numiţi şi pe ăsta tot Snuggles[1], mormăi Joshua.

— Aşa zic şi eu, spuse Grey.

Gwyn râse.

— Bărbaţii! Mama i-a dat nume buldogului. Eu voiam să-i zic Pugsy[2].

Cei doi bărbaţi suspinară.

— Bietul câine cred că de ruşine voia să se târască sub un scaun de fiecare dată când era în preajma alor lui, îi zise Grey lui Joshua. Ca un ghemotoc.

— Şi Pugsy? pufni Joshua. La fel de bine puteaţi să-i puneţi o lesă din dantelă de gât. Un câine mascul ar trebui să aibă un nume bărbătesc, ca băieţii ăştia doi – Mercur şi Zeus.

— Ah, zise Grey. Înţeleg că tu eşti cel cu înclinaţia pentru clasici?

— Am dat nume fiecărui câine din cuştile alea. Dacă aş fi lăsat-o pe Beatrice, le-ar fi spus tuturor Sunny, Brilliant şi Elegant.

---

1 În engleză, *Snuggles* înseamnă ghemotoc. (n.red.)

2 În engleză, *Pugsy* este diminutivul pentru buldog, (n.red.)

— Eu n-am ales niciodată asemenea nume! protestă Beatrice.

— Şi ce-i rău la numele astea? întrebă Gwyn, lui Beatrice crescându-i inima pentru că era de partea ei. Sunt nişte nume foarte drăguţe.

— Sunt câini de vânătoare, zise Joshua. Scopul lor este să vâneze. Nu ar trebui să aibă nume drăguţe.

Beatrice privi cu răceală spre fratele ei.

— Bine, cine numeşte un câine Mercur sau Zeus? Câinii nu sunt personaje în *Odiseea* lui Homer, pentru numele lui Dumnezeu!

Bărbatul clipi.

— Şi ce ştii tu despre *Odiseea* lui Homer?

Beatrice deveni rigidă.

— *Ştiu* să citesc. Doar că aleg să citesc cărţi diferite. Pentru asta, poţi să plimbi ambii câini. Poate vei fi norocos şi îşi vor face nevoile lor *bărbăteşti* pe cizmele tale! Eu, Grey şi Gwyn te aşteptăm la ruine. Îşi ridică fustele. Voi doi, haideţi! Să-l lăsăm pe fratele meu cu câinii lui de vânătoare.

— Du-te tu cu Grey. Gwyn privi pe furiş spre Joshua. Eu îi voi ţine companie fratelui tău.

— Cum vrei, zise Beatrice. Deşi sper să nu ajungi să-l strângi de gât înainte să ajungeţi acolo pentru că este un *măgar nemernic.*

Şi cu acea afirmaţie total nedemnă de o doamnă, porni pe aleea din grădină ce ducea spre ruine.

Grey plecă după ea. Imediat ce o prinse din urmă şi erau suficient de departe ca să nu mai fie auziţi, el întrebă:

— Ce a fost asta?

Nu avea sens să ascundă adevărul.

— Fratele meu mă scoate din sărite. Gwyn era amabilă, iar el nu s-a putut abţine să nu-i taie entuziasmul. Şi mie îmi face la fel. El şi numele lui *bărbăteşti!* Sunt *câini.* Nu le pasă ce nume primesc.

— Cu siguranţă iei în serios chestia asta cu numele câinilor.

— Câinii sunt doar o parte din ce m-a scos din sărite.

Era mai furioasă pe toate sacrificiile pe care le făcuse pentru Joshua, pe toate secretele pe care i le păstra. Şi pentru ce? Nu părea să-i pese dacă era spânzurat pentru crimă. Şi începea să se întrebe de ce *ei* îi păsa.

Dar nu putea să nu îşi facă griji. De când se întorsese din război, fuseseră doar ei doi, având grijă unul de celălalt. O enerva faptul că nu vedea cât de mult conta asta pentru ea.

„Ştiu că uneori nu mă crezi, răţuşcă, dar nimic nu este mai important pentru mine decât viitorul tău”.

Ea oftă. Era evident că şi pentru el conta. Ceea ce o determina şi mai mult să-l apere, chiar dacă el nu se proteja.

— Mergi mai repede, mormăi ea către Grey.

— Cum doreşti, obrăznicătură. Dar de ce te grăbeşti aşa?

— Am nevoie să vorbesc cu tine. Şi trebuie să mă asigur că fratele meu nu se bagă.

Pe trăsăturile lui coborî o umbră întunecată.

— Înţeleg.

Apoi nu mai scoase niciun cuvânt, în vreme ce ea mergea spre locul unde era hotărâtă să fie singură cu el.

Imediat ce ajunseră, îl trase pe Grey prin ceea ce părea a fi un crâng, dar care proteja, de fapt, un drum spre un luminiş mare, cu o bancă de piatră.

El privi în jur, observând cu atenţie pergola construită într-un capăt, peste care crescuseră trandafiri roz de Ayrshire.

— Ce-i locul ăsta?

— A fost unul dintre primele proiecte mai mici ale unchiului Armie.

Se cutremură gândindu-se la ce îl folosise probabil unchiul ei, dar nu ştia alt loc în care să nu fie văzuţi de pe drum, unde să poată vorbi în privat.

— Fratele tău ştie despre acest loc?

— Nu. *Eu* nu aş fi ştiut de acest loc dacă nu l-aş fi ajutat pe unchiul meu să sorteze facturile pentru peisagist. Începu să-şi dea seama de unde răsărise întrebarea. De ce

mă întrebi?

— Fără motiv.

Precauţia din ochii lui îi dezminţea cuvintele.

— Spune adevărul! Întrebi deoarece crezi că Joshua venea aici, şuieră ea. Că a stat şi a aşteptat în noaptea în care a murit unchiul Armie.

Grey îşi încrucişă braţele la piept.

— De ce aş crede *asta?*

Ea se uită la el.

— Măcar ai bunul-simţ să nu faci pe neştiutorul în faţa mea. V-am auzit pe tine şi pe Sheridan discutând despre fratele meu în ziua în care am dansat singuri.

În vreme ce Grey înjură printre dinţi, Beatrice inspiră adânc.

— Crezi că fratele meu l-a omorât pe unchiul nostru.

Capitolul 16

La dracu’ cu totul! Ea ştia de atâta vreme?

Spre uşurarea lui Grey, în acel moment îi auziră pe Wolfe şi pe Gwyn vorbind în timp ce coborau lent pe drum şi treceau de intrarea în luminiş. Aşa că el şi Beatrice fură obligaţi să tacă, ceea ce-i oferea timp pentru a-şi aduna gândurile.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Iniţial, îi fusese teamă că Beatrice i-ar fi putut auzi pe el şi pe Sheridan discutând despre fratele ei. Dar, după ce trecuseră zilele, şi ea nu spusese sau nu insinuase nimic, el se liniştise, crezând că avea temeri nefondate. Presupusese doar că felul ei mai rece de a se purta era efectul refuzului de a o lua în considerare pentru o eventuală căsătorie. Era evident că se înşelase.

Imediat ce vocile şi paşii lui Wolfe şi Gwyn se stinseră,

el murmură:

— Îmi pare rău, Beatrice. Nu am vrut să…

— Să-mi învinovăţeşti fratele de moartea accidentală a cuiva? Îşi încrucişă braţele la piept. Normal că ai făcut-o. Nu mai contează că şi-a servit ţara – şi moşia asta – în mod admirabil. A fost ofiţer decorat înainte de a fi rănit. Acum este practic un pustnic şi mârâie la oricine, deci este logic ca el să fie cel rău. *Dacă* cineva caută un criminal, ceea ce se pare că voi doi căutaţi. Deşi nu-mi pot închipui de ce.

— Nu poţi? Cu siguranţă, faci tot ce poţi pentru a evita să vorbeşti despre el, la fel despre unchiul tău.

Ea îşi mută privirea.

— Eu doar… nu ştiu ce să zic despre el. Este clar că Joshua e nefericit. Dar asta nu înseamnă că l-a omorât pe unchiul Armie! Petrecându-şi braţele în jurul taliei, privi spre el. Şi nu vreau să vorbesc despre unchiul Armie pentru că nu-mi place să vorbesc morţii de rău.

Iarăşi *asta.*

— Nu te-a deranjat să vorbeşti de rău un mort când îmi spuneai că unchiul tău era tiran cu tine şi cu fratele tău.

— Alea au fost cuvintele *tale,* nu ale mele. A fost un *accident.* Suna ca şi cum încerca să se convingă pe ea însăşi. Te-am adus aici să-ţi spun că greşeşti în privinţa lui Joshua. Nu este vinovat de nimic, doar că e un morocănos. Respiră mai greu, precipitat. Aşa că poţi să te opreşti din a flirta cu mine, de a-mi face complimente şi de a te da bine pe lângă mine. Nu mă vei face să-ţi… confirm bănuielile. Pentru că nu sunt adevărate.

— La naiba! Veni aproape de ea. Nu m-am dat bine pe lângă tine din cauza bănuielilor lui Sheridan. Sfinte Dumnezeule, ce fel de bărbat mă crezi?

Când ea ridică privirea, el văzu suferinţa strălucind în ochii ei şi asta îl răpuse.

— Cred, zise ea sugrumat, că eşti un bărbat obişnuit să facă orice este nevoie pentru a obţine ce vrea, chiar dacă asta înseamnă să spui lucruri frumoase ridicolei surori a bărbatului pe care îl bănuieşti. Îşi muşcă buza de jos. Ciudatei şi stângacei verişoare… a fratelui tău.

Sfinte Dumnezeule, lucrurile erau mai rele decât credea el – auzise presupunerile lui Sheridan legate de motivele pentru care nu s-ar fi căsători niciodată cu o femeie ca ea.

O prinse de umeri.

— Alea erau cuvintele lui Sheridan, nu ale mele. Şi eu nu te-am crezut niciodată ciudată sau ridicolă. Doar nu crezi că mă prefac că te doresc doar ca să aflu mai multe despre fratele tău.

Bărbia ei impertinentă se ridică din nou.

— *Tu* ai fost cel care i-ai spus fratelui tău: „Cum naiba te aştepţi să aflu ceva despre implicarea lui Wolfe în morţile respective dacă nu pot vorbi singur cu Beatrice? Îl săgetă cu privirea. Aşa-zisa ta dorinţă a făcut parte din planul de a-l ajuta pe vărul meu să afle adevărul. Deşi aş zice că nu ţi-ar aproba tacticile folosite în încercarea de a-l afla.

— Nu, zise Grey, nu le-ar aproba. Şi nici eu nu le-aş aproba. Nu m-aş folosi niciodată astfel de o femeie. Tocmai de aceea am *încercat* să rezist celor mai nepotrivite impulsuri în prezenţa ta. Privirea îi căzu pe buzele ei care tremurau. Dar am eşuat. Chiar şi acum îmi doresc să te sărut până când vezi cât de idioată este presupunerea ta.

Smulgându-se pentru a se elibera de el, traversă luminişul ca să ajungă lângă banca de piatră. Când îi întoarse spatele, umerii îi tremurau.

— Asta nu ar demonstra nimic. Ai arătat deja că eşti perfect capabil să simulezi dorinţa când îţi convine.

— La dracu’, nu simulez… îşi trecu mâna peste faţă. Se duse după ea, petrecându-şi un braţ în jurul taliei ei din spate şi coborându-şi vocea. Ştiu că ai simţit ce am simţit şi eu când am dansat.

Corpul ei tremura în braţele lui.

— Da, eşti maestru în seducţie, aşa de bun, încât te-ai prins în propria iluzie. Dar, dacă ai fi avut de ales, un bărbat cu experienţa ta nu ar…

— Experienţa m-a învăţat ce femeie rară eşti.

Nu-i venea să creadă că spunea lucrurile astea! Ce ar fi râs fraţii lui! Dar gândul că ea se credea incapabilă să

tenteze un bărbat dincolo de raţiune, că el ar fi putut să o rănească aşa de profund…

O strânse şi mai puternic, conştient că ea nu putea rezista, în timp ce îşi petrecea celălalt braţ în jurul taliei ei pentru a o trage spre el.

Vocea ei se auzi ca un murmur răguşit.

— Sunt un nimeni pentru tine.

— Cu siguranţă nu. Îi desfăcu boneta, apoi i-o dădu jos şi o lăsă pe bancă pentru a-i putea adulmeca părul. Crezi că hoinăresc prin păduri în fiecare zi cu un nimeni? Sau că petrec ore întregi învăţând un nimeni să danseze?

— Când îţi convine, şopti ea.

— La început, Sheridan a vrut să te ajute cu lecţiile pentru debut, aşa că mi-a cerut să-l spionez pe fratele tău. L-am convins să mă lase pe *mine* să te ajut să înveţi în locul lui. Vrei să auzi de ce?

— Nu neapărat, zise ea băţoasă.

— Pentru că m-ai făcut deja să vreau să te cunosc mai bine cu tachinările şi remarcile tale ironice şi cu obrăznicia ta. Iar mai târziu, cu compasiunea pentru sentimentele lui. Cum să *nu* fiu fascinat de o femeie cu aşa de multe calităţi?

Ea scoase un râset autoironie.

— Ce calităţi? Abilitatea de a antrena câinii? Aş zice că ai vreo douăzeci de astfel de oameni angajaţi. Şi am demonstrat deja că sunt teribil de lipsită de experienţă când vine vorba de eticheta în societate.

— Oricine poate să înveţe asemenea politeţuri. El îşi coborî capul pentru a o săruta pe ureche, apoi pe obraz, savurând respiraţia ei sacadată. Dumnezeule, era mai tare decât piatra! Cum putea ea să nu vadă că dorinţa lui era sinceră? Dar celelalte calităţi ţin de caracterul tău. Cum este loialitatea faţă de familie, abilitatea de a trata cu negustorii şi faptul că ştii cum merge o moşie. Ai gestionat această gospodărie de când a sosit familia noastră aici fără să te contrazici cu cineva. Ţinând cont de natura capricioasă a rudelor mele, asta e o realizare.

În timp ce ea se relaxa lipită de el, Grey cedă impulsului de a-i cuprinde sânii. Îi frecă, apoi îşi coborî

cealaltă mâna pentru o freca între coapse.

Când ea gemu, el o mângâie mai înfocat prin haine. Dacă putea să o dezbrace, să o urce pe bancă şi să o seducă precum afemeiatul nepăsător pe care îl credeau unii…

— Te doresc cu o intensitate înnebunitoare.

Ea îşi puse mâna peste a lui ca şi cum ar fi vrut să o mute, dar îl îndemnă să o mângâie mai puternic, corpul ei unduindu-se pe al lui.

— Dacă mă doreşti, este doar pentru că vrei să mă faci… amanta ta.

— Doamne fereşte!

Ea se întoarse în braţele lui pentru a-l săgeta cu privirea.

— Deci nici pentru asta nu sunt suficient de bună.

El îi prinse capul cu mâinile.

— Eşti *prea* bună, mai degrabă. Meriţi mai mult decât să-ţi distrug reputaţia.

— Cum spui asta când nici măcar nu poţi să mă ceri în căsătorie?

Suferinţa din vocea ei îl sfâşia.

— *Nu vreau* să fac asta. Este o mare diferenţă. Este o alegere pe care o fac pentru că…

— Din cauza lui Joshua, şopti ea, cu o expresie umbrită.

— Nu are legătură. Ştiu doar că nu pot fi soţul pe care tu îl doreşti şi de care ai nevoie. Indiferent cât de mult mi-aş dori.

În ochii ei largi se aprinse temperamentul.

— Atunci de ce continui să mă atingi şi să mă săruţi, ştiind că nu se va ajunge la nimic? Nu văd decât un motiv – speri să mă faci să-mi trădez fra…

— Pentru că nu pot să-mi ţin mâinile departe de tine, la dracu’! strigă el, apoi se blestemă că recunoscu. Crezi că sunt mândru de asta? Te asigur că nu sunt. Sunt cunoscut pentru stăpânirea mea de sine. Este motivul pentru care bârfitorii învârt poveşti despre mine, pentru că speră să vadă că cedez. Aplecându-şi chipul spre al ei, murmură: Cu

toate astea, de fiecare dată când suntem împreună, vreau, am nevoie, trebuie să… Îi posedă gura cu un sărut puternic, înfometat, apoi se retrase. Să te am. Cu mine.

La cuvintele lui, Beatrice simţi ceva fluturând în piept, apoi fu cuprinsă de îndoială. Cum putea bărbatul ăsta să-i topească oasele aşa de uşor? Îi dorea din nou gura peste a ei, mâinile lui mângâind-o, voia…

Se părea că voia acelaşi lucru pe care îl dorea şi el. Dacă avea curaj să-l creadă.

El continuă pe un ton răguşit:

— Şi nu are nimic de-a face cu fratele tău sau cu teoriile lui Sheridan despre crimă. Mâna lui alunecă în jos, atingându-i sânul, apoi coastele, şoldurile, şi se strecură spre fund pentru a o trage mai aproape de el, ca ea să-i simtă excitarea din pantaloni. Are legătură doar cu mine şi cu tine. Şi cu cât de mult ne dorim. Atingându-i buzele cu ale lui, murmură: Cât de mult ne dorim *asta,* oricât de nesăbuit este.

De data asta, când o sărută, nu se mai grăbi, înecând-o într-o nevoie la fel de puternică precum un val care se abate peste ţărm. Limba lui posedă fiecare centimetru din gura ei chiar când mâinile lui umblau, mângâiau şi explorau.

Ea îl cuprinse de umeri, apoi de gât, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l ameţi cu sărutul ei. Nu-i păsa dacă nu putea să fie niciodată ducesa lui. Tot ce ştia era că el îi poseda gura cu dorinţa unui bărbat care nu avea niciun titlu, nicio aşteptare – doar ce voia ea să-i ofere. Şi, Dumnezeu să o ajute, ea chiar voia asta.

Prin ceaţa plăcerii, simţi cum el îi trage eşarfa de la gât şi o lasă pe bancă. Apoi el întrerupse sărutul, doar ca să-şi plimbe buzele întredeschise pe obrazul ei, coborând spre gât, unde linse golul de la bază, făcându-i pulsul să o ia la goană şi sângele să i se înfierbânte aşa de tare încât la început nu observă că el îi săltase pelerina şi fusta pe o parte a coapsei.

Dar observă când el îşi strecură mâna în spatele genunchiului ei şi îi ridică piciorul ca să-l poată propti pe

bancă. Asta îi deschidea coapsele în cel mai scandalos mod posibil, lucru de care el profită imediat, strângând pelerina şi fusta pe piciorul ei îndoit, ca să poată ajunge înapoi la locul pe care îl mângâiase mai devreme – borcanul ei cu miere, după cum ştia că îl numeau unii bărbaţi.

Acum îşi dădea seama de ce, pentru că, atunci când el atinse cu un deget despicătura, ea îşi dădu seama că era alunecoasă precum mierea topită în locul care tânjea după el.

— Grey, nu sunt sigură că e... înţelept.

— Nu, nu e înţelept. Îi adulmecă gâtul. Degetul lui o penetră, şi ea gemu, ceea ce-l făcu să chicotească. Îţi place asta, nu-i aşa?

— Da, oh, da... Grey, te rog, *te rog...*

— Nu-ţi face griji, draga mea, zise el pe o voce delicios de răguşită, îţi voi arăta delicii nemaiîntâlnite. Dacă mă laşi.

Ea îl prinse de umeri.

— În acest moment te las să faci ce vrei, recunoscu ea fără ruşine.

— Nu spune asta, gemu el, deşi gura lui o găsi pe a ei, oprindu-se o clipă. Ce vreau eu ne-ar lua ore, iar fratele tău sigur va veni să ne caute până la urmă.

Asta ar fi trebuit să fie un avertisment pentru ea, dar degetele care o mângâiau ştergeau totul, cu excepţia nevoii ca el să o atingă acolo jos.

— Ore? întrebă ea, pe jumătate conştientă de faptul că se împingea în mâna care o mângâia.

— Zile, mormăi el. Săptămâni, dacă aş avea ocazia.

Îi acoperi din nou gura şi o sărută cu o sălbăticie care o trezi pe a ei. Ea îl dorea, el o dorea. Ce putea să fie greşit în asta?

Oh, aşa de multe! Dar ea îi întâmpină sărutul ca o târfă în călduri, având nevoie ca el să o posede, să-i arate acele delicii pe care le menţionase. Şi îi arătă. Degetele lui pătrunseră abil în ea, găsind un loc tare, care tânjea, pulsa şi o durea sub atingerea lui.

Ce diavol! Chiar şi acum ştia cum să o îmbete.

— Atinge-mă şi tu, draga mea. Îi împinse mâna în jos, acolo unde era tare în pantaloni. Aici. *Te rog...*

Vocea lui se auzi la fel de plină de dorinţă cum se simţea ea. Aşa că, în timp ce el o atingea, ea îl freca prin material, savurându-i respiraţia întretăiată, felul cum degetele lui o atingeau mai apăsat decât înainte, stârnind un foc de care nu ştiuse niciodată că exista. Senzaţiile superbe care o cuprindeau erau aproape irezistibile.

În scurt timp, îl apucă cu mâna liberă de braţ, dorindu-şi cu disperare mai mult, mai mare, mai puternic, până când simţi cum se aprind flăcările în ea, arzând orice inhibiţie, transformându-i gemetele şi suspinele în icnete şi gemete sonore.

— *Grey!* O explozie puternică se petrecu în ea şi o sfărâmă dinspre interior spre exterior. Oh, Dumnezeule!

În următoarea secundă, el îi îndepărtă mâna şi o strânse în braţe.

— Sfinte, draga mea! Închise ochii, dând capul pe spate. Corpul lui tremura lângă al ei. Draga mea, dulce Beatrice... Dumnezeu să mă apere, m-ai făcut să merg prea departe...

Nu era sigură la ce se referea până când el începu să-şi caute batista şi o băgă în pantaloni, în vreme ce respira la fel de sacadat ca ea. Ea se uită la trăsăturile lui crispate şi fu cuprinsă de satisfacţie că putea să-l facă pe acest bărbat chipeş, atrăgător să simtă asemenea lucruri.

El îşi coborî capul şi se uită la ea printre pleoapele lăsate pentru clipă îndelungată şi tensionată.

— Înţelegi, în sfârşit? *Asta* îmi faci tu mie doar pentru că eşti tu însăţi. Să nu-mi mai spui niciodată că dorinţa mea este falsă...

Se uitară lung unul la celălalt, prinşi amândoi în capcana dorinţelor lor carnale. Apoi, spre groaza ei, auzi vocea fratelui ei.

— Beatrice! La naiba, unde eşti?

Capitolul 17

Grey nu avusese intenţia să complice lucrurile pentru Beatrice. Dar era limpede că asta făcuse, judecând după viteza cu care îşi dădu jos piciorul de pe bancă, apoi se grăbi să-şi netezească fustele şi să-şi găsească boneta şi eşarfa.

— Beatrice… începu el în vreme ce-şi băga repede batista în buzunar şi îşi închidea haina.

— Taci, Grey! Nu-l pot lăsa pe fratele meu să ne găsească aici împreună. Nu aşa.

Parcă pentru a-i întări temerile, Grey îl auzi pe Wolfe strigând din spatele locului lor izolat:

— Unde eşti?

— Să-l ia naiba! şuieră Beatrice în vreme ce îşi lega frenetic boneta şi îşi înfăşură eşarfa în jurul gâtului ei încântător. Nu ne-a lăsat suficient timp.

La naiba cu totul – asta se întâmpla când doreai o femeie mai mult decât trebuia.

— Stai aici, murmură ea, îndreptându-se spre intrare.

— Aşteaptă, zise Grey pe o voce suficient de joasă pentru a nu fi auzit de nimeni de pe drum.

După ce îşi pierduse deja controlul asupra corpului, nu voia să-şi piardă controlul asupra minţii. Încă nu aflase lucrul pe care venise să-l descopere, până la urmă.

Când ea se opri să se uite la el, el zise:

— Spune adevărul… Fratele tău l-a omorât pe unchiul tău Armie?

Ea oftă.

— Sincer, nu ştiu.

Apoi se duse grăbită pe drum.

Reprimându-şi o înjurătură, Grey o auzi vorbind cu fratele ei şi cu Gwyn, îl auzi pe maior cerându-i să-i spună unde fusese şi unde se afla Grey.

Nu ştia deloc să mintă. Numai Dumnezeu ştia ce ar fi putut să zică dacă Joshua făcea presiuni asupra ei. Grey afişă o expresie plină de nonşalanţă şi ieşi pe drum.

— Domnişoară Wolfe, este chiar uimitor… Grey se prefăcu şocat să-l vadă pe fratele ei stând acolo. Oh, iată-te, domnule maior Wolfe. Bănuiesc că ştii acest loc minunat construit de unchiul tău. Sora ta tocmai mi-l arăta. Este chiar o capodoperă peisagistică.

Wolfe miji ochii închişi la culoare.

— Despre ce vorbeşti?

Grey făcu un gest către aleea ascunsă.

— Despre umbrarul de aici. Credeam că-l ştii.

— Ba bine că nu. Wolfe privi spre sora lui. Despre ce bate câmpii?

Aruncându-i o privire recunoscătoare lui Grey, Beatrice zise:

— Unchiul Armie a construit un umbrar mic şi drăguţ în pădure. Tocmai îi arătam locul Excelenţei Sale, din moment ce şi-a exprimat deja interesul pentru ruine şi alte particularităţi peisagistice.

— Oh, vreau să văd! strigă Gwyn. Unde este?

— Pe aici. Beatrice îi conduse pe toţi în luminiş. A fost primul experiment al unchiul meu în crearea de locuri secrete pentru… meditaţie.

Maiorul privi prin luminiş cu o suspiciune evidentă.

— De unde ştiai de locul ăsta, Beatrice?

— După cum i-am explicat Excelenţei Sale, am văzut facturile pentru acest loc. Aşa că obişnuiam să vin aici ca să scap de toată lumea. După ce a murit unchiul Armie.

Gwyn se uită pe furiş la Grey.

— Ce amabil din partea ta să-i arăţi locul acesta fratelui meu! Îi plac locurile retrase.

Grey se uită urât la sora lui.

— Da, chiar îi plac, rosti Wolfe printre dinţi în vreme ce studia zona cu o privire de vultur.

Beatrice continuă repede:

— Dacă intri în umbrar pe acolo şi te duci până în capăt, vei găsi creaturi ciudate sculptate pe lateral.

Luminându-se, Gwyn o apucă pe Beatrice de mână.

— Trebuie să-mi arăţi, draga mea! zise şi o trase pe Beatrice prin umbrar.

Imediat ce doamnele se îndepărtară suficient ca să nu audă, Wolfe îl înfruntă pe Grey cu o poziţie dură.

— Să nu crezi că nu văd ce urmăreşti, domnule.

— Oh? întrebă Grey, făcând pe neştiutorul. Şi ce anume *urmăresc?*

— Să-mi prinzi sora în capcană. Chipul lui Wolfe se întunecă de furie. Să o seduci cu complimentele şi manierele suave de oraş.

— Nu ştiam că *am* maniere suave de oraş.

Grey era periculos de aproape să-şi folosească nu chiar aşa de suavul pumn pentru a-i da una în faţă maiorului.

Cum îndrăznea Wolfe să-l acuze pe *el* de ceva? Situaţia aceasta nu ar fi existat fără acţiunile lui posibil criminale şi bănuielile lui Sheridan.

— Poate că pentru tine e o glumă, mârâi Wolfe, dar te avertizez, Greycourt: stai departe de sora mea!

Grey îl privi arogant.

— Sau ce?

Asta păru să-l ia prin surprindere pe maior. Apoi, încruntat, îşi sprijini greutatea pe piciorul sănătos şi agită bastonul către Grey.

— Te voi provoca la duel. Duce sau nu, *nu* vei profita de Beatrice. Şi să nu crezi că piciorul şchiop mi-a afectat abilitatea de a trage la ţintă. Te asigur că nu.

Grey tocmai era pe punctul de a sublinia că partea provocată la duel alegea arma, iar el cu siguranţă ar fi ales săbiile, pentru a pune repede capăt ideii nebuneşti a lui Wolfe de a se duela. Din fericire, doamnele se întoarseră înainte ca el să rostească vorbele pe care mândrul maior le-ar fi găsit probabil intolerabile.

Venind lângă Wolfe, Gwyn zise flirtând.

— Chiar ar trebui să mergeţi să vă uitaţi la fântână, domnule. Este uluitoare!

Cu privirea la Grey, Wolfe zise:

— Altă dată poate. Eu şi Beatrice mergem acasă.

Beatrice îşi îndreptă umerii.

— Dar nici măcar nu am făcut picnicul. Iar Grey nu a

văzut ruinele!

— Nu-mi pasă de niciun picnic! strigă Wolfe, apoi se încordă când Gwyn şi Beatrice se uitară urât la el. Te duc altă dată la picnic, răţuşcă, continuă el îmbufnat. Şi Lady Gwyn poate să-i arate Excelenţei Sale ruinele.

Gwyn îşi mută privirea de la Wolfe la Beatrice, care devenise palidă.

— Cred că Grey poate să găsească ruinele singur. Oricum nu au fost aşa de impresionante. Îi oferi mâna lui Beatrice. Hai să ne întoarcem acasă, da? Mama va fi probabil obosită după vizita la croitoreasă şi va dori să continue lecţiile pentru debut.

Wolfe păşi între Gwyn şi sora lui.

— Nu are nevoie de lecţii de la voi. Îşi poate găsi singură un soţ chiar aici, în Lincolnshire.

Gwyn părea gata să-i răspundă, dar Beatrice păşi în faţă, ocolindu-şi fratele, pentru a se alătura prietenei ei, şi zise:

— Şi dacă nu *vreau* să găsesc un soţ în Lincolnshire? Nu este alegerea ta. Indiferent ce crezi tu, mi-ar prinde bine ajutorul lor ca să închei o căsătorie decentă. Beatrice îşi petrecu mâna peste braţul lui Gwyn. Haide, să mergem să o găsim pe mama ta. Sunt mai mult decât dornică să mă pregătesc pentru debutul meu în Londra.

În vreme ce femeile plecau fără să se uite niciuna la Grey, Wolfe păru neliniştit o clipă, de parcă nu se aşteptase ca evenimentele să ia o astfel de turnură. Nici Grey nu se aşteptase, aşa că înţelegea exact cum se simţea maiorul.

Chiar şi aşa, avea să profite de plecarea doamnelor.

— Poate că *dumneata* ar trebui să-mi arăţi ruinele, zise el.

Wolfe păru derutat. Apoi izbucni:

— Mă tem că va trebui să le faci singur turul. Eu am amânat lucruri importante ca să mergem în această mică expediţie. Cu cea mai scurtă plecăciune de cap, adăugă: O zi bună, Excelenţă. Şi ţine minte ce am zis: Las-o pe sora mea în pace!

Grey îşi dorea să-i răspundă cu un avertisment care

să aibă acelaşi efect – că Wolfe ar trebui să o lase pe *Gwyn* în pace. Dar Gwyn făcea ce voia ea. Dacă îl dorea pe maior, intervenţia lui Grey – la naiba, intervenţia lui Sheridan – ar fi făcut-o doar să-l dorească mai mult.

Aşa că-l lăsă pe Wolfe să plece fără să facă o ameninţare similară. Nu avea sens. După cum spusese Sheridan, Gwyn era prea inteligentă ca să aleagă un bărbat ca Wolfe.

Un bărbat care putea fi un asasin. Pe Grey îl deranja că Joshua refuzase să se apropie de locul unde murise unchiul Armie. Poate că trebuia să studieze locul singur, să vadă dacă putea găsi ceva ce îi scăpase lui Sheridan.

Dar, când cercetă zona, nu găsi nimic important. Aşa că se îndreptă înapoi spre casă, o parte din el întrebându-se dacă avea să o mai vadă pe Beatrice. Pulsul i se acceleră la acel gând.

De ce avea acest efect asupra lui? Nicio femeie din societate nu-i ridicase nici măcar pulsul, iar o fetişcană de la ţară îi făcea să-i fiarbă sângele în vene şi să-i curgă balele? Nu avea sens. Chiar şi în zilele de destrăbălare cu vin, femei şi muzică reuşise să se simtă bine fără să-şi piardă controlul. Şi nu tânjise să vadă o femeie mai des.

Cu toate astea, nu putu nega dezamăgirea când descoperi că Beatrice plecase la scurt timp după ce ajunsese înapoi la conac. Întrebă apoi de Sheridan, dar fratele lui vitreg nu se întorsese acasă. Aşa că, după ce îşi schimbă hainele pentru cină, Grey îl aşteptă în birou. Şi fu răsplătit pentru răbdare când Sheridan apăru două ore mai târziu.

— Unde dracului ai fost? îl întrebă Grey.

Sheridan se uită urât la el.

— Trebuia să-l ţii pe Joshua departe de mine ca să pot explora. Dar, cum căutam pe râu, el a apărut pe pod. A trebuit să mă ascund. Părea nervos. *Să mă ascund,* auzi! Eu nu m-am ascuns niciodată de nimeni.

— Ce norocos eşti! Grey îşi petrecuse jumătate din viaţă ascunzându-se – de planurile mătuşii şi ale unchiului, de femei care voiau să pună mâna pe el ca soţ, de el însuşi.

— Ce dracului vrea să însemne *asta?* întrebă Sheridan.

— Nimic. Oricum, expediţia de astăzi nu a ieşit chiar cum am planificat-o.

Sheridan îşi dădu ochii peste cap.

— Normal. Dar eu am descoperit ceva important. Se duse să-şi toarne nişte coniac. După ce am plecat din zonă, am hotărât să aflu ce ar avea de zis bârfitorii din Sanforth despre Joshua. Şi aşa am aflat că unchiul Armie avea de gând să vândă casa văduvei. Chiar sub nasul lui Joshua.

Grey simţi un fior pe şira spinării.

— Nu doar a lui Joshua. Şi a surorii lui.

Părând dintr-odată că se simte inconfortabil, Sheridan dădu pe gât nişte coniac.

— În oraş se ştia foarte bine că unchiul Armie voia să vândă casa văduvei pentru a plăti din datorii. Şi se pare că Joshua ştia. Deci crima ar fi putut să nu aibă de-a face cu ducatul. Joshua pur şi simplu ar fi putut decide să-l omoare pe unchiul Armie pentru a nu vinde casa.

— Posibil, zise sumbru Grey. Deşi această teorie nu explică moartea tatălui tău.

— De fapt, ar putea. Sheridan se uita la pahar. Uitasem de asta, dar la un moment dat, după ce ne-am mutat aici, tata a menţionat că, dacă lucrurile ar merge rău, am putea oricând să vindem casa văduvei.

Dintr-odată, lui Grey i se tăie respiraţia.

— Ar fi putut Wolfe sau chiar Beatrice să-l audă pe Maurice?

Sheridan ridică din umeri.

— Sincer, habar nu am. Dar, dacă Joshua a auzit de la ea sau din bârfele din oraş…

— Atunci ar fi avut motiv să-i vadă pe amândoi morţi.

Inima lui Grey se strânse. Şi Beatrice avea un motiv. Deşi încă nu şi-o putea imagina dorind să omoare doi bărbaţi, nu Wolfe, ci *ea* ştiuse despre mica ascunzătoare care nu se afla departe de locul unde murise unchiul lor Armie.

Dar Grey se îndoia că ea avea forţa – sau dorinţa – să

tragă un bărbat jos de pe cal şi să-i frângă gâtul, chiar şi unul de 60 de ani. Ar fi avut nevoie de ajutorul fratelui său. În ciuda piciorului beteag al lui Wolfe, cei doi ar fi putut reuşi împreună.

Dar, ca să creadă asta, Grey ar fi trebuit să accepte că judecase complet greşit caracterul ei, fiecare cuvânt, fiecare îmbujorare şi mângâiere dulce, fierbinte. Ar fi putut să se înşele *aşa* de mult în privinţa ei?

Uitându-se în gol, Grey îi analiză comportamentul de când se cunoscuseră. Până în acea zi, evitase să fie în preajma lui, mai ales când el deschidea subiectul legat de fratelui sau de unchiului ei. Chiar şi ziua aceea probabil că îl luase deoparte ca să-l împiedice să vadă reacţia lui Wolfe în locul unde murise unchiul ei.

În tot acest timp, crezuse că ea ar fi putut avea alte motive ca să fie evazivă, dar dacă nu era aşa? Îl acuzase pe Grey că se dăduse bine pe lângă ea, dar dacă în tot acest timp *ea* fusese cea care se dăduse bine pe lângă *el,* însă mai subtil şi mai eficient decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată? Dacă încercase să-i alunge bănuielile, tentându-l spre nebunie? Încercând să afle ce ştiau el şi ştia Sheridan şi dacă Sheridan avea de gând să vândă casa văduvei?

Dacă *fusese* aşa de intrigantă, era mai manipulatoare decât unchiul şi mătuşa lui, lucru greu de crezut.

Cu cât se gândea mai mult la acea posibilitate, cu atât se enerva mai tare. Dacă, în înamorarea lui nebunească faţă de ea, căzuse în capcana unui criminal şi a complicei lui?

— Grey, eşti bine?

— Sunt bine. Grey se ridică. Dar trebuie să plec. Trebuie să verific ceva.

În timp ce se îndrepta spre uşă, Sheridan îl întrebă:

— Aproape că am uitat – ce s-a întâmplat între tine şi Joshua pe drumul spre ruine? A reacţionat când a văzut locul unde a murit unchiul Armie?

— Nu am ajuns aşa de departe, zise Grey.

Nu, nu ajunseseră. Pentru că Beatrice se asigurase să

nu ajungă.

*

Beatrice lua cina când auzi ciocănind la uşa de la intrare. Ce naiba? Nu putea fi Joshua. El nu ar fi ciocănit şi, oricum, până când revenise de la conacul Armitage, el plecase deja spre Leicester. Cel puţin asta îi spusese servitoarea lor bună la toate, singura de altfel, înainte de a pleca acasă la familia ei.

Lăsând-o pe Beatrice singură. Ceea ce o făcea să nu lase pe oricine să intre acum, când se lăsase noaptea. Îşi zise că era probabil doar un servitor de la conac, care venise după ea din cine ştie ce motiv, dar…

— Deschide uşa asta! ceru o voce pe care ea o recunoscu prea bine. El.

Mai ezită un moment. Grey părea nervos. Şi ţinând cont de felul în care se despărţiseră, poate că avea dreptul să fie. Aproape că recunoscuse că el era îndreptăţit să aibă bănuieli, chiar dacă ea nu era sigură de asta.

Dar îl cunoştea prea bine ca să creadă că avea să renunţe şi să plece. Iar când o strigă, ea ignoră fluturii din stomac, se duse la uşă şi o deschise.

— Wolfe, la dracu’, vreau să vorbesc cu tine acum!

— Ce doriţi, Excelenţă? întrebă ea, încercând să nu pară speriată.

Era greu să nu fie speriată când el arăta aşa de ducal în costumul de seară.

Păru uimit să o vadă stând acolo, în cămaşă de noapte şi un halat de casă. Apoi se adună. Privirea lui cuprinse camera goală din spatele ei.

— Unde este fratele tău?

— Cred că am mai discutat despre asta, zise ea scurt. Salutul normal…

Pe chipul lui se văzu cum îşi iese din fire.

— Mă doare undeva de regulile sociale acum. Vreau să vorbesc cu Wolfe!

— Nu este aici. Vru să închidă uşa. Pleacă şi revino

mâine!

Grey puse piciorul în uşă pentru a o împiedica să o închidă.

— Nu până ce nu primesc nişte răspunsuri. Unde este?

Greu nu era doar supărat, ci cu adevărat furios.

Ea se cutremură.

— Joshua este în Leicester. Trebuia să se ducă acolo în dimineaţa asta, dar şi-a amânat treburile pentru ieşirea noastră. De ce întrebi? Ce s-a întâmplat?

— Fratele tău te-a lăsat singură noaptea, femeie fiind? O studie, observând cât de subţire îi era îmbrăcămintea.

— Servitoarea noastră stă de obicei cu mine dacă el pleacă, dar copilul ei este bolnav, aşa că i-am zis să se ducă acasă. Pe moşie lucrurile sunt destul de sigure. Iar ea avea un pistol încărcat pe masa de lângă uşă, chiar dacă nu avea cea mai bună ţintă. Joshua se întoarce mâine.

El o privi dur.

— Eşti sigură că se întoarce?

Ce întrebare ciudată!

— Normal că se întoarce. Când se duce cu treabă în Leicester, rareori lipseşte mai mult de o noapte. Acum, te rog, pleacă şi lasă-mă să iau cina!

Însă el deschise uşa şi intră.

— Atunci voi vorbi cu tine.

Când închise uşa în urma lui, ea înghiţi în sec.

— Este nepotrivit.

— Nu-mi pasă. Aruncă pălăria pe masă şi văzu pistolul. Tragi cu pistolul?

— Nu prea bine, recunoscu ea, apoi îşi dădu seama că ar fi trebuit să păstreze acest detaliu pentru ea. Deşi, sincer, nu se vedea împuşcând un duce. Mai ales pe acesta. Îl ţin acolo pentru protecţie.

— De cine?

— Oameni ca tine, care dau buzna în casa mea fără să fie invitaţi, îi răspunse.

Un zâmbet slab îi trecu peste chip, apoi dispăru. Ridică pistolul şi îndreptă mânerul spre ea.

— Atunci dă-i drumul – eşti liberă să tragi. Deşi nu te va ajuta pe tine sau pe fratele tău să vă atingeţi obiectivele la fel cum v-ar fi putut ajuta să împingeţi pe cineva de pe un pod.

Se simţi ca şi cum ar fi căzut în mare când luă pistolul şi îl aşeză cu grijă la loc pe masă.

— Să ne atingem obiectivele? Ce vrei să spui? Apoi îşi dădu seama. Unchiul *Maurice?* Acum bănuieşti că fratele meu l-a omorât şi pe el?

— Fratele tău, zise el rece. Sau tu.

— Eu!

Izbucni în râs. Ideea de a omorî pe cineva era ridicolă.

Dar expresia serioasă a lui Grey demonstra că lui nu i se părea aşa, iar amuzamentul ei dispăru imediat.

Se uită la el.

— De ce l-aş omorî pe unchiul Maurice? Îmi *plăcea* de el!

— Avea de gând să vândă casa asta chiar sub nasul tău şi al lui Wolfe.

Grey îi aruncă un zâmbet triumfător de parcă, în sfârşit, îi descoperise toate secretele.

— Da, asta intenţiona şi unchiul Armie.

Triumful de pe chipul lui dispăru.

— Nu *negi* că ştiai.

— De ce aş nega? Conversaţia devenea tot mai ciudată. Toată lumea din nenorocitul oraş Sanforth ştia. Ba chiar jumătate din Londra. Chiar dacă nu aş fi auzit de la câţiva oameni cu mult timp în urmă, nu aş fi fost surprinsă să aflu. Din moment ce acest lot din moşie nu este parte din moştenire, a-l vinde ar fi fost una dintre puţinele metode rămase la dispoziţia unchilor mei să consolideze un ducat pe moarte. Chiar am bănuit că motivul pentru lecţiile mele de debut era că Sheridan avea de gând să facă asta chiar el, aşa că mama ta s-a gândit că ar fi bine să-mi găsească un soţ destul repede.

Grey arăta de parcă i se înecaseră toate corăbiile.

— Deci nu-ţi făceai griji pentru asta.

— Ba da. Dar nu este ca şi cum aş fi putut face ceva.

Îşi înclină capul. Cu siguranţă, nu aş fi încercat să omor pe cineva, într-o încercare inutilă de a preveni acest lucru. Clătină din cap. Tu chiar ai crezut că l-aş fi omorât pe tatăl tău vitreg pentru aşa ceva.

— Mi-a trecut prin minte. Îşi trecu distras degetele prin păr. Dar nu, nu chiar... Privirea lui se mută asupra ei. Dar fratele tău este cu totul altceva.

— Nu l-ar fi omorât niciodată pe unchiul Maurice, zise ea hotărâtă.

— Dar nu eşti aşa de sigură în cazul unchiul tău Armie.

Deci reveniseră la asta, nu? Mâinile îi transpirau.

— Nu ar fi făcut-o pentru *asta,* poţi fi sigur.

În clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, ar fi putut să-şi blesteme limba iute.

Mai ales când privirea lui Grey se concentră asupra ei cu intensitate.

— Nu pentru *asta?* Pentru ce atunci, mă rog?

Ei i se strânse stomacul. Ar fi trebuit să-şi dea seama din întrebările pe care le pusese în acea după-amiază că nu avea să renunţe la bănuielile lui. Mai ales după cuvintele rostite de ea la despărţire, în luminiş.

Nefiind sigură ce să zică ori să facă, ea se duse înapoi spre bucătărie.

— Mi se răceşte cina.

El o urmă, ea simţindu-i prezenţa în urma ei ca un nor de furtună.

— Dar te rog, nu mă lăsa să te reţin de la cină. Nu este ca şi cum am discuta ceva *important.*

În vreme ce intra în bucătărie, ea întrebă:

— Ai mâncat? Mai este nişte tocană de vită şi cred...

— Nu contează. Luând-o de braţ, Grey o întoarse pentru a fi cu faţa spre el. În după-amiaza asta, ai zis că nu ştii dacă Joshua l-a omorât pe unchiul meu. Dar, dacă a făcut-o, ce motiv crezi *tu* că ar fi avut să o facă?

— Aş prefera să nu discut despre asta, murmură ea, deşi chipul lui ameninţător arăta clar că nu avea să renunţe. Oricum, ce contează? Unchiul Armie a fost un

măgar, şi acum nu mai este.

— Contează, pentru că Sheridan crede că fratele tău vrea ducatul – că şi-a omorât ambii unchi şi complotează să-i omoare pe Sheridan şi pe Heywood ca să devină el duce.

Ea rămase cu gura căscată, dar era limpede că Grey vorbea serios.

— Lui Joshua nu-i pasă de ducat. Zilele astea, nu prea-i pasă de nimic, cu excepţia vizitelor lui idioate în Leicester… Şi poate să mă protejeze.

— Poate? El îşi relaxă strânsoarea asupra braţului ei şi îşi înmuie tonul. Crede-mă, chiar vrea să te protejeze. A fost foarte clar în această după-amiază.

Să-l ia naiba pe fratele ei!

— Ţi-a zis ceva? Oh, Dumnezeule, ce ţi-a zis? Bănuiesc că te-a avertizat să stai departe de mine.

— M-a ameninţat că mă provoacă la duel dacă nu te las în pace.

— Poftim? Eliberându-se din strânsoarea lui, ea strânse pumnii. Lasă, că îi arăt eu lui! Cum îndrăzneşte să sugereze un duel, după felul în care a murit *papa?*

Grey ridică dintr-o sprânceană.

— Nu poţi să dai vina pe el, ţinând cont de ceea ce făceam noi doi în acel luminiş. Orice prost ar fi văzut că scuza este cusută cu aţă albă. Şi fratele tău nu-i un prost. Ca să nu mai zic că pare hotărât să te apare de orice bărbat care… Se opri, pe chipul lui apărând o expresie de groază. Deci la *asta* te-ai referit când ai zis că nu ar omorî pentru vânzarea casei văduvei. Ştiai că exista un singur motiv pentru care el ar omorî. Pentru tine. Ca să te protejeze.

Ea se întoarse, incapabilă să-şi ascundă expresia. Ştia. Sau mai degrabă bănuia adevărul.

Şi, dintr-odată, toţi anii de ruşine şi de jenă se întoarseră.

Capitolul 18

— *Nenorocitul!* mârâi Grey.

Beatrice îl privi precaută.

— Cine? Fratele meu?

— Nu. Unchiul tău Armie.

Când Grey o văzu pălind, i se tăie respiraţia şi nu se mai putu mişca. Se simţi înfipt în podea. Ce fel de monstru fusese, ce făcuse acel măgar să-l determine pe fratele ei să-şi dorească să-l omoare?

Îi reveni din nou în minte remarca lui Thorn. „Cred că domnişoara Wolfe cunoaşte lumea mai bine decât crezi tu”.

Grey ar fi trebuit să-şi dea seama când servitorii vorbeau despre micile păcate ale bărbatului, dar nu se gândise că individul ar fi…

— Spune-mi, te rog, că unchiul Armie nu ţi-a luat inocenţa!

— Poftim? Nu! Obrajii i se îmbujorară. Adică, mi-a luat-o, dar nu în felul la care te referi tu. Doar că mi-a smuls-o cu fiecare cuvânt vulgar.

Se duse la plită şi începu să umple o farfurie cu tocană, de parcă gestul acela o ţinea în normalitate.

Nu era nimic normal la asta. Grey îngheţă la gândul că ea îndurase ceea ce unchiul ei – *unchiul* ei, pentru numele lui Dumnezeu! – îi făcuse.

— Deci el… nu te-a atins niciodată.

Spatele ei deveni rigid.

— Ba normal că m-a *atins.* Dar mereu încerca să deghizeze atingerile în ceva… perfect natural. O îmbrăţişare puternică prin care îmi lipea sânii de el, o palmă *prietenească* peste fund, un sărut lung pe obraz ca să se apropie suficient şi să se uite în jos la… rochiile mele.

— *Rochii?* Deci făcuse un obicei din asemenea atenţii.

— Oh, da, zise ea cu o voce plină de vinovăţie, ce îl înfurie.

Când ea tăcu şi puse pe masă o farfurie plină de tocană în faţa farfuriei ei, apoi rămase acolo, tăind pâine, el rezistă impulsului de a o asalta cu întrebări.

— Spune-mi totul, draga mea.

Când ea continuă să rămână tăcută, se apropie de ea din spate. Îl deranja că nu se uita la el. Nu avea niciun motiv să fie ruşinată.

Strânse mâinile în pumni, dorindu-şi ca unchiul ei Armie să nu fie mort şi să-l bată până ce murea.

— Câţi ani aveai când a început?

— Nu ştiu… 16. Bunica încă era în viaţă.

Pentru numele lui Dumnezeu, fusese doar un copil! Grey abia se putea gândi la asta.

— După ce a murit soţia lui, adică mătuşa mea, eram doar eu cu el în cea mai mare parte a timpului. Şi servitorii, desigur. Bunicul murise, Joshua era staţionat peste graniţă, bunica se îmbolnăvise, iar unchiul Armie era stăpânul casei în orice mod îţi poţi imagina, îmi era greu să scap de el.

Deci nenorocitul îşi folosise puterea pentru a încerca să o forţeze să facă ce voia el. Grey se revoltă când îşi imagină ce suferise Beatrice, dar rămase tăcut, dorind să-i ofere ei libertatea de a vorbi despre asta. Era important să discute asemenea lucruri. El nu avusese niciodată ocazia asta în perioada în care mătuşa şi unchiul lui îl puseseră să facă tot ce voiau *ei.* Se simţise singur, până când Vanessa crescuse suficient de mare ca să-l asculte.

Nici măcar atunci nu-i povestise totul, pentru că nu voia să-i învenineze sentimentele faţă de propriii părinţi din moment ce pe *ea* nu o trataseră niciodată rău.

Alungă amintirea aceea. Acum nu era vorba despre suferinţa *lui,* ci de a lui Beatrice, pe care chiar voia să o înţeleagă. Nu spuse nimic, doar îi puse o mână liniştitoare pe umăr.

— A început comentând despre hainele mele – fie că îmi măreau sânii, fie că îmi arătau bine fundul. În vreme ce Grey îşi înghiţea dezgustul, ea se duse în bucătărie, ca o vrabie în colivie ce caută o cale de a ieşi din închisoare. Apoi a început… să încerce să mă sărute pe buze, dar reuşeam mai mereu să evit asta. Până la urmă, era mult mai în vârstă decât mine, aşa că de obicei reuşeam să scap de… atenţiile lui.

— Nu ar fi trebuit să treci prin asta.

— Aşa este. Dar era unchiul meu. Eram la… mâna lui, ca să zic aşa.

Îi trecu prin minte altă întrebare.

— Bunica ta nu a încercat să îl oprească?

— Nu i-am spus. Se uită în jos. Bunica mă credea deja o obrăznicătură, aşa că îmi era teamă că va da vina pe *mine* pentru ce făcea el.

— Şi asta ar fi fost greşit, zise el răguşit.

Uimită, ridică privirea.

— Chiar crezi asta?

Reacţia ei îl făcu să vrea să plângă – şi el nu plânsese niciodată în viaţa lui, nici măcar când unchiul Eustace se purtase cel mai urât.

— Comportamentul lui era intolerabil, draga mea. Şi te-a forţat să-l ascunzi, făcându-te să crezi că, dacă se afla, ar fi rănit-o pe mama lui – bunica ta.

— Aşa ar fi fost, zise cu sinceritatea ei obişnuită.

— Poate. Dar, din ce mi-au zis servitorii, soţia lui ştia despre *galanteriile* lui. Deci probabil că şi bunica ta ştia.

Ea turnă vină roşu într-o pahar şi îl puse lângă farfurie. Când el nu îl luă, bău ea din el.

— Servitoarele aveau parte cam de acelaşi tratament ca mine, deci probabil ea a văzut asta. Deşi avea grijă ca nimeni să nu vadă cum se purta cu *mine.*

— Nu sunt aşa de sigur, zise el blând. Una dintre servitoare mi-a zis că unchiul tău nu era aşa de discret cu galanteriile lui. Şi când am remarcat că el cu siguranţă se ascundea de *tine,* ea a zis: „Un astfel de bărbat nu îşi ascunde adevăratul caracter de nimeni”. În acel moment, am crezut că nu îşi ascundea amantele lui de tine, dar acum îmi dau seama că ea se referea la faptul că… îţi arăta şi ţie adevăratul lui caracter.

Ruşinea îi coloră obrajii în roşu.

— Oh, Dumnezeule, ce or fi crezut servitorii despre mine!

El regretă imediat că îi trezise acea teamă în minte.

— *Credeau* şi cred în continuare că eşti – şi spun cuvânt cu cuvânt – „o femeie bună, care mereu se

gândeşte la nevoile celorlalţi fără să vrea ceva în schimb”. Şi oricum nu poţi fi sigură că ei ştiu. Servitoarea nu a zis nimic despre asta.

Gâtul ei se mişca convulsiv.

— Să ştii că eu nu i-am încurajat niciodată comportamentul.

— Îmi închipui că nu.

Ea privi în jos spre paharul cu vin.

— Cu toate astea, ai întrebat servitorii despre mine. Şi despre el.

— Nu despre voi doi împreună, pentru Dumnezeu! Habar n-aveam, nici nu mi-am imaginat…

Când el se opri, gândindu-se ce să zică, ea ridică privirea spre el, întrebătoare. Grey inspiră adânc.

— După ce mi-a zis servitoarea că te-ai ocupat de casă, iar el era un afemeiat, mi-am imaginat că ai văzut anumite lucruri… La dracu’, cu fiecare cuvânt săpa o groapă tot mai adâncă. Nu poţi să mă învinovăţeşti că am vrut să aflu mai multe despre tine, termină el lipsit de vlagă.

Ea ridică frumoasa ei sprânceană.

— Acesta e motivul real pentru care ai întrebat despre mine? Sau ai făcut-o doar ca să afli cât de uşor m-ai putea tenta să-mi trădez fratele?

Dumnezeule! Mereu mergea la ţintă, nu-i aşa?

— Servitorii nu mi-ar fi dezvăluit aşa ceva. Îţi sunt loiali.

Acum îşi dorea cu fervoare să-şi fi amintit asta înainte să fi venit acolo pe jumătate pregătit. Pentru că seducătoarea intrigantă pe care o evocase în imaginaţia lui febrilă – între momentul când vorbise cu Sheridan şi cel în care o confruntate – nu semăna cu femeia pe care personalul de la conacul Armitage o descrisese. Sau cu femeia pe care el ajunsese să o cunoască.

Femeia *asta* fusese prinsă într-o capcană crudă. Şi el doar înrăutăţea lucrurile.

— Vorbeam despre bunica ta şi despre ce ştia ea.

— Da. Şi despre motivele pentru care nu i-am spus.

— Era mai bine dacă îi spuneai. Măcar aşa l-ar fi putut înfrunta pe unchiul tău. Voia să o ia în braţe, să o liniştească. Dar acum nu ştia cum ar fi privit ea un asemenea gest. Nu era responsabilitatea ta să-l protejezi.

— Crede-mă, nu a fost niciodată vorba despre a-l proteja pe *el.* Îşi feri privirea. Dacă ai dreptate şi bunica şi-a dat seama ce făcea, atunci ar fi putut să nu conteze dacă îi spuneam, zise ea sumbră. Aproape că îmi era teamă să aflu.

Asta putea să înţeleagă. Beatrice avea dreptate – ar fi putut să nu conteze. Dar nu despre asta era vorba. În primul rând, ar fi trebuit să nu fie niciodată abuzată astfel.

— Înţeleg că fratele tău încă era plecat.

— S-a întors abia la şase ani după ce a murit mătuşa mea, dar cu puţin timp înainte să moară bunica.

— Lucrurile s-au îmbunătăţit când unchiul tău a aflat că aveai un protector prin preajmă?

— Un pic, zise ea, suficient cât să-i spună tot ce avea nevoie să ştie.

Că unchiul ei continuase să fie un măgar. Că bărbatul probabil nici nu-l considerare pe Wolfe o ameninţare pentru că era rănit şi o biată rudă săracă.

— Timp de un an de la întoarcerea lui, continuă ea, Joshua a avut nevoie de multă îngrijire. Şchiopătatul lui este partea vizibilă a rănilor lui. Dincolo de piciorul rănit, are cicatrici… Lăsă paharul jos. Oricum, din moment ce noi locuiam aici şi nu la conac, puteam să mă folosesc deseori de scuza că trebuia să mă duc acasă şi să am grijă de Joshua. Asta m-a ajutat deseori să-l evit pe unchiul Armie.

Lui îi venea să-şi urle furia pentru faptul că fusese nevoită să apeleze la o asemenea scuză.

— Nu i-ai povestit niciodată fratelui tău ce făcea unchiul Armie?

Ea ridică privirea.

— Sigur că nu. La început, pentru că Joshua se lupta să supravieţuiască şi nu voiam să-l afectez. Apoi, pentru că ştiam cum ar fi reacţionat. Uită-te numai cum a reacţionat cu *tine.* Cum aş fi putut risca să-l confrunte pe unchiul

Armie?

— Cu toate astea, crezi că a făcut-o.

Umerii ei căzură.

— Sincer, nu ştiu. Nu am fost niciodată sigură dacă Joshua şi-a dat seama ce se petrecea. Sau dacă l-a omorât pe unchiul Armie fiindcă a aflat ce făcea. Ar fi puţin probabil ca secretosul meu frate să spună adevărul. Şi dacă Joshua *nu* l-a omorât pe unchiul Armie... Ea oftă adânc. Atunci m-ar urî dacă l-aş bănui de o asemenea crimă.

— Dar ai fi avut dreptul să cauţi ajutorul fratelui tău.

— Da, dar, sincer, la acea vreme puteam deja să mă descurc. Îşi feri privirea de el. Învăţasem cum să nu rămân singură cu unchiul meu. De obicei, pretindeam că trebuia să fiu altundeva sau ameninţam că-i spun lui Joshua. Asta mergea destul de bine. Până când...

Când ea se opri şi privirea ei deveni absentă, lui i se strânse stomacul.

— Până când?

— În urmă cu un an, am început că aud că unchiul Armie plănuia să vândă casa văduvei. Privi sfioasă spre Grey. Cum ai zis şi tu mai devreme, am fost îngrijorată. Când, în sfârşit, mi-am făcut curaj să-l întreb... Vocea ei deveni mai încordată. Mi-a zis că nu o va vinde *dacă...* voi fi de acord să fiu amanta lui. A zis că eu şi Joshua putem locui în casa văduvei cât vrem noi, dar în schimb eu trebuia să... fac ce voia el.

Furia îi ardea sufletul lui Grey. Atunci răbufni:

— Dacă unchiul tău ar mai fi în viaţă, l-aş omorî chiar eu pentru asta.

Cuvintele lui o uluiră.

— Nu mă învinovăţeşti?

El clipi.

— Pentru ce?

— Că i-am atras atenţia. Poate că m-am îmbrăcat prea... nu ştiu, provocator? Deşi nu cred că am făcut-o.

— Normal că nu. *El* era vinovatul. El a fost cel care a crezut că te poate folosi, indiferent dacă voiai sau nu asta.

Îi amintea de propriile rude, care încercaseră să-l

folosească. Înţelegea prea bine cum era să fii un pic mai mult decât un copil la mila familiei.

— Am încercat să-l împiedic să mă atingă, chiar când se prefăcea că era o afecţiune inocentă în faţa servitorilor. Şi mereu îi ignoram remarcile lascive, pe care mi le şuiera printre dinţi când trecea pe lângă mine în casă. Îşi încovoie umerii. Deşi asta părea doar să-l facă să spună lucruri şi mai urâte. Părea hotărât să mă provoace.

Grey încercă să-şi înghită nodul din gât.

— Sunt bărbaţi cărora le place provocarea de a seduce o femeie care nu le acordă atenţie. Întinse mâna pentru a-i mângâia obrazul, apoi se gândi mai bine şi o lăsă în jos. Unchiul tău voia să te cucerească, oricât de rău sună asta. Şi dacă ar fi reuşit, te-ar fi aruncat imediat ce ar fi apărut următoarea femeie atrăgătoare care să-i reziste.

— Atrăgătoare? Fruntea ei se încreţi. Eu am crezut mereu că m-a ales pentru că eram la îndemână şi uşor de intimidat.

— Nu chiar aşa de uşor. Slavă Cerului!

Ea îşi feri privirea.

— Are un şir întreg de amante prin Sanforth, să ştii. Mereu m-am întrebat câte dintre ele *au ales,* de fapt, această poziţie. Are şi un copil din flori de care n-a avut niciodată grijă.

— Asta nu-i o surpriză ţinând cont de tendinţele lui. Ai fost înţeleaptă să-l respingi.

— Am fost? Ea clătină din cap. Când i-am refuzat *oferta* dezgustătoare, este posibil să se fi dus la Joshua cu cerinţele lui. Pentru că, la scurt timp după ce am refuzat să mă las şantajată de el ca să-i fiu amantă, unchiul Armie…

— A murit?

Tresărirea el fu suficientă ca răspuns.

— Deci îţi bănuieşti fratele că a recurs la crimă.

— Aş vrea să cred că nu a făcut-o. A zis că în noaptea aceea era în Leicester. Dar…

— Nu poţi fi sigură.

Ea clătină din cap. Apoi îşi îndreptă umerii şi se uită la el.

— Dar ştiu sigur că Joshua nu l-a omorât pe unchiul Maurice. Joshua era *cu mine* în noaptea în care a murit tatăl tău vitreg. Îi promisesem unchiului Maurice că vom avea gata registrele de vânătoare pentru întâlnirea lui cu avocatul familiei de a doua zi. Nu sunt sigură de ce, dar voia să se asigure că eram la zi şi că nu existau greşeli. Aşa că eu şi Joshua analizam registrele.

Grey miji privirea.

— Şi aţi petrecut întreaga *seară* făcând asta? Ai fost cu fratele tău tot timpul?

Ea încuviinţă din cap.

— Încă lucram la primele ore ale dimineţii când un servitor a venit să-l ia pe unchiul Maurice să se întoarcă la conac. Atunci am aflat că plecase spre casă mai devreme, iar de atunci nu mai fusese văzut. I-am spus lacheului şi s-a început imediat căutarea. Ochii i se umplură de lacrimi. A doua zi dimineaţă, l-au găsit pe malul râului.

Ceea ce însemna că, dacă Joshua îl omorâse pe unchiul Armie, ar fi făcut-o doar ca să oprească ceea ce bărbatul o obliga să accepte.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea mormăi.

— De moartea unchiului Armie nu sunt sigură. Joshua ar fi putut… este posibil ca el…

— Ca să fiu sincer, zise lent Grey, aş spera că fratele tău să-l fi omorât dacă alternativa ar fi fost să te vadă amanta lui. La dracu', i-aş strânge mâna fratelui tău pentru asta. Unchiul tău *merita* să moară pentru ce a încercat să te oblige să faci.

Ea îşi mută din nou privirea.

— Poţi să spui asta chiar dacă era duce? Şi rudă cu fratele tău vitreg?

El pufni.

— Contrar opiniei generale, nu există un cod al onoarei ducilor pe care îl urmăm. Vocea lui deveni mai dură. Şi dacă ar exista, sunt sigură că unchiul tău nu l-a respectat când a încercat să te facă să comiţi un incest.

Cuvântul acela urât o făcu să tresară.

— Bună observaţie.

— Mai observ uneori, zise el, ca să aducă umor în acea conversaţie dificilă.

Măcar asta o făcu să zâmbească.

— Da, chiar o faci.

— Între încercările mele de a te seduce. Dacă e să fiu sincer, nu aveam mai multe drepturi decât unchiul tău să…

— *Nu* te compara cu unchiul Armie! El nu mi-a dat niciodată de ales. Tu mereu mi-ai dat de ales, chiar şi când ne bănuiai pe mine şi pe fratele meu. Un bărbat inferior ar fi folosit situaţia asta pentru a mă şantaja să ajung în patul lui. Ea se apropie. Tu nu ai recurs niciodată la aşa ceva.

— Eu nu cred în şantaj, recunoscu el.

Unchiul lui, Eustace, încercase să-l şantajeze ca să semneze anumite documente, iar Grey refuzase să se lase intimidat. Deci cu siguranţă nu ar fi încercat să folosească aceleaşi tactici pe oricine altcineva. Mai ales pe o femeie ca Beatrice, care mereu fusese la mila rudelor ei.

Simţise de la bun început că aveau asta în comun. Iar acum, când *ştia* că aşa era, o dorea şi mai mult. Ceea ce era de neconceput, ţinând cont de tot ce tocmai îi povestise despre situaţia ei.

Îşi drese vocea şi încercă să-şi amintească scopul pentru care era acolo.

— Oricât de mult te doresc, garantez că nu aş fi recurs la forţă ca să te bag în patul meu.

— Ştiu. Obrajii i se îmbujorară din nou. Nu te-am văzut niciodată ca pe un bărbat care îmi oferi atenţia în mod agresiv. Şi cu siguranţă nu în modul în care a făcut-o unchiul meu.

El se uită serios la ea.

— Chiar şi aşa…

— Nu! Îşi lipi un deget de buzele lui. Nu te voi lăsa să compari. Până să vii tu, priveam căsătoria ca pe o cale prin care o femeie găseşte siguranţă financiară. Credeam că relaţiile dintre bărbaţi şi femei trebuie să fie murdare şi neplăcute. Nu-mi puteam imagina că poţi simţi plăcere în atingerile unui bărbat.

Când ea se opri, el zise:

— Şi acum?

Frumoşii ei ochi căprui străluceau.

— Acum ştiu că este posibil să simţi plăcere când te atinge un bărbat. Să cunoşti un bărbat aşa de intim încât…

O sărută. Nu se putu abţine. Temându-se că acţiunile lui îi sporiseră temerile, se simţi uşurat să descopere că reuşise să i le atenueze. Iar când ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui ca să-l poată săruta, pulsul îi crescu puternic şi repede.

Avea gura unui înger – un înger seducător, cu o slăbiciune pentru vinul roşu. Dar gustul vinului pe limba ei nu era la fel de ameţitor ca a o săruta şi a o ţine în braţe, ştiind că ea *voia* să fie acolo.

Ceea *ce* făcea să-i fie tot mai greu să reziste şi să nu o atingă. Halatul ei până la podea era la fel de cast ca o rochie de muselină – din pânză scrobită şi finisat cu dantelă la guler, la manşete şi la tiv. Dar când el cedă tentaţiei de a-şi plimba mâinile pe sub cămaşa ei de noapte…

Dumnezeule, bucata aceea de bumbac uzată nu proteja deloc! Fără un corset care să-l deranjeze, putea să-i atingă sânii direct, savurându-le moliciunea. Şi felul cum îi simţea sfârcurile întărindu-se sub degetele lui prin material îl făcu să-şi dorească să exploreze mai mult.

Se retrase.

— Iartă-mă. Nu am vrut să profi…

Îi întrerupse cuvintele cu buzele ei. Atunci îşi dădu seama că era în necaz. Pentru că diavolul excitat din el nu se putu opri din a-i săruta gura senzuală din nou.

Capitolul 19

Beatrice era în rai. Sfinte Dumnezeule, dar Excelenţa Sa ştia să sărute. Grey o cuceri cu plonjările senzuale ale limbii lui, atingerile mângâietoare ale mâinilor şi chiar cu parfumul ameţitor din părul lui. Corpul ei tremura de la excesul de plăceri în acelaşi timp.

Dar ce făcea ea tentând un bărbat care putea să ducă doar la pierderea reputaţiei ei? Chiar o crezuse capabilă de crimă!

Cu toate astea, îl dorea. *Avea nevoie* de el. Dorea să se urce pe el, să afle cum era pe sub haine. Să-l aibă în ea.

Şi nu doar degetele lui, ca în după-amiaza aceea. Nu, îl voia cu totul, să o umple până când nu mai exista trecutul. Putea fi ceva temporar, dar în noaptea aceea voia să ştie cum se simţea să fie dorită de un bărbat pe care şi-l dorea la rândul ei.

Îl trase de haină până când Grey o dădu jos, iar el îi alunecă halatul şi îl aruncă pe un scaun din apropiere. Acum mai avea pe ea doar cămaşa de noapte şi nici măcar nu-i păsa.

— Îţi dai seama că e o nebunie. Nebunie curată, zise el chiar când îi desfăcea nasturii de la cămaşa de noapte.

Poate că nici lui nu-i păsa.

— Este? Când el împrăştie sărutările fierbinţi pe partea goală de piele, ea aproape că leşină de nerăbdare gândindu-se la ce urma el să facă. Mie mi se pare perfect sănătos.

Cu un geamăt din toată inima, el îi cuprinse un sân cu gura, şi ea se topi. O tachină şi o ciuguli, linse şi supse. Dumnezeule, simţea că lua foc! O durea sfârcul de la plăcerea decadentă pe care abia o simţise înainte. Îi strânse capul mai aproape, implorând mai mult, şi el îi răspunse ocupându-se de celălalt sân în acelaşi fel minunat.

O cuprinse de şolduri cu mâinile lui mari şi începu să-i mângâie curbele, de parcă încerca să le memoreze pe fiecare. În tot acest timp, gura lui îi poseda sânii ca un violator.

Doar că ea nu se simţea violată. Se simţea adorată.

— Ai gust de miere, murmură el, precum îngerul care eşti. Spre marea ei disperare, el se retrase pentru a o privi în ochi. Un motiv în plus pentru care ar trebui să mă opresc. Meriţi mai mult.

— Încetează să spui asta! Cuvintele acelea o frustrau.

Nu-mi pasă ce merit, pe *cine* merit. Îi desfăcu vesta şi, deşi el înjură printre dinţi, ea nu se opri până *ce* nu termină. De fiecare dată când atingi o parte din mine pe care depravatul meu unchi a încercat să o murdărească mereu cu vorbele lui, diminuezi acea amintire. Când mă mângâi, nu mă mai simt murdară; când mă săruţi, nu-mi mai amintesc gura lui băloasă pe buzele mele. Habar nu ai ce dar este ăsta. Ea îşi ridică privirea. Nu ştiu ce-mi rezervă viitorul – dacă îmi voi găsi vreodată un soţ sau voi fi cu un bărbat care să mă facă să tânjesc şi să plutesc cum o faci tu. Strângându-şi mâinile în pumni în vesta lui, continuă: Aşa că vreau ca prima mea dată să fie cu tine.

Deşi pe chipul lui ardea un foc nefiresc, el nu reveni la ceea ce făcea.

— Draga mea…

— Nu! Ea îi dădu jos vesta. Nu spune nimic, orice ai avea de gând, despre cum ar trebui să-mi păstrez virtutea intactă sau prostii pe care un adevărat domn este învăţat să i le zică unei femei respectabile ca mine. Îi aruncă vesta deoparte. Mă doreşti?

Ea îşi ţinu respiraţia, pe jumătate fiindu-i teamă de răspuns, dar chipul lui arăta totul.

— Ştii că da.

O strânse mai puternic de şolduri de parcă voia să-i dovedească asta.

— Atunci culcă-te cu mine!

— Vei ajunge să regreţi.

— Nu. Îl privi tensionată. Dar tu?

Ochii lui deveniri de un verde-albastru topit.

— Cum aş putea? Îmi dai tot ce-mi doresc şi nu ceri nimic în schimb. Din nefericire, consecinţele nu sunt aceleaşi pentru un bărbat cum sunt pentru o femeie. Îi prinse mâinile într-ale lui, obligând-o să se uite la el. Dacă rămâi însărcinată?

— Credeam că se pot preveni lucrurile astea.

Asta păru să-l surprindă.

— Credeai asta, deci? Mâinile îi alunecară pe umerii ei. Cum, mă rog?

Ea îi întâlni privirea, uimită de sclipirea de amuzament din ochii lui.

— Nu ştiu. Începu să-i desfacă nodul elaborat al lavalierei. Când am refuzat oferta unchiul Armie, a zis că nu trebuie să-mi fac griji că-i dau un bastard, că există metode de a opri asta. Doar că nu s-a deranjat să-mi spună care sunt.

Amuzamentul lui dispăru.

— Dumnezeule, chiar era un măgar!

— Era o minciună.

Ridicând ochii spre cer, el mormăi.

— Nu-i vorba despre asta. Există metode, dar…

— Nu le ştii. Oftând, ea apucă de capătul lavalierei. Am presupus că le ştii, ţinând cont de reputaţia ta, dar, dacă nu le cunoşti, poate că le descoperim împreună. Ştiu destul de bine cum are loc reproducerea la câini şi cai.

— Da, ştiu ce cunoştinţe extinse ai în *acel* domeniu, zise el, parcă înecându-se cu propriile cuvinte.

— Dar singura metodă pe care o cunosc pentru a împiedica animalele să se reproducă este să nu-i laşi să se împerecheze.

— *Să se împerecheze?* repetă el, ridicând dintr-o sprânceană. Aşa vezi tu *ce* am face noi doi? *Dacă* am face ceva?

— Nu, normal că nu. Am împărţi un pat.

El îi aruncă o privire întunecată.

— Am împărţi un pat, repetă el.

Ea simţi cum o ardeau obrajii. La naiba, îşi detesta tendinţa de a roşi.

— Nu vrei asta?

— Ce *vreau* eu este să fac dragoste cu tine. Ce vreau eu este să-ţi arăt *ce* simţi când ai nevoie de cineva cu aşa o disperare încât nimic altceva nu mai are sens, că doar gândul de a vedea acea persoană îţi face inima să-ţi bată cu putere. O prinse de talie şi o trase mai aproape. Ce vreau este să alung amintirea unchiului tău din gândurile tale.

— Şi eu vreau asta! strigă ea, încântată că el vorbea

despre disperare, deşi ştia că era ceva doar de moment.

— Doar că după…

— Nu-mi pasă. Dacă ştii cum să nu rămân însărcinată, nu există nicio problemă, nu-i aşa? Putem doar să… Se ridică pentru a-i atinge buzele cu ale ei şi şopti: Să fim împreună în patul meu.

Se uita la ea cu ochii precum râul zbuciumat din apropiere.

— Îmi este foarte greu să-ţi rezist, draga mea Beatrice.

Cuvintele erau un balsam pentru vanitatea ei rănită. Niciun bărbat nu-i spusese că era irezistibilă.

— Bun, zise ea cu inima în gât. Pentru că şi tu ai acelaşi efect asupra mea.

De data asta, când o sărută, nu se mai opri. Încă sărutând-o, o împinse până ce o dădu cu spatele de masa din bucătărie, apoi o surprinse când o ridică pe masă, cu ochii sclipind spre ea.

— Am nevoie de hrană, draga mea.

— Oh! Am uitat de mâncare – sper că este suficientă.

Când ea încercă să iasă dintre braţele lui, el o prinse înapoi râzând.

— Nu de genul *ăla* de hrană. Îi ridică cămaşa de noapte pe genunchi, apoi se opri. Eşti *sigură* că fratele tău va fi plecat până dimineaţa?

— Da, până dimineaţa *devreme.*

— Deci avem toată noaptea împreună.

Ei i se tăie respiraţia.

— Dacă doreşti.

— Doresc, îţi promit. Privirea din ochii lui spunea exact ce fel de lucruri promitea, şi excitarea ei crescu doar întrebându-se care ar putea fi. O trase înspre el până când fu aproape de marginea mesei, îmi va lua toată noaptea şi chiar mai mult ca să fac dragoste cum se cuvine.

— Păi, atunci, zise ea în timp ce îi desfăcea nasturii de la cămaşă, din moment ce nu avem *mai mult,* va trebui să ne mulţumim cu a face dragoste *cum nu se cuvine.*

Chicotind, el se lăsă în genunchi.

— Bine zis. Acum îmi voi lua hrana. Luând-o prin surprindere, îi desfăcu larg picioarele. Te voi gusta, bine?

Oh, la asta se referea prin hrană! Iar acum se holba la părţile ei intime, înfierbântându-i sângele şi excitând-o.

Mai ales acolo jos.

El ridică privirea.

— Ai încredere în mine, draga mea?

Cu siguranţă, avea încredere în el când venea vorba de *ce* făceau în pat, indiferent *ce* spunea despre reputaţia nepătată. Ea încuviinţă din cap.

Acesta păru să fie singurul răspuns de care avea nevoie pentru foamea de pe chipul lui.

— Atunci închide ochii. Concentrează-te doar pe felul cum te simţi.

În clipa în care ea făcu asta, el începu să o sărute pe coapsa interioară – sărutări mici, care o făceau să se agite şi să dorească o eliberare precum cea pe care el i-o ferise mai devreme în luminiş. Cu cât urca mai mult gura lui, cu atât devenea mai fierbinte sângele ei, până ajunse să clocotească, iar corpul să-i fie ca un jeleu.

Începu să geamă. Şi atunci el îşi folosi degetele pentru a-i despărţi cârlionţii şi ca să poată linge – *linge!* – carnea ei moale.

— Grey! Deschise ochii şi îl apucă de cap. Sfinte Dumnezeule, Grey…

Acum ochii *lui* erau închişi. Nu spuse nimic din moment *ce* gura lui era ocupată, sărutând-o, lingând-o şi sugând-o în *cea mai* provocatoare manieră.

Apoi limba lui o penetră, iar ea se arcui pe marginea mesei.

— Nu cred că aşa se face… dragoste, reuşi ea să articuleze. Nu din câte am… înţeles eu.

Cu siguranţă, avea nevoie să folosească altă parte a corpului lui pentru…

Dintr-odată, toate gândurile îi fugiră din minte. Pentru că el era… Oh, Cerule, ce făcea cu gura lui şi cu dinţii era minunat! Voia mai mult. Se împinse în el, şi mângâierile limbii lui deveniră mai intense. În curând, gemu şi se

legănă până când un ţipăt o făcu să sară în nebunie.

El îi oferi doar o clipă înainte de a-şi şterge buzele de cămaşa ei de noapte, apoi se retrase, cu chipul încordat de tensiune.

— Unde-i dormitorul tău? întrebă el.

Prea plină de plăcere pentru a gândi, se uita la el.

— De ce?

— Mă voi face din nou de ruşine dacă nu mergem acum acolo. Şi nu am de gând să te posed pentru prima dată pe o masă de bucătărie. Deci unde este?

— Sus.

El gemu.

— Normal că sus.

Ridicându-se de pe podea, el se întinse în spatele ei pentru a bea nişte vin roşu din paharul pus de ea acolo. Apoi o luă în braţe. În timp ce urca scările, ea îl apucă de gât ca să nu cadă. Nu că ar fi părut gata să o scape. Sfinte Dumnezeule, trebuia să fie foarte puternic pentru a face asta!

— Chiar sunt în stare să merg, să ştii, zise ea, deşi simţi un fior când el o cără sus.

Când ajunse la etaj şi văzu trei uşi deschise, se încruntă.

— Care dintre ele?

Tot ce putu să facă fu să arate, încă copleşită de efectele minunate ale atingerilor lui carnale. El intră grăbit pe uşa indicată de ea, apoi o aşeză pe pat ca să-şi poată da jos lavaliera şi să-şi desfacă pantalonii.

În vreme ce ea îngenunche în pat, observă că mădularul lui se umfla în pantaloni prin deschizătură. Ar fi trebuit să o sperie. Dar după acea după-amiază nu o speria. Nu-şi închipuise niciodată că ar fi putut excita un astfel de bărbat, care putea avea orice femeie voia el.

Unchiul Armie se excita la orice fustă, dar ea îl privise pe Grey alături de servitoare şi nici măcar cele drăguţe nu-i atrăseseră privirea. Începea să creadă că el chiar putea să o *prefere* pe ea. Sau măcar o prefera pe ea în faţa servitoarelor.

Privirea lui fierbinte o ardea în timp ce se descălţa.

— Dă-ţi jos cămaşa de noapte, draga mea. Vreau să te văd goală.

Una era să-l lase să-i vadă părţile intime pe rând, dar să-l lase să-i vadă fundul dolofan, spatele cu pistrui şi pieptul mic, toate odată…

— Cerule, ce autoritar eşti! Îşi încrucişă braţele la piept. Eu nici măcar nu te-am văzut gol.

— Vrei să fiu eu primul? Ridică dintr-o sprânceană. Prea bine.

Îşi dădu jos pantalonii şi rămase doar în ciorapi, lenjeria intimă umflată proeminent şi cămaşă, pe care o trase peste cap şi o aruncă deoparte.

Ei i se tăie respiraţia. Pentru un duce, cu siguranţă avea un piept magnific, cu muşchi ferm definiţi şi un petic de păr negru, cârlionţat, care se întindea peste piept, îngustându-se apoi într-o linie subţire ce cobora spre un stomac slab, aşa de perfect că voia să-l muşte.

Să-l muşte? Chiar gândise ea asta?

— Îţi place ce vezi? întrebă el pe un ton jos, amintindu-i de primul lor sărut.

Ea încuviinţă din cap, incapabilă să articuleze cuvinte în acel moment.

Pe chipul lui trecu un zâmbet arogant.

— Vrei să vezi mai mult?

— Da, te rog, zise ea sugrumat.

— Atunci dă-ţi jos cămaşa de noapte, draga mea.

— Dar…

— Dă-mi voie să ghicesc – dai înapoi pentru că ai negi pe burtă.

Ea îl privi întrebătoare.

— Nu fi prostuţ – nimeni nu are negi acolo.

Ochii lui sclipiră în timp ce îşi dădea jos ciorapii.

— Ai vărsat de vânt?

— *Normal* că nu! oftă. Eu doar… adică… nu sunt mai frumoasă goală, cum nu sunt nici cu haine.

Dintr-odată, amuzamentul lui dispăru.

— Cine dracului ţi-a spus că nu eşti o frumuseţe?

Când ea îşi muşcă buza de jos, chipul lui se întunecă. Ah, corect. Măgarul tău unchi, bănuiesc. Venind lângă pat, aproape de ea, îi prinse bărbia în mână. Hai să lămurim asta o dată pentru totdeauna. Nu eşti doar o frumuseţe – eşti *regina* frumuseţilor.

Ea îl săgetă cu privirea, simţind durere în gât la minciuna ostentativă.

— Nu-i nevoie să minţi, Grey. Eşti deja în dormitorul meu. Nu este ca şi cum te-aş da afară.

— Nu mint. Se încruntă. N-am fost noi de acord să ne spunem mereu adevărul unul altuia?

— Ba da.

— Şi nu am făcut asta?

Ea îşi înclină capul.

— Nu mi-ai spus că-l cercetai pe fratele meu.

— Pentru că nu m-ai întrebat. Nu te-am minţit nici măcar o dată. Am întrebat, am îndemnat şi am convins. Dar nu am minţit. Acum îţi spun adevărul, aşa cum am făcut mereu. Îi mângâie obrazul. Cu suficiente haine elegante, farduri de calitate şi o cameristă care să-i aranjeze părul cum îi stă bine, oricine poate fi o frumuseţe.

Se uită în jos la ea.

— Dar numai câteva au frumuseţea naturală. Şi tu, draga mea doamnă, chiar şi în hainele de doliu, cu buclele tale aranjate simplu, eşti frumoasă. Aş zice că după ce vei debuta în rochia ta elegantă, cu părul aranjat cum trebuie, vei fi poate chiar *maiestuoasă.* Un zâmbet slab îi trecu peste buze. Chiar mă cutremur când mă gândesc câţi bărbaţi va trebui să distrug doar că se uită la tine.

— Grey… zise ea, înţelegând cu greu complimentele lui.

— Dă-o jos! La lumina focului, ochii lui de un verde fumuriu sclipeau. Lasă-mă să văd ceea ce indivizii ăia nu vor avea niciodată şansa. Nu dacă am un cuvânt de spus în asta.

Cuvintele erau doar o promisiune. Voia să-l creadă, chiar dacă era doar pentru o noapte. Aşa că îşi dădu jos cămaşa de noapte. Ce altceva ar fi putut face? Îl voia în

patul ei, iar el o dorea goală.

Deşi, dacă ar fi fost chiar şi o tresărire de dezamăgire în ochii lui, ar fi ieşit în goană de acolo, goală sau nu. Dar singurul lucru pe care îl văzu fură căldură, poftă şi nevoie. Şi dorinţă. Multă, multă dorinţă. Coborî cu privirea peste gâtul ei, peste umeri şi sâni, zăbovind acolo doar o clipă, apoi absorbi restul din ea, inclusiv partea dintre picioarele care încă pulsa de la mângâierile lui.

Apoi îşi ridică ochii şi îi cuprinse capul în mână.

— Maiestuoasă, îţi zic eu.

Îşi coborî capul ca să o sărute, dar ea se îndepărtă.

— Este rândul meu, zise ea şi se întinse spre nasturii de la pantalonii lui.

Privind-o solemn, el îi prinse mâna.

— Spune-mi ceva – faci asta doar ca să alungi amintirile despre unchiul tău?

Ea se gândi la întrebare, nefiind sigură ce să zică. Da, în parte aşa era, dar nu doar acesta era motivul. Însă îi era teamă să-i spună răspunsul adevărat – că se îndrăgostea de el.

Aşa că alese alt motiv total onest pentru care îl dorea în patul ei.

— Nu. Fac asta pentru mine.

Simţind că spunea adevărul, cu respiraţia precipitată, care rezona cu a ei, el îşi desfăcu şi îşi dădu jos repede pantalonii.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi dacă asta e o minciună!

Ea doar îi zări învelişurile grele dintre picioare şi mădularul destul de mare, avântat cu obrăznicia tipică masculină, înainte ca Grey să o răstoarne pe pat.

În câteva clipe, ea gâfâia din nou pentru el. Cu doar câteva mângâieri ale sânilor şi o atingere sau două între picioare, o făcu la fel de dornică precum el. Ceea ce dovedea doar cât de scandaloasă era, cel puţin când venea vorba de el.

Iar acum el *intra* în ea? Era singurul cuvânt la care se putea gândi când simţi acea lungime masivă împingând

constant înainte.

Era cam dezamăgită. Se aşteptase la ceva diferit, ceva mai… glorios. Şi nici măcar nu reuşea să se uite la el din moment ce poziţia lor era…

— Este cam ciudat, nu-i aşa?

El scoase un sunet strangulat, dar ea ar fi putut să jure că era un râset. Apoi îi atinse tâmpla cu buzele şi şopti:

— Asta înseamnă doar… că fac lucrurile greşit.

— Cum este posibil? Cred că ai destulă experienţă. Dintr-odată, mintea îi fu inundată de toate remarcile lui despre reputaţie şi se uită şocată la el. Ai mai făcut asta înainte, nu?

Ştia că el râdea când îşi coborî capul peste al ei, iar umerii îi tremurau.

— Da, de câteva ori. Dar nu cu fecioare fără experienţă. Apoi umerii lui se opriră şi vocea i se înmuie. Şi cu siguranţă niciodată nu cu o femeie pe care să o doresc aşa de mult ca pe tine.

Cuvintele lui tandre o înmuiară, ceea ce, în mod destul de ciudat, o făcu să nu-i mai simtă mădularul care o pătrundea aşa de… nepotrivit.

— Te deranjează dacă… mă mişc un pic?

El gemu şi mormăi ceva:

— Dumnezeu să mă apere! apoi adăugă: Mişcă-te cât vrei dacă ajută. De fapt… îi trase în sus unul din genunchi. E mai bine aşa?

— Cred că da. Ridică celălalt genunchi şi se mişcă sub el.

Cu un geamăt, alunecă mai adânc în ea, aprinzând cea mai uimitoare senzaţie acolo jos. Chiar… plăcută.

— Oh, da! Mult mai bine.

El privi spre ea cu satisfacţie şi viclenie.

— Mai mult? zise el răguşit, pătrunzând-o provocator.

Acum gâfâia şi îl prinse de braţe.

— Mult mai mult!

Cu cât o pătrundea mai mult, cu atât era mai bine. Căldura o şoca, o făcea să se arcuiască spre el. Iar sentimentul acela delicios de-a lungul nervilor, pe care îl

avusese la întâlnirea lor de mai devreme din timpul zilei începu din nou, cumva mut la început, dar prezent acolo sub suprafaţă, ca un ecou al plăcerilor în oasele ei.

— Simt că am ajuns în rai, zise el gâtuit. Un înger pe pământ.

— Un înger nu ar… face asta, nu se putu ea abţine.

— Atunci, un înger căzut, zise el răguşit, adulmecându-i părul. Căzut chiar în braţele mele.

Ea se undui sub el, şi senzaţia delicioasă deveni un fulger ce îi trosnea în sânge, minunat, divin.

Poate că el avea dreptate – *era* ca în rai… Iar ea cădea aşa de departe, aşa de repede încât i se tăia respiraţia, nu putea gândi, nu putea face nimic în afară de a se ţine de el şi de a se lăsa purtată de vântul grăbit în jos…

— Te voi prinde eu, şopti el în timp ce se avânta mai puternic şi mai adânc cu fiecare mişcare. Ai încredere în mine, draga mea. Doar dă-ţi drumul…

Aşa că o făcu. Se abandonă senzaţiei de glorie pe care o simţea cu Grey în ea şi îl lăsă să o tragă în jos, spre nebunie. Era superb. Iar când ajunse din nou la orgasm, corpul ei tremura de parcă în suflet avea loc un cutremur.

Doar Grey o putea face să se cutremure. Judecând după geamătul scos de el în timp ce se afunda în ea şi apoi se încorda, şi ea era singura care îl făcea să se cutremure.

— Îngerul meu căzut, respiră el în timp ce se vărsa în ea, apoi se prăbuşi. Acum te-am prins.

Cu siguranţă, o prinsese.

Şi când înţelese asta, spre groaza ei, începu să plângă.

Capitolul 20

Grey fu cuprins de îngrijorare. O rănise?

Încă tremura de la forţa cu care terminase – dincolo de orice cunoscuse vreodată – şi se smulse din propria plăcere pentru a avea grijă de ea.

— Beatrice… murmură el. Ce s-a întâmplat?

Ea părea să nu mai aibă aer.

— Nu mă aşteptam să fie aşa de… aşa de…

— Inconfortabil? zise el.

Ea clătină din cap.

— Aşa de minunat! suspină ea.

Avu nevoie de ceva timp să înţeleagă ce zicea. Uşurat, se rostogoli de pe ea şi îşi înăbuşi un chicotit. Sprijinindu-şi capul cu mâna, stătea pe o parte şi se uita la ea.

— Îmi pare rău, draga mea. M-a fost teamă că nu am fost la înălţime.

Se dădu jos din pat pentru a-şi scoate batista din buzunarul pantalonilor, apoi reveni lângă ea şi i-o dădu.

Ea o luă recunoscătoare, ştergându-şi ochii şi suflându-şi nasul.

— Eu nu plâng *niciodată,* să ştii, deşi nasul care îi curgea dezminţea asta. Nu pentru orice, nu de când a murit *papa.* Este aşa de jenant!

— Nu pentru mine. El se încruntă. Deşi este destul de serios să faci o femeie să plângă în pat. Poate *mie* ar trebui să-mi fie jenă.

— Tu crezi că e amuzant, îl acuză ea.

— Nu. Ştia că era mai bine să nu recunoască asta. Luă batista de la ea şi îi şterse o lacrimă pe care ea o ratase. Eu sunt doar uimit că experienţa te-a afectat aşa de profund. Nu este reacţia obişnuită.

Ea se întoarse spre el.

— Care este reacţia obişnuită?

Dumnezeule! Probabil că nu ar fi trebuit să facă aluzii la alte femei.

Când el nu zise nimic, încercând să-şi dea seama cum să-i răspundă, ea adăugă:

— Ai avut mai mult decât *câteva* femei în patul tău, nu-i aşa?

El oftă.

— Chiar vrei să ştii?

Gâtul ei frumos tremura.

— Bănuiesc că nu.

Întorcându-se pe spate, se uită la tavan cu o privire indescifrabilă.

Se compara cu acele alte femei? Pentru că era absurd. Era o zeiţă faţă de ele. Nici măcar acum nu se săturase de corpul ei. Pielea aurie, părul şaten-auriu şi sus, şi jos, un pântec cărnos care îl făcea să-şi dorească să îl lingă, să îl mângâie şi să îl frământe. Corpul ei era perfect, indiferent ce credea ea.

Nu-i plăcuseră niciodată sânii mari; prefera un fund generos, ceea ce ea avea. Ca să nu mai menţioneze mintea ei sclipitoare, caracterul şi sufletul ei mare. Acestea îi plăceau cel mai mult.

Cu siguranţă, calităţile ei le depăşeau pe cele coafate cu grijă ale doamnelor de societate pe care le ştia el. Îi plăcea că ea era complet naturală, cu pistrui şi pielea bronzată şi cu părul care nu se conforma regulilor.

Caracterul ei nu se conforma regulilor. Pentru că nici *el* nu se conforma regulilor decât dacă aveau sens. Aşa alesese mereu. Asta îi plăcea la ea. Refuza să se lase intimidată pentru a urma regulile.

Sau pentru a-i permite unchiului ei să o facă amanta lui.

Grey se încruntă. Ce om ticălos! Îl înnebunea doar să gândul că o chinuise unchiul Armie. Îl înnebunea că se ascundea de el. Din nou. Şi asta din cauza unei percepţii despre cum îşi trăise el viaţa.

Sau poate pentru că Grey nu-i propusese încă căsătoria, cum ştia că trebuia să facă. Era singura soluţie când un gentleman strica reputaţia unei femei. În ciuda comportamentului lui din noaptea asta, *era* un gentleman.

Dar mai întâi trebuia să scape de imaginea pe care ea şi-o crease când el făcuse aluzie la alte experienţe intime, ca un prost.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa altor femei pe care le-am avut în patul meu.

— Oh? De ce nu?

— Pentru că au încetat să facă parte din viaţa mea cu

ani în urmă. Când mi-am dat seama că nu câştig nimic util din a umbla din pat în pat, genul ăsta de comportament nu a mai fost interesant.

Ea îl privi nesigură.

— Cu *ani* în urmă?

— Mai mult sau mai puţin. Ca să fiu sincer, prefer să mă satisfac singur decât să mă duc în mahalale şi să risc să fiu furat şi să mă îmbolnăvesc. Am avut câteva aventuri cu văduve vesele şi am ţinut o amantă pentru scurt timp, dar... Îi întâlni privirea întrebătoare şi tonul i se înmuie. Asemenea experienţe mi s-au părut mai puţin satisfăcătoare faţă de cum s-a dovedit scurta noastră întâlnire.

Se bucură că recunoscuse adevărul când ochii ei se luminară.

— Serios?

— Ţi-am zis – nu te-am minţit niciodată.

Ea cugetă la asta o clipă.

— Poate. Dar până în seara asta nici nu mi-ai dezvăluit că ai crezut că am luat parte la uciderea ambilor mei unchi.

Dumnezeu să-l apere! Păcatele îl prindeau din urmă.

— A fost o nebunie temporară pornită de la descoperirea lui Sheridan din această după-amiază că unchii tăi plănuiau să vândă locul ăsta. Imediat ce mi-a zis, am venit aici fără să mă gândesc. Dar sincer, draga mea, când impulsurile mele sănătoase şi-au revenit, am ştiut că era absurd.

Ea îşi plimbă degetele pe pieptul lui.

— Deci nu ai crezut cu *adevărat* că aş fi putut să-i omor pe amândoi.

Impulsul lui de a o convinge se lupta cu cel de a o tachina. Câştigă al doilea.

— Normal că am crezut. Când ea rămase cu gura căscată la el, adăugă nonşalant: Câinii tăi îţi ascultă orice ordin, deci probabil ai petrecut multe luni învăţându-i cum să-l tragă pe unchiul Armie de pe cal şi să-i frângă gâtul. Apoi, când a venit tatăl meu vitreg, i-ai învăţat cum să-l

împingă de pe pod. Este clar ca lumina zilei.

— Grey! strigă ea, deşi era evident că-şi reprima râsul.

— Tu te-ai lăudat cât de bine i-ai dresat!

Ea îl lovi peste umăr.

— Nu i-am dresat să *omoare,* pentru Dumnezeu!

— Ah. S-a dus şi teoria asta.

Când el rânji, ea îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar eşti incorigibil.

— Mă confuzi cu Thorn.

— Ba nu. Devenind serioasă, se cuibări lângă el. Îţi ascunzi sentimentele mai bine, dar tu şi Thorn semănaţi mai mult decât recunoşti.

Asta îl opri.

— Crezi?

— Da. Se uită în ochii lui. Ce te-a făcut să te desparţi de familia ta aşa de mult timp?

El se tensionă. Tocmai de asta se temuse – să permită cuiva la care ţinea să intre în sufletul lui. Să permită acelei persoane să-i vadă slăbiciunea.

— Ei locuiau în Prusia. Eu locuiam aici. Asta ar trebui să fie evident.

Ea îi cercetă chipul.

— Este mai mult de atât.

Naiba să o ia că era aşa de perspicace! De ce restul familiei lui nu văzuse adevărul? De ce doar ea?

Nu putea să o lase să-i vadă cele mai profunde temeri.

— Îţi închipui numite lucruri.

— Nu cred.

Aplecându-se pentru a se uita la ea, el murmură:

— Nu vreau să discut despre familia mea. Sau a ta, că tot a venit vorba. Dacă avem toată noaptea, intenţionez să o petrec făcând lucruri mai plăcute. Ca asta. Mâna îi alunecă pentru a o atinge jos. Te vreau din nou. Dumnezeu să-l apere, dar era adevărat! Tu mă vrei?

Ea se înmuie.

— Ştii că da.

Aşa o putea împiedica să-i afle secretele ruşinoase. Tot ce trebuia să facă era să o ţină în pat.

Un zgomot îl trezi pe Grey. Pentru o clipă, fu dezorientat. Unde era?

Apoi simţi corpul cald de lângă el şi îşi dădu seama unde se afla. Cu Beatrice. În casa ei. Ceea ce însemna că adormise. Şi ea la fel.

Judecând după lumina care pătrundea pe fereastră, era dimineaţa devreme. La dracu'! Trecuse de mult ora de plecare.

Ar fi sărit din pat, doar că exact în acel moment creierul lui încă adormit detectă un sunet: acela al unei arme căreia i se ridică piedica.

— Ridică-te! Acum!

Sfinte Dumnezeule! Grey ştia acea voce. Lucrurile nu aveau să se termine bine.

Beatrice se trezi lângă el.

— Ce se întâmplă?

— Amantul tău va muri, draga mea soră, zise Wolfe pe o voce aşa de calmă încât Grey simţi un fior pe şira spinării. Ar trebui probabil să-ţi iei rămas-bun de la el.

— Joshua? Beatrice se ridică în fund şi strânse cearşafurile la sân. Slavă Cerului că undeva în timpul nopţii se strecuraseră sub aşternuturi. Joshua, dă aia la o parte!

Grey îşi înăbuşi un blestem. Avusese de gând să plece, măcar ca să-i protejeze reputaţia în faţa fratelui ei până când îi putea face o propunere de căsătorie. Dar privirea asasină a lui Wolfe însemna că avea să plătească pentru această scăpare cu propria viaţă.

Wolfe o ignoră pe Beatrice.

— Cum îndrăzneşti? mârâi el la Grey. Este sora mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Înainte ca Grey să spună ceva pentru a se apăra, Beatrice vorbi:

— *Eu* am ales să fiu cu el. Ce-ţi pasă ţie? Tu oricum nu eşti aici în majoritatea timpului.

Grey gemu. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să-şi provoace fratele amintindu-i că eşuase în a o

proteja.

Şi Wolfe simţi asta, deoarece coborî ţeava puştii la capul lui Grey.

— Încetează! zise ea. Eu l-am vrut aici.

Expresia lui Wolfe exprima nesiguranţă.

— Dar Beatrice…

— Pleacă! îi zise ea lui Grey pe o voce joasă. Mă ocup eu de el.

Grey nu avea de gând să lase să se întâmple asta. Se ridică din pat, înfruntându-l pe Wolfe, fără a se ruşina de goliciunea lui.

— Eu şi Beatrice ne vom căsători, zise el, dându-şi seama de dreptatea acţiunii în clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură.

Asta îl surprinse pe Wolfe. Dar numai pentru o clipă.

— Nu te poţi căsători cu ea.

— Pe dracu’ nu poate! strigă Beatrice.

— Este logodit cu altcineva, răţuşcă, zise fratele ei cu o tandreţe care îl surprinse pe Grey.

Asta, până ce înţelese cuvintele acelea.

Grey îşi luă pantalonii şi îi trase pe el.

— Nu sunt logodit cu nimeni.

Wolfe aruncă un ziar pe pat.

— Nu? Ziarul *Times* zice altceva.

Ridicând ziarul, Grey parcurse ce părea a fi un anunţ cu logodna lui. Înjură printre dinţi.

— Asta-i o minciună.

— Este? Maiorul privi spre sora lui. Zice că amantul tău este logodit şi se va căsători cu o femeie pe nume Vanessa Pryde.

Grey se încruntă la maior.

— Nu sunt logodit cu Vanessa sau cu altcineva. Este verişoara mea. Nu am de gând să mă însor cu ea.

Beatrice îi smulse ziarul. Se albi când citi.

— Aici scrie altceva.

Ridicând spre el privirea în care se vedea că avea inima frântă, se înfăşură în cearşaf şi se ridică din pat.

Naiba să o ia pe mătuşa lui! Era limpede că ticăloasa

hotărâse să ia problema în propriile mâini din moment ce Grey rezistase la toate încercările de a-l lega de Vanessa.

— Jur pe mormântul tatălui meu că este o minciună, îi zise el lui Beatrice în timp ce se îmbrăca. Nici eu, nici Vanessa nu vrem să ne căsătorim unul cu celălalt. Dar mătuşa mea încearcă să ne forţeze pentru că ea crede că nu aş refuza-o niciodată pe Vanessa, distrugând astfel reputaţia verişoarei mele. Singura femeie cu care doresc să mă însor eşti *tu.*

— De ce? întrebă ea. Înainte nu-ţi doreai să te însori cu mine.

— Ţi-am luat inocenţa, zise el serios. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă însor cu tine.

Ştia că se exprimase greşit când ea tresări.

— Ce flatant!

— La naiba, nu asta am vrut să zic.

Ea îşi luă cămaşa de noapte şi reuşi cumva să o tragă pe ea în timp ce îşi proteja goliciunea cu cearşaful.

— Atunci ce ai vrut să zici?

— Nu te vrea, interveni fratele ei. Şi merită ceva mai bun decât tine.

— Crezi că eu nu ştiu asta? se răsti Beatrice în vreme ce continua să se îmbrace.

Asta păru să-l surprindă pe Wolfe. Apoi mârâi la Grey.

— De asta eşti logodit cu altă femeie?

— Nu sunt logodit! Se întoarse spre Beatrice în vreme ce îşi lega lavaliera. Trebuie să vorbim în privat, draga mea.

— Pe dracu' vorbiţi! mârâi Wolfe.

Beatrice se uită la fratele ei.

— Lasă-mă să vorbesc cu Excelenţa Sa. Când Wolfe se încordă, ea adăugă pe o voce joasă: Haide, Grey. Ar trebui să lămurim asta înainte să te împuşte.

Grey se lăsă tras de ea pe hol. Dar imediat ce fură suficient de departe de fratele ei ca el să nu audă, o prinse de umeri.

— *Ştii* că trebuie să ne căsătorim. Mi-am dat seama că am petrecut jumătate de noapte purtându-mă ca unchiul tău, dar sunt diferit de el în singurul aspect care contează.

Sunt un gentleman.

Amintindu-şi că spusese despre unchiul ei că *nu* fusese un gentleman, ea continua să se îl privească fix.

El continuă:

— În clipa în care am urcat aici ca să mă culc cu tine, am ştiut că te voi cere de soţie. Nu mă voi purta ca un seducător mârşav, care se culcă cu o respectabilă fată de ţară şi apoi o abandonează ruinată. Trebuie să ne căsătorim şi ne *vom* căsători.

— Nu pe *mine* trebuie să mă convingi.

— Oh! Îi dădu drumul pentru a-şi trece mâna prin păr. După modul în care te porţi, aş fi crezut că trebuie.

Beatrice îşi dădu ochii peste cap.

— Ce vreau să zic este că nu trebuie să mă convingi pe mine; pe *ea* trebuie să o convingi.

— Pe cine?

— Pe verişoara ta Vanessa, neghiobule!

El oftă exasperat.

— Pe Vanessa, care ar prefera să i se taie limba decât să se mărite cu mine? Pe *acea* Vanessa? Crede-mă, singura care vrea să ne vadă căsătoriţi pe mine şi pe verişoara mea este mama ei.

— Şi nu e de mirare. Fiica ei este o nătăfleaţă care are nevoie să-i caute cineva un soţ dacă ea nu vede ce norocoasă ar fi să te aibă.

Complimentul îl înmuie. Îi dădu speranţă.

— Vanessa nu e o neghioabă. Dar nici tu nu eşti. Privind în ochii ei nesiguri, adăugă: Acesta e adevăratul motiv pentru care vreau să mă însor cu tine.

— Nu pentru că m-ai ruinat? zise ea, aruncându-i cuvintele nesăbuite înapoi în faţă.

El tresări.

— Nu ar fi trebuit să zic asta. Adevărul este că m-aş simţi norocos să te am drept soţie. Atât timp cât nu aştepta prea mult de la el. Dar asta era o conversaţie pe care urmau să o aibă mai târziu, după ce avea să rezolve problema cu mătuşa lui. Şi aş vrea să crezi asta.

— Nu ştiu ce să cred, Grey, şopti ea.

Se uită la femeia pe care abia acum începea să o înţeleagă.

— Atunci să ştii un lucru. Nu cu Vanessa doresc să mă căsătoresc, ci cu *tine.* Am de gând să mă întorc şi să fac ce este nevoie ca să te conving. Dar acum trebuie să plec la Londra imediat şi să dezleg acest nod gordian pe care l-a făcut mătuşa mea. O trase aproape. Vreau să mă căsătoresc cu tine, draga mea, indiferent ce zic mătuşa mea şi fratele tău. Eşti singura femeie pentru mine.

Ea se uită în sus spre el, cu ochii sclipind.

— Te voi aştepta.

Cuvintele simple îl loviră în piept, în locul pe care mereu îl crezuse gol, fără inimă. Îl voia. Era dispusă să-l aştepte, să aibă încredere că el urma să facă lucrul corect. Nimeni nu avusese încredere în el înainte.

— Bine, zise, dându-şi seama că nu putea exprima ce simţea prin acest cuvânt. *Bine,* repetă.

Ea îi zâmbi.

— Du-te. Şi fă-o repede! Mă ocup eu de Joshua.

Grey privi înapoi spre cameră, unde Wolfe se uita urât la el prin uşa întredeschisă.

— Nu îmi place să te las singură cu el, mai ales după ce noi…

— *A* făcut şi mai rău ca acum, crede-mă! Când el o privi sceptic, gândindu-se la ceea ce amândoi bănuiau că făcuse fratele ei, ea adăugă: Nu *mă* va răni, promit. În felul lui morocănos, mă iubeşte. Asta era tot ce trebuia să audă. O sărută pe frunte.

— Mă întorc cât de repede pot.

Apoi coborî în grabă scările.

Capitolul 21

Când Grey părăsi casa fără vestă şi haină, care încă erau în bucătărie, Joshua mârâi.

— Aşteaptă, unde te duci, blestemat nenorocit?

Şi o luă spre hol, cu pistolul într-o mână şi bastonul în cealaltă.

Deşi Beatrice încă era ameţită de tot ce-i zisese Grey, blocă intrarea.

— Lasă-l să plece. Nu vrei să omori alt duce.

Nu fusese intenţia ei să scoată pe gură „alt duce”, dar era dimineaţa devreme şi nu gândea limpede.

— Dă-te la o parte, Beatrice. Am de gând să mă asigur că derbedeul ăla nu… Se opri pentru a se uita la ea. Stai, ai zis *alt* duce?

La naiba!

— Eu… Păi… Sigur n-ai auzit bine.

— Pe dracu’ n-am auzit! Ce duce se presupune că am omorât?

Ea tresări. Mâţa fusese prinsă cu botul în smântână – ar putea să zică totul, până la urmă.

— Unchiul Armie.

— Poftim?! Dându-şi parcă seama că încă ţinea un pistol în mână, iar asta îi dădea un motiv să-l acuze, puse piedica cu grijă şi-l aşeză pe o masă în apropiere. De ce l-aş omorî pe unchiul Armie? Nu-mi plăcea de el, dar nu aveam motive să-l omor.

Ea oftă. Protestele lui păreau sincere, dar asta nu însemna că spunea adevărul. Poate că sosise momentul să-l zgâlţâie suficient cât să recunoască.

— Nici un motiv? A zis că voia să vândă casa văduvei chiar sub nasul nostru dacă nu eram de acord să fiu amanta lui.

Când sângele se scurse de pe chipul fratelui ei, ea află adevărul. Habar n-avea despre ce vorbea.

— Oh, Dumnezeule, Beatrice… începu el.

— Nu are importanţă, zise ea. Acum îşi dorea să nu-l fi lăsat pe Grey să creadă că Joshua putea fi vinovat. Nu contează.

Joshua continua să se uite la ea cu gura căscată.

— Ba contează. Păru că începea să priceapă cuvintele ei, pentru că se sprijini în baston. Deci ziceai că unchiul Armie… că el… Când a făcut măgarul nostru unchi o

ameninţare aşa de ticăloasă?

În acel moment, îşi dădu seama că nu-i putea spune lui Joshua tot ce-i dezvăluise lui Grey. Joshua s-ar fi învinuit că nu o protejase de-a lungul anilor şi oricum nu putea să schimbe trecutul. Suferise destul, nu trebuia ca ea să-i sporească suferinţa.

Era mai bine să rămână doar la şantajul unchiului Armie, care şi aşa era suficient de rău.

— A făcut-o chiar înainte să moară, zise ea. Credeam că ştiai.

Ochii lui Joshua erau măriţi de groază.

— Nu am avut habar! De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mi-a fost teamă de ce i-ai fi făcut dacă aflai. Şi, din moment ce-l refuzasem, mi s-a părut inutil să-ţi zic.

— *Inutil?* Pe trăsăturile lui se văzu furia. Nu era inutil, pentru că ai dreptate, l-aş fi omorât dacă aş fi aflat. Şi te asigur că nimeni n-ar fi ştiut că am făcut-o.

Ea ridică o sprânceană.

Dându-şi seama ce zisese, înjură printre dinţi.

— Ah. De asta ai crezut că eu l-am omorât.

— Asta… şi faptul că a murit aşa de repede după ce m-a ameninţat.

Joshua se încruntă.

— Acum îmi doresc să-l fi omorât pe ticălos. Cum a îndrăznit să creadă… Se opri, strângând mânerul bastonului. Oh, Dumnezeule, răţuşcă, te rog spune-mi că nu… Că nu a pus niciodată mâna pe tine în felul acela!

— Nu, zise ea ferm.

Era cea mai mare minciună pe care o spusese. Nu-i plăcea să mintă, mai ales pe fratele ei. Dar trebuia să o facă.

Îşi trecu cu mâna liberă peste faţă.

— Slavă Domnului! Aş fi crezut că minţi, doar că niciodată nu te-ai priceput la asta.

Nu niciodată.

Ea îi zâmbi slab.

— Oricum, este în trecut.

— Nu complet. Se uită ferm spre ea. Greycourt ţi-a făcut o ofertă similară, că-l va convinge pe Sheridan să nu vândă locul ăsta dacă îi devii amantă? De asta era în patul tău?

— Eşti nebun? Dacă nu m-am dăruit unchiului Armie ca să salvez casa asta, de ce m-aş dărui lui Grey?

Fratele ei pufni.

— Pentru că el este chipeş şi ştie cum să flateze o femeie. Mai bine decât o făcea unchiul Armie.

— Aici sigur ai dreptate, dar nu, Grey nu mi-a cerut să-i fiu amantă. L-ai auzit, vrea să mă ia de soţie.

Joshua se uită cu milă la ea.

— Ah, răţuşcă, ducii bogaţi nu se căsătoresc cu fete sărace…

— El nu este aşa, zise ea hotărâtă, nedorind să-l audă exprimând propriile ei temeri. Nu-l cunoşti cum îl cunosc eu.

— Nu-mi aminti de felul cum îl cunoşti *tu.* Miji ochii. Încă pot să mă duc la conac şi să-l provoc la duel.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Dacă încerci, Joshua Wolfe, nu voi mai vorbi niciodată cu tine. Apoi voi fi obligată să trăiesc pe străzi, din moment ce tu vei fi spânzurat, şi mătuşa noastră nu va mai dori să aibă de-a face cu mine după ce tu îi vei fi omorât fiul.

Joshua se îndreptă spre un scaun de pe hol şi se prăbuşi greoi în el.

— Deci credeai că l-am omorât pe unchiul Armie. Când ea rămase tăcută, nedorind să-l rănească şi mai mult, el ridică privirea. Şi Greycourt crede asta?

Ea se gândi cât de multe să-i spună. Dar trebuia să ştie ce avea de înfruntat.

— A speculat că ai fi putut să o faci. Dar el credea că ai fi făcut-o pentru a-i împiedica planurile unchiului Armie de a vinde casa văduvei.

Joshua făcu o grimasă.

— Sper că i-ai spus că nu aş omorî niciodată pe cineva pentru o proprietate. Sau şi-a folosit bănuielile pentru a te

şantaja să împarţi patul cu el?

Ea oftă frustrată.

— Trebuie să încetezi să inventezi moduri în care Grey a profitat de mine. Ţi-am zis – eu am vrut să fiu cu el. În orice caz, *eu* l-am sedus pe el. Când Joshua ridică întrebător o sprânceană, ea adăugă: Nu este aşa cum crezi tu.

În maxilarul lui Joshua tresări un muşchi.

— Dar tu crezi că fratele tău este un criminal.

Îngenunchind la picioarele lui, ea îi prinse mâinile între-ale ei.

— Tocmai de asta nu ţi-am spus niciodată despre bănuielile mele.

Pentru că, dacă se dovedeau neîntemeiate, te-aş fi rănit în mod inutil. Dar adevărul este că am bănuit doar pentru că ştiam că ai fi omorât ca să mă protejezi. Ceea ce demonstrează că ştiu cât de mult îţi pasă.

El o privi.

— Chiar şi când nu o arăt? Când nu am găsit încă o cale să mă asigur că va avea cineva grijă de tine dacă eu păţesc ceva? Inspiră adânc. Când s-ar putea să nu-ţi mai pot oferi un acoperiş deasupra capului, forţându-te astfel să te vinzi unui bărbat ca Greycourt?

— Nu m-am vândut lui! Îl iubesc, Joshua.

Când el clipi la auzul cuvintelor, ea îşi dădu seama ce spusese. Vorbele acelea erau adevărate. Îl iubea pe Grey, chiar şi cu reticenţa lui de a vorbi despre trecutul şi bănuielile lui. Iubea inteligenţa şi bunătatea lui şi faptul că nu dădea vina pe ea pentru ce se petrecuse cu unchiul Armie.

Până să-l cunoască, nu se simţise niciodată aşa de liberă să spună ce şi când voia nici cu Joshua. Ce minunat era!

Cât de mult îşi dorea ca Grey să simtă aceeaşi eliberare ca ea! Era limpede că el nu simţea la fel, pentru că ar fi răspuns la întrebările ei despre familia lui. Dar, pentru moment, faptul că el voia să se căsătorească cu ea era suficient.

— El te iubeşte? întrebă Joshua.

— Nu ştiu. Nu ne-ai dat ocazia să aflăm asta.

Expresia lui deveni dură.

— Da. Era prea ocupat încercând să te convingă că nu e logodit cu femeia aia, Vanessa.

Sărind în picioare, ea îl săgetă cu privirea.

— Bine. Nu crezi ce zic până când nu vezi adevărul cu propriii tăi ochi. Deci hai să cădem de acord, da? Se va întoarce după mine. O să vezi. Se aplecă spre el. Şi când o va face, trebuie să-mi promiţi că-ţi vei da consimţământul pentru căsătorie.

— Bine.

Ea se îndreptă pentru a-l privi cu bănuială.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Pentru că nu se va întoarce. Cel puţin nu fără noua logodnică la braţ.

— Oh, poţi să fii aşa de enervant!

Făcând stânga împrejur, ea plecă pentru a reveni în pat.

— Dacă mai ai vreun dubiu despre noaptea în care a murit unchiul Armie, îţi pot dovedi că eram în Leicester în acea noapte.

Ea se întoarse pentru a-l privi.

— Asta nu dovedeşte nimic. Erai probabil în vreun han, de unde ai avut suficient timp să te întorci călare, să-l tragi pe unchiul Armie de pe cal să-şi frângă gâtul şi să pleci înapoi fără ca nimeni să-şi dea seama că ai fost plecat.

— De fapt, *nu* eram într-un han. Eram cu o femeie.

— O femeie!

Rămase cu gura căscată când îşi dădu seama la ce fel de femeie se referea el. Biata Gwyn îndrăgostita avea să fie *aşa* de dezamăgită!

— Dar nu este ce crezi, zise el.

Şi cu asta, Joshua începu să-i povestească de ce călătorea aşa de des în Leicester.

*

La puţin timp după ora zece, Beatrice se dădu jos din pat şi se îmbrăcă pentru a se duce la conacul Armitage. La ora zece, ajungea de obicei la lecţiile pentru debut. Nu prea avea chef astăzi, după ce se foise şi se sucise, gândindu-se la tot ce spuseseră Joshua şi Grey şi rememorând momentele delicioase cu Grey. Îi fusese foarte greu să doarmă. Avea să-i fie şi mai greu să se afle în preajma oamenilor.

Dar, dacă nu se ducea la conacul Armitage, aveau să se întrebe de ce nu apărea, iar ea voia ca nimeni să nu presupună că ea şi Grey făcuseră… Ei bine, ce făcuseră…

Şi apoi voia să vadă cum reacţiona mătuşa Lydia la vestea despre logodna lui Grey. Familia lui trebuia să ştie ceva. Cu siguranţă nu ar fi plecat spre Londra fără să spună nimănui.

Când intră în hol, găsi locul în fierbere. Se părea că exact asta făcuse Grey – luase trăsura şi plecase spre Londra înainte să se trezească toată lumea. Nici nu ştia ce să creadă. Lacheii alergau cu comisioane, grăjdarii erau luaţi la întrebări, iar o servitoare avea sarcina de a le duce mai mult ceai doamnelor în salonul pentru micul dejun.

Îl auzi chiar şi pe Sheridan într-un colţ al salonului, certând majordomul.

— Cum adică nu l-ai văzut intrând până azi-dimineaţă? Unde dracului a fost?

Sperând să nu fie observată de Sheridan, se mişcă precum o fantomă printre servitorii agitaţi, apoi o luă pe hol spre salonul pentru dejun. În clipa în care intră, fu oprită de mătuşa ei.

— Oh, Bea, este aşa de îngrozitor! Nu pot să cred că Grey nu ne-a spus nimic! Şi eu speram ca tu şi el… ca voi doi… Când Beatrice se uită în gol la ea, mătuşa Lydia înjură printre dinţi, gest nedemn pentru o lady. Nu ştii! Dumnezeule, îmi pare aşa de rău! Am crezut că ai văzut ziarul *Times.* Dar sigur nu l-ai văzut. De ce l-ai fi văzut? Mă îndoiesc că tu şi Joshua…

— Grey este logodit cu Vanessa, zise Gwyn direct. Nemernicul ăla nenorocit!

Măcar o dată mama ei nu-i corectă limbajul.

— Ştiu despre Vanessa, zise Beatrice. Joshua a văzut un exemplar din *Times* în oraş şi mi l-a adus.

Ochii lui Gwyn se aprinseră subit.

— Oh, sunt sigură că a văzut! Probabil că era încântat să-l vorbească de rău pe fratele meu. Ea oftă. Deşi în acest moment m-aş alătura lui de bunăvoie. Cum a *îndrăznit* Grey să ne facă pe toţi să credem că-i pasă de tine, Bea, când în tot acest timp el complota să se căsătorească cu pitica aia de Vanessa?

Beatrice încerca să-şi dea seama cum să răspundă când intră Sheridan.

— Bagă ghearele la loc, Gwyn, mormăi el. Sunt sigur că lucrurile nu sunt cum par.

— Oh, eşti sigur? Gwyn îşi încrucişă braţele la piept. Voi, *bărbaţii,* mereu vă ţineţi partea. Ei bine, de data asta a mers prea departe ducând de nas o femeie tânără ca Bea.

— Nu m-a dus de nas, zise Beatrice, deşi o impresiona îngrijorarea lui Gwyn. Suntem doar prieteni.

Când ceilalţi pufniră la unison, ea îşi muşcă limba. Nu putea să-i mintă *deloc?*

— Grey mi-a jurat că nu-l interesează Vanessa, zise Sheridan. Şi eu nu cred că minţea.

— Şi apoi, interveni mătuşa Lydia, dacă ar fi cerut-o, sunt sigură că i-ar fi spus mamei lui. Expresia ei deveni neliniştită. Nu-i aşa?

Asta o omora. Voia să le spună totul şi nu putea. Ar fi trebuit să păstreze distanţa.

— Poate că ar trebui să mă duc acasă. Nu cred că vom avea lecţiile noastre obişnuite.

O ignorară. Sheridan îşi turnă nişte ceai, apoi o fixă cu o privire întunecată.

— Nu l-ai văzut din întâmplare pe Grey azi-noapte? Când a plecat de aici, a zis că are ceva de rezolvat. Apoi a fost plecat ore întregi. Am avut impresia că ar putea veni să vorbească cu tine.

Toţi ochii se întoarseră spre ea. La naiba! se gândi să mintă, dar asta nu-i prea ieşise în ultima vreme.

— Hm… Da, l-am văzut. A venit după Joshua şi i-am zis că fratele meu e în Leicester. Deci îmi imaginez că s-a dus acolo.

Asta era adevărat. În mare parte.

Expresia lui Sheridan se lumină.

— Asta are sens. Ar explica de ce a fost plecat toată noaptea.

— A fost plecat *toată noaptea?* zise mama lui. Pentru ce? De ce nu putea să vorbească cu Joshua când se întorcea?

Fu rândul lui Sheridan să arată că se simţea inconfortabil. Amestecă zahărul din ceai.

— Îmi închipui că el… Poate că Grey avea o idee… Puse ceaşca jos. Sincer, nu ştiu. Voi afla dacă ştie cineva ceva.

Şi ieşi din încăpere înainte ca ele să-l poată opri.

— A fost ciudat. Gwyn privi după fratele ei. Cred că ştie mai multe decât lasă de înţeles. O să aflu ce anume.

Ieşi şi ea pe uşă.

Când Beatrice rămase acolo, simţindu-se ciudat şi întrebându-se dacă acum putea şi ea să plece, mătuşa Lydia făcu un gest către masă.

— Hai să iei micul dejun, draga mea. Nu pleca încă. Ţine-mi companie, dacă nu te deranjează.

Înăbuşindu-şi un oftat, Beatrice zise:

— Desigur, mătuşă. Mi-ar face plăcere.

În vreme ce mătuşa ei se aşeză pe un scaun, Beatrice se duse să umple o farfurie la bufet. Simţea privirea mătuşii ei arzând-o.

— Spune-mi, Bea, şi vreau să fii onestă, zise mătuşa ei. Grey nu a făcut ceva care… să te rănească, nu-i aşa?

„Nu încă, nu a făcut”.

Beatrice se opri cu farfuria în mână. Apoi afişă un zâmbet larg şi se întoarse spre ducesă.

— Sigur că nu. Toată lumea a fost mai mult decât amabilă cu mine, inclusiv fiul tău.

Mătuşa ei păru să creadă asta.

— Ei bine, nu a fost foarte amabil cu *mama* lui, naiba

să-l ia! Şi, sincer, nu pot să cred că, dintre toate femeile, s-ar însura cu Vanessa. Am înţeles că i-a fost mai mult ca o soră decât ca o verişoară – şi nu te căsătoreşti cu propria soră.

Soră? Cuvântul o învioră pe Beatrice.

— Mă tem că-i va frânge inima, continuă mătuşa Lydia. Este aşa de... închis faţă de iubire, îi este aşa de teamă să aibă încredere în cineva.

Până şi Beatrice observase asta.

— Ar putea explica logodna, zise ea. O verişoară pe care o vede ca pe o soră ar fi o alegere sigură şi înţeleaptă. Nu ar trebui să-şi dăruiască inima. Chiar când rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că aveau sens. Cât a locuit cu familia Pryde, probabil s-a apropiat de ei.

— Mă îndoiesc. Mama lui privi pe fereastră la peluză. Sunt destul de sigură că viaţa lui cu ei nu a fost fericită.

Beatrice ghicise şi ea, dar să audă direct de la mama lui Grey îi săgetă inima.

— De unde ştii? Veni să se aşeze lângă mătuşa ei cu farfuria, dar mâncarea nu mai o interesa. Ţi-a spus el?

— Nu a fost nevoie. De când ne-am întors, s-a purtat ciudat cu mine. Când este amabil, când mă evită. Şi din ce mi-a zis Thorn, mă tem că Eustace... l-a tratat rău.

— În ce sens?

— Grey a plecat din casa Pryde la 21 de ani şi nu s-a mai întors niciodată. Nu putea să evite să-şi vadă unchiul şi mătuşa în societate, desigur, dar Thorn zice că abia le vorbea.

— Am crezut că a ajutat cu debutul Vanessei.

— A ajutat. A organizat un bal în casa lui de la oraş pentru a o prezenta în societate, ştiind că având un duce în spate o va ajuta să intre în cercurile înalte. Thorn a participat. A zis că Grey abia a vorbit cu părinţii ei şi, imediat ce s-a terminat, lui Grey i-a părut bine că a scăpat de ei. Acum, când unchiul lui e mort, Grey ţine legătura doar cu mătuşa.

Beatrice se uita în farfurie.

— Din întâmplare, Thorn nu ştie *cum* a fost tratat rău,

nu-i aşa?

— Thorn nu a zis niciodată că Grey a fost tratat rău – doar că bănuia asta. Şi Grey nu mi-a zis niciodată nimic. Cred că vrea să mă scutească de detalii.

— Asta probabil că e mai înţelept, nu crezi? Beatrice se întinse pentru a lua mâna mătuşii Lydia. Nu ai vrea să ştii.

— Bănuiesc. Dar îmi fac griji că... După ce strânse mâna lui Beatrice, mătuşa ei îi dădu drumul. Chiar am detestat că am renunţat la el, dar testamentul ăla stupid zicea că trebuie. Am luat în considerare chiar să-l rupem, dar Eustace părea aşa de înţelegător când a venit să-l ia pe Grey! Iar Maurice a zis că i-ar prinde bine să înveţe comportamentul demn de un duce. Apoi, Grey părea dornic să plece. Am crezut că aşa era cel mai bine pentru el. Cu suferinţă pe chip, mătuşa Lydia bău nişte ceai. Aproape că m-a omorât faptul că l-am lăsat să plece. Nu eram sigură când îl voi mai vedea din nou. Nu am visat niciodată că vor trece aşa de mulţi ani între războaie şi cariera soţului meu şi copii. Thorn mi-a zis că, atunci când Grey a devenit major, a refuzat să mai plece de pe proprietăţile lui, de teamă că unchiul putea încerca să le conducă. Thorn a zis că Grey nu s-a simţit uşurat până când Eustace nu a murit în urmă cu câţiva ani.

Beatrice oftă. Mătuşa Lydia o lăsa cu şi mai multe întrebări fără răspuns.

— Deci Grey nu ţi-a povestit niciodată despre el.

Mătuşa ei se prăbuşi.

— Niciodată nu-mi spune ceva important.

Nici lui Beatrice nu-i spunea nimic important. Evita problema şi doar făcea aluzii la trecut. Asta o frustra.

Putea ea să trăiască fericită cu un bărbat care nu-şi exprima cele mai intime sentimente? Un bărbat care nu i-ar fi spus niciodată că o iubea, care-şi ţinea trecutul secret?

Din păcate, nu ştia. Dacă nu putea? Ce avea să se întâmple cu ea?

Poate că trebuia să afle.

— Mătuşă Lydia, am auzit zvonuri că familia ar putea

vinde casa văduvei. Este adevărat?

Mătuşa ei se încruntă.

— Sheridan s-a gândit, da. Casa văduvei nu este legată de moşie, deci vânzarea ei ne-ar da un plus de fonduri. Mătuşa Lydia luă mâna lui Beatrice. Dar, dacă se întâmplă asta, tu şi Joshua veţi avea mereu un loc în casa asta.

Uşurarea lui Beatrice la auzul acestui lucru fu umbrită de grija ei că Joshua nu ar fi acceptat niciodată un asemenea act de milă. Deci, dacă oferta de căsătorie a lui Grey nu era adevărată…

Viaţa pentru ea şi Joshua era pe cale să devină mult mai complicată.

Capitolul 22

Din moment ce Grey îi spusese vizitiului să mâne iute ca gândul, şi acesta făcuse cum i se ceruse, ajunseră în oraş înainte ca birourile ziarului *Times* să se închidă. Slavă Domnului! În timp ce mergeau pe străzile desfundate ale Londrei, Grey se gândise la un plan prin care să salveze reputaţia Vanessei şi care credea că avea să funcţioneze atât timp cât ziarul *Times* era de acord cu asta.

Din fericire, în clipa în care ajunse Grey, funcţionarul îl introduse imediat să se vadă cu redactorul-şef. Până la urmă, existau *unele* avantaje în a fi duce, chiar dacă Beatrice şi fratele ei erau prea nebuni să-şi dea seama. Grey făcu mai întâi câteva ameninţări, apoi o ofertă cu mulţi bani, pentru a câştiga cooperarea redactorului-şef.

Apoi se îndreptă spre casa din Londra a mătuşii sale pentru a înfrunta leoaica în propria vizuină. Când vizitiul trase în faţa casei, stomacul lui Grey începu să fiarbă. Nu mai fusese acolo de când ajunsese la majorat şi fugise, dar încă îi trezea amintiri dureroase.

Dar făcea asta pentru Beatrice şi pentru Vanessa. Doar acest gând îl făcu să se dea jos din trăsură şi să urce

treptele. Măcar nu mai trebuia să se întoarcă până când mătuşa Cora avea să fie înmormântă lângă ticălosul ei soţ.

Când intră, majordomul încercă să-l convingă că femeia nu era acasă pentru vizitatori.

— Sunt nepotul ei, ducele de Greycourt, zise Grey pe cea mai dictatorială voce, iar când stăpâna ta va muri, acest loc va fi al meu. Deci, dacă nu vrei să-mi suporţi mânia…

Bărbatul se grăbi să facă exact ce îi ceruse Grey.

Înainte să apară mătuşa Cora, Vanessa se strecură din salonul de muzică pentru a-l trage deoparte.

— Trebuie să faci ceva! Iartă-mă, dar nu ne putem căsători!

— Sunt de acord. O apucă de bărbie. M-am ocupat de asta. Nu-ţi face griji, totul va ieşi bine.

— Cum? Mama a dat deja la ziar fără ca eu să ştiu, şi asta înseamnă…

O voce pe care el sperase să nu o mai audă vreodată interveni.

— Văd că ai venit să-ţi vizitezi logodnica.

Mătuşa lui cobora scările boltite purtând o rochie elegantă pentru cină şi un zâmbet de pisică satisfăcută.

— Mamă! strigă Vanessa. Cum ai putut să ne faci asta? Dacă Grey nu se căsătoreşte cu mine, vom fi cu toţii umiliţi, şi eu nu voi mai putea găsi niciodată un soţ!

— Iartă-mă, puişor, dar tocmai asta este ideea, zise Grey către Vanessa cu o nonşalanţă maximă. Pentru că, precum un şarpe, mătuşa Cora lovea când simţea orice ezitare sau teamă la adversarul ei. Mama ta a hotărât că nu ajungem la căsătorie suficient de repede, aşa că a aranjat lucrurile ca noi să *fim nevoiţi* să ne căsătorim.

Mătuşa lui veni lângă el.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Sunt sigură că ziarul *Times* doar a menţionat bârfele care circulă.

— Chiar când au ieşit din gura ta.

Se uită la femeia care nu-i arătase niciodată o urmă de afecţiune familială. Care îl ignorase în timp ce soţul ei îl intimida şi care, după ce îi murise soţul, luase asupra ei

sarcina de a obţine beneficii din legătura ei cu Grey, fie că fiica ei voia sau nu.

Pentru prima dată, Grey observă un semn de teamă în ochii ei. Nu mai era aşa de sigură cum părea. Îşi jucase cartea, dar nu era convinsă că avea să câştigă. Iar faptul că riscase reputaţia fiice ei în acest plan îl înfuria. Nu era deloc corect faţă de Vanessa.

— Vanessa, zise mătuşa Cora, de parcă îi citise gândurile, de ce nu te duci sus, ca eu şi nepotul meu să rezolvăm asta?

— Stai, Vanessa! ordonă el, determinând-o pe mătuşa lui să se încrunte. Asta te implică şi pe tine, aşa că ar trebui să auzi tot.

Vanessa privi nervoasă de la el la mama ei în vreme ce mătuşa Cora îl ocoli, căutând un loc în care să lovească.

— Ce este de auzit? Fiica mea are dreptate – dacă nu vrei să-i distrugi reputaţia, va trebui să te căsătoreşti cu ea. Anunţul este în ziarul *Times.* Nu mai poţi face nimic în legătură cu asta.

— Crezi că nu?

Chicoti, simţind pentru o clipă triumful când văzu că mătuşa lui se îndoia. Mizase pe ceea ce vedea ca o slăbiciune a lui – tendinţa de a o proteja pe Vanessa.

Din fericire, uitase că, după ce plecase din casa aceea pentru a-şi prelua titlul, ea pierduse toată puterea de a-l intimida, chiar şi prin fiica ei.

— Păcat că nu te-ai deranjat să te consulţi şi cu mine înainte să dai fuga la *Times.* Pentru că ai fi aflat că sunt deja logodit cu domnişoara Beatrice Wolfe.

— Verişoara lui Sheridan? exclamă Vanessa.

Încuviinţând din cap, el se aplecă pentru a se uita direct în ochii mătuşii lui.

— Aşa că i-am informat pe cei din *Times* că ar fi trebuit să discute cu mine mai întâi şi că, dacă nu vor un proces, ar trebui să publice o erată, dezvăluind că au încurcat numele verişoarei mele cu cel al adevăratei mele logodnice. Au fost suficient de amabili să fie de acord. *Aceasta* va fi ştirea care va apărea în ziarul de mâine-

dimineaţă.

Îşi dădu seama că săgeata lui nimerise direct la ţintă când chipul femeii deveni gri.

— Vei regreta. Voi nega faţă de toţi prietenii mei. Voi spune că ai dus-o de nas pe Vanessa, şi acum doreşti să te însori cu amanta. Îţi voi ponegri…

— Nu vei face aşa ceva, mamă! strigă Vanessa. Ţi-am zis, niciunul dintre noi nu vrea să se căsătorească cu celălalt. Şi dacă spui asemenea neadevăruri despre mine sau despre Grey, voi sta chiar lângă tine, spunând că sunt minciuni.

Mama ei se încruntă.

— Taci din gură, copil prost! Este un duce!

— Las-o în pace! izbucni Grey. Dacă mai aud că împrăştii poveşti din nou – cum ar fi, de exemplu, cea pe care ai scornit-o despre clica mea secretă de burlaci desfrânaţi…

Cu ce ar fi putut s-o ameninţe ca să nu lovească în Vanessa sau în cei pe care îi iubea? Mătuşa lui nu avea scrupule.

Poate că sosise momentul să apeleze la lăcomia mătuşii Cora. Până la urmă, îşi permitea. Deşi detesta să o răsplătească pentru uneltirile ei, nebunia asta trebuia să înceteze.

— Dacă dublez zestrea Vanessei? zise el. Aşa poate avea ce soţ vrea.

Chiar şi pe poetul Vanessei, deşi Grey încă îl credea o alegere nechibzuită.

— O dublezi? ţipă mătuşa Cora.

O vedea calculând suma în minte.

— O dublez, confirmă el.

— Dar Grey, nu ar trebui să… începu Vanessa.

— Taci, fetiţo! ordonă mama ei. Dacă vrea să arunce cu bani, lasă-l! Dumnezeu ştie că meritäm după ingratitudinea lui de-a lungul anilor, în ciuda a tot ce am făcut pentru el cât a fost copil.

— Aţi făcut ceva pentru mine? Trecutul îi reveni în minte cu toată urâciunea lui şi văzu roşu în faţa ochilor. *Aţi*

făcut ceva pentru mine? Amândoi ştim ce tu şi unchiul meu aţi făcut – şi nu aţi făcut – pentru mine. Nu mi-ai luat niciodată partea, nu mi-ai oferit niciodată afecţiune sau mângâiere. Strânse mâinile în pumni. Niciodată n-ai pus nevoile unui băieţel în faţa lăcomiei tale.

Uluită de vehemenţa lui, mătuşa făcu un pas în spate.

— Eu doar zic…

— Eu sugerez să taci din gură, mamă, zise Vanessa. Înainte ca Grey să uite că suntem rudele lui.

Vocea joasă a Vanessei, plină de furie, îl aduse înapoi în prezent. Grey se chinuia să respire, să se calmeze, să nu o sugrume pe femeia care nu făcuse nimic – *nimic* – ca să protejeze un copil de zece ani de unchiul lui.

— Mamă, du-te sus! ordonă Vanessa, privindu-l cum se lupta să-şi păstreze calmul. Voi termina eu negocierea asta.

Cum mama ei ezită, Grey zise sugrumat:

— Ai face bine să o asculţi pe fiica ta, mătuşa Cora.

Pe chipul ei se citi din nou alarmarea, aşa că se întoarse şi porni în grabă în sus pe scări. Dar se opri la jumătate pentru a se uita în jos la el.

— Ai zis că-i dublezi zestrea! Să nu uiţi!

Se grăbi să urce restul scărilor şi dispăru.

Vanessa îi puse o mână pe braţ.

— Ştiu că mama şi *papa* au fost mereu destul de îngrozitori cu tine. Dar poate că a sosit momentul să laşi trecutul în urmă.

— Poate, zise el fără vlagă.

Cum putea să lase în urmă o copilărie plină de tratamente rele şi inimă frântă? Chiar şi acum abia se putea gândi la asta fără să înceapă să fiarbă de furie, un sentiment intensificat de faptul că revenise în casa aceea blestemată.

— Cu siguranţă, noua ta soţie te va ajuta cu asta. Vanessa îi cercetă chipul. Îi spuneai mamei adevărul, nu-i aşa? Că te vei căsători cu domnişoara Wolfe?

Imaginea lui Beatrice îi apăru în minte pentru a-l calma şi nu putu să-şi reţină zâmbetul care i se întinse pe

chip.

— Da. Cât de repede se poate aranja.

— Pari foarte îndrăgostit de ea.

— Teribil, minţi el, nedorindu-şi întrebările care ar fi urmat. Sau nu era o minciună? Nu mai era sigur. Este diferită de orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Gândeşte şi nu-i este teamă să spună ce îi trece prin minte.

— Chiar şi cu tine?

— Mai ales cu mine, zise el sec. Este la fel ca tine din punctul ăsta de vedere.

— Oh, vai! Atunci îi doresc tot norocul din lume. Va avea nevoie. Când el se încruntă, ea râse şi adăugă: Serios, îmi va plăcea de ea?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt destul de sigur că voi două veţi deveni cele mai bune prietene. Mă cutremur gândindu-mă la necazurile în care veţi intra împreună.

Zâmbind, ea se relaxă.

— Oh, minunat! Mi-ar prinde bine altă prietenă apropiată. Se aplecă pentru a şopti confidenţial: Mai ales cu mama pe cap după ce a aflat că te-am pierdut.

— Aminteşte-i că nu m-ai avut niciodată şi vei fi bine.

Vanessa ridică bărbia.

— Îi voi aminti de zestrea aia dublă, iar atunci ea va fi bine.

O sărută pe creştetul capului.

— Acum nu începe să cheltuieşti zestrea aia prea repede. Şi *nu* o da vreunui poet nenorocit.

— Asta-i o condiţie ca să o dublezi? întrebă ea, mijind ochii.

El oftă.

— Ar conta dacă aş zice că da?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ridică privirea spre scări. Crezi că mama ta a spus cuiva în societate despre presupusa noastră logodnă? Pentru că, dacă a zis, planul meu nu va funcţiona. Vreau să ştiu a cui tăcere trebuie să o cumpăr cât mai sunt în oraş.

— Nu cred că a zis cuiva. Eu am refuzat să merg oriunde cu ea până ce nu veneai să salvezi situaţia. Şi din moment ce ai ajuns destul de repede…

— Nu mi-a dat de ales. Îţi poţi imagina cum a primit viitoarea mea soţie vestea că eram logodit cu altcineva.

— Oh, nu! Biata domnişoară Wolfe. Îi făcu cu ochiul. Dar sunt sigură că un individ libertin ca tine ştie cum să o îmbuneze.

Chiar spera să poată.

— Apropo de asta, trebuie să mă întorc în Sanforth imediat pentru a-i alunga temerile.

Şi să termine odată cu problema asta cu cine a omorât pe cine – dacă cineva omorâse pe altcineva –, ca să se poată căsători cu Beatrice fără să apară vreo problemă.

— Desigur! Ea îl îmbrăţişă. Şi mulţumesc. Nu te voi putea răsplăti niciodată pentru că nu…

— Că nu am permis să te căsătoreşti cu mine din obligaţie? Când ea tresări, el chicoti. Nu ştiu dacă trebuie să fiu flatat sau insultat. Dar, dacă mai ai nevoie de mine vreodată, încearcă ceva mai puţin dramatic decât un anunţ de logodnă în ziare.

— Aşa voi face. Îi zâmbi obraznic. Dar nu fac promisiuni.

Şi aşa alese să plece. Vanessa avea să-i dea de furcă celui cu care urma să se căsătorească. Slavă Domnului că nu era el!

Cu toate astea, în vreme ce vizitiul mâna în noapte, nu putea să-şi scoată din minte cuvintele ei: „Dar poate că a sosit momentul să laşi trecutul în urmă”.

Pentru prima dată, îşi dădu seama că îşi dorea să facă asta. Voia să pună capăt furiei şi resentimentelor, voia să nu mai sufere de fiecare dată când se gândea la acele zile. Avea sentimentul că, dacă nu o făcea, avea să o piardă pe Beatrice – poate că nu acum, dar la un moment dat.

Până la urmă, un bărbat cu un gol acolo unde ar fi trebuit să aibă inima nu ar fi reuşit să o facă fericită prea mult timp.

*

Când Grey se întoarse la conacul Armitage în dimineaţa următoare, fu surprins să-l găsească pe Sheridan aşteptându-l.

— Era timpul să ajungi, se răsti Sheridan. Ce-i prostia asta că eşti logodit cu Vanessa? Mi-ai spus că…

— A fost o greşeală la ziar. Am cerut să o corecteze.

Asta îl descurajă pe Sheridan.

— Ce vrei să spui cu *o greşeală?*

— Citeşte *Times* de astăzi când soseşte şi vei înţelege. Grey privi în holul de la intrare. Beatrice este aici?

— Nu. A trimis un mesaj în care spunea că astăzi va rămâne acasă.

Grey se îndreptă spre uşă. Tot ce voia era să o găsească pe Beatrice şi să o asigure că aveau să se căsătorească. Nu voia să vadă ziarul până ce nu o cerea formal.

— Grey, stai! strigă Sheridan. Am informaţii noi despre moartea tatii.

Asta îl opri.

— Ce fel de informaţii?

— Cât ai fost la Londra, am găsit balustradele de la pod căzute în râu. Am descoperit că bărbatul care a construit podul locuia chiar în Sanforth. Aşa că i-am cerut să cerceteze podul şi balustradele. Sheridan îşi trecu cu mâna prin păr. A zis că structura a fost deteriorată înainte ca să devină periculos pentru cineva care cădea şi se lovea de balustradă.

Ignorând frisonul de nelinişte care îl străbătu, Grey îşi privi sceptic fratele.

— Şi ce a mai spus? Se teme că, dacă podul era şubred, asta a dus la moartea lui Maurice?

— Nu cred că despre asta este vorba. Mi-a arătat la ce se referea. A fost destul de convingător, iar eu am de gând să mă duc cu informaţia la poliţistul local. Apoi el îl va putea interoga pe Joshua.

Dar Wolfe avea un alibi, deşi Grey nu putea spune

asta fără a dezvălui cum aflase. Chiar şi aşa, era puţin probabil ca Sheridan să o creadă pe Beatrice pe cuvânt. Părea hotărât să meargă până la capăt cu bănuielile lui.

Sheridan continuă:

— Îţi aminteşti că Joshua a fost cel care l-a chemat pe tata la casa văduvei.

Grey uitase asta. Iar Beatrice nu zisese nimic despre acea chemare.

— Avea un motiv să-l omoare pe tata, ţinând cont de ce am aflat despre planurile tatii de a vinde casa văduvei. Ceea ce ar explica de ce Joshua l-ar fi putut omorî şi pe unchiul Armie, deşi nu pot să dovedesc asta. Încă.

Inima lui Grey se prăbuşi când se gândi la motivul mult mai plauzibil pentru care Joshua să-l fi vrut mort pe nemernic.

— Înainte să te duci la poliţist, vreau să-l interoghez pe Wolfe, zise Grey. Vreau să aud ce are de zis, unde a fost în noaptea aceea.

Sheridan se uită la el.

— Bine. Dar să nu-ţi ia mult. Nu pot să risc ca Joshua să fugă după ce vei vorbi cu el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să-i spun despre acuzaţiile tale ca să-l întreb!

Deşi, din moment ce Beatrice ştia totul, putea fi un pic cam dificil.

— Dar, dacă e vinovat, zise Sheridan, orice întrebări despre subiect îl vor speria. Ştiu că ai o slăbiciune pentru Beatrice, dar nu pot lăsa nepedepsite acţiunile lui Joshua.

— Îmi dau seama de asta. Doar lasă-mă să vorbesc cu el înainte să mergi după poliţist. Mă duc acolo chiar acum. Se uită fix la Sheridan. Bănuiesc că ar trebui să-ţi spun. Nu am doar o slăbiciune pentru Beatrice: am de gând să mă însor cu ea.

Sheridan rămase cu gura căscată.

— Îţi dai seama că nu are zestre şi nu are de unde primi ceva mai mult decât puţinul pe care i l-aş putea da eu, ca rudă, într-o zi. Va veni în căsnicie doar ea însăşi. Ţinând cont de cât de mult ai muncit să-ţi sporeşti averea,

aş fi crezut că tu, dintre toţi oamenii…

— Beatrice îmi este de ajuns, zise el, enervat că fratele lui îl vedea ca pe un interesat. Am muncit să-mi sporesc averea ca toţi copiii şi nepoţii mei să nu aibă datorii mari cum ai tu acum, dar nu am nevoie de o soţie bogată pentru asta. Îţi spun despre iminenta noastră căsătorie ca să ştii că, dacă obsesia ta iraţională de a da vina pe fratele ei o răneşte în vreun fel…

— Nu aş răni-o niciodată cu intenţie pe Bea.

— Bun. Pentru că, dacă o faci, voi fi alături de ea. Chiar dacă asta înseamnă să fiu împotriva ta.

Sheridan îşi frecă maxilarul.

— Înţeleg. Atunci bănuiesc că ar trebui să rezolv asta cât mai repede.

— Ai grijă să o faci! Pentru că mă voi căsători cu Beatrice. Şi sper ca fratele meu să nu-mi devină duşman.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, Grey, zise moale fratele lui.

Dar, când Sheridan trecea pe lângă el, Grey nu era aşa de sigur. Lipsise mulţi ani de lângă fraţii şi sora lui. Putea trăi fără ei dacă trebuia. Pentru că, dacă era nevoit să aleagă între Beatrice şi familia lui, avea să o aleagă pe Beatrice, indiferent ce făcuse sau nu făcuse fratele ei.

Asta ştia sigur.

Capitolul 23

Beatrice era acasă, încercând să nu-şi facă griji pentru Grey, când Joshua privi pe fereastră şi înjură printre dinţi. Apoi apucă pistolul, îl încărcă şi se duse şchiopătând spre uşă.

Ea îl urmă.

— Grey! strigă ea, văzându-l venind pe drum. Eşti aici!

Zâmbetul lui era fericit.

— Ţi-am spus că mă voi întoarce după tine.

Apoi văzu pistolul lui Joshua şi zâmbetul îi dispăru.

Joshua armă pistolul.

— Am fost prea orb să văd ce a încercat unchiul Armie să o forţeze pe sora mea să facă. Dar *ştiu* ce urmăreşti tu şi nu am de gând să tolerez asta.

— Joshua, lasă pistolul jos înainte să se descarce! strigă ea. A venit înapoi să se căsătorească cu mine!

— Da, chiar aşa este, zise Grey, cu ochii pe pistol.

— La dracu', Beatrice! mormăi Joshua. Este logodit cu altă femeie.

— Nu mai sunt. Grey ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a fratelui ei. Şi nu te învinovăţesc că l-ai omorât pe unchiul Armie. Dacă ar fi aici, l-aş omorî chiar eu.

Când asta păru să-l ia prin surprindere pe Joshua, Beatrice se strecură pe lângă el ca să se aşeze între fratele ei şi Grey.

— Nu l-a omorât pe unchiul Armie. Era plecat în Leicester.

— Sau aşa zice.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— O poate dovedi. Privind în spate spre fratele ei, ea adăugă: Spune-i. Spune-i unde ai fost şi de ce!

— Nu trebuie să-i spun nimic! mormăi Joshua. Nu-i treaba lui.

Grey îl săgetă cu privirea peste capul ei.

— Ba este dacă vrei să te ajut să scapi de laţul spânzurătorii. Şi eu chiar nu vreau să fiu obligat să povestesc despre comportamentul unchiului tău faţă de Beatrice dacă nu trebuie. Şi faptul că fluturi arma aia spre mine cu fiecare ocazie pe care o ai nu mă prea convinge de nevinovăţia ta.

Cu inima bătându-i puternic, Beatrice se întoarse spre fratele ei.

— Pune nenorocitul ăla de pistol jos şi spune-i adevărul!

Din fericire, Joshua puse piedica pistolului şi îl coborî.

— Nu înţeleg de ce Sheridan este aşa de pornit. Moartea unchiului Armie a fost un accident.

— Se poate să fi fost aşa, rosti Grey, dar el crede că ai avut motiv să o faci. Că l-ai omorât pentru a-l împiedica să vândă acest loc.

— Joshua? îl îndemnă Beatrice.

Fratele ei oftă.

— Eram în Leicester la o vindecătoare când a murit unchiul Armie. Merg la ea de fiecare dată când am treabă în oraşul ăla.

— Ea? întrebă Grey, ridicând din sprânceană.

Joshua se încruntă.

— Are 70 de ani, aşa că nu te mai gândi la prostii. N-ar împărţi un pat cu mine cum n-ar... Ei bine, cum n-ar face-o nicio femeie. Obrajii i se îmbujorară. De ce crezi că merg la ea? Vreau să pot găsi un post mai bun, mai sigur, ca o femeie să se mărite cu mine fără să fie nevoită să îndure – se lovi cu bastonul peste gambă – bucata asta inutilă de carne.

Beatrice văzu sclipirea de milă din ochii lui Grey şi se rugă ca Joshua să nu o fi zărit.

Din fericire, Grey o mască iute.

— Şi eforturile ei sunt de ajutor?

Joshua înlemni.

— Din câte văd eu, nu, în ciuda banilor pe care i-am dat. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nimic nu ajută.

Gata să izbucnească în lacrimi la disperarea din vocea fratelui ei, Beatrice spuse:

— A fost la vindecătoare toată noaptea. În preţul pentru tratament intră şi cazarea, din moment ce metoda ei de vindecare constă în a-i înfăşură piciorul într-o cataplasmă de plante pe durata nopţii, ca să i-o dea jos dimineaţă. Este sigur că ea va depune mărturie că a fost acolo. Nu are motive să nu o facă.

— Şi de ce dracu' nu ne-ai zis asta? întrebă Grey.

Beatrice oftă.

— Pentru că el este Joshua, cel mai mândru individ de pe această parte a Canalului. Doamne fereşte să afle cineva despre dorinţa lui de a se căsători sau că a apelat la o vindecătoare dubioasă pentru a se vindeca, deşi doctorii

zic că au făcut tot ce au putut.

— La naiba, Beatrice, de ce îi spui *toate* secretele mele Excelenţei Sale? mormăi Joshua.

— E mai bine decât să te spânzure, zise Beatrice.

— Este de înţeles pentru un bărbat aşa de mândru ca tine, zise Grey. Şi cu Maurice?

— Ce-i cu el? Joshua păşi spre ea pentru a murmura. Despre ce vorbeşte?

Voia să-l strângă de gât pe Grey pentru asta.

— Sheridan crede că i-ai fi putut omorî tatăl, îi zise ea fratelui său.

— Ştiai că mă bănuia şi de asta? Joshua clătină din cap. De asta l-ai luat pe Greycourt în patul tău? Pentru că ai crezut că sunt un dublu asasin?

Ea se întoarse spre el.

— Ţi-am zis de nenumărate ori că eu l-am sedus. Dar tu nu mă crezi!

— Pentru că ştiu cum sunt bărbaţii ca el. Bagă pistolul în buzunarul hainei. Şi tu nu eşti genul care să facă ceva aşa de nebunesc.

— Nu mă mai zugrăvi ca pe un pungaş desfrânat! izbucni Grey. Da, amândoi ne-am lăsat duşi de val, dar am de gând să îndrept lucrurile, indiferent dacă mi-ai omorât sau nu tatăl vitreg. Va fi în siguranţă cu mine, îţi promit.

Joshua înjură printre dinţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce dracu' credeţi voi că sunt, un maestru asasin? Nu am omorât pe nimeni şi cu siguranţă nu pe unchiul Maurice. De ce aş face-o? A fost bun cu noi.

— Dar avea de gând să vândă casa văduvei, sublinie Grey. Te-ai fi putut hotărî să scapi de el când ai aflat asta.

Beatrice îşi dădu ochii peste cap.

— E absurd. Ţi-am zis deja că eu şi Joshua am fost împreună toată noaptea.

Grey părea să se simtă inconfortabil.

— Ce altceva ai putea să spui, draga mea? Este fratele tău.

Ea rămase cu gura căscată.

— Te îndoieşti de cuvântul meu?

— Eu doar spun că nu aş da vina pe tine dacă ai dori să-l protejezi. Este admirabil, dar uiţi că sunt lucruri pentru care nu a răspuns. Cum ar fi faptul că l-a chemat pe Maurice aici în acea seară.

— Eu n-am chemat pe nimeni, protestă Joshua. Eu şi Beatrice am scris în registrele contabile toată noaptea. Nu aveam niciun motiv să-l chem aici.

— Mama mea a zis altceva, îi răspunse Grey.

— Nu-i nicio surpriză. Joshua se sprijini puternic pe bastonul său. Ţi-a dat prin cap că poate *ea* l-a omorât? Femeia a rămas văduvă de trei ori şi a reuşit să câştige ceva de fiecare dată. Nu ţi se pare un pic suspect?

Ochii lui Grey deveniră de culoarea gheţii.

— Auzi, ticălosule, mama nu ar…

— Încetaţi amândoi! Beatrice păşi între ei. Sosise momentul să pună capăt acelei probleme. Atât timp cât fratele ei continua să-l provoace pe Grey, nu putea să-l facă pe Grey să vadă lucrurile logic. Joshua, du-te înăuntru. Trebuie să vorbesc singură cu Excelenţa Sa.

— Pe dracu’ vorbeşti singură!

— Poţi să priveşti de la fereastră. Nu mă va viola pe peluză la lumina zilei.

Joshua miji ochii la Grey, care încă fierbea.

— Să nu dureze mult, zise el şi se întoarse în casă.

Îl trase pe Grey suficient de departe ca să fie sigură că fratele ei nu-i auzea prin uşa deschisă.

— De ce faci asta? Ştii că este nevinovat. Ar fi putut să omoare pe cineva ca să mă apere pe mine – cum ar fi unchiul Armie –, dar nu l-ar fi omorât niciodată pe tatăl tău vitreg pentru o proprietate. Şi, chiar dacă ai dreptate şi era îngrijorat că pierdeam casa văduvei, mama ta a zis că Sheridan se gândeşte să o vândă, aşa că Joshua ar trebui să-l omoare şi pe el fără a fi prins. Apoi Heywood ar deveni moştenitor, ar vrea să vândă şi el… Toată treaba asta e ridicolă.

— Beatrice… începu el cu vocea lui calmă, care putea să fie aşa de binevoitoare.

— Poate că sunt părtinitoare cu fratele meu, dar nu aş acoperi niciodată o crimă pentru el dacă aş crede că a făcut-o pentru bani. Eu ţi-am spus că mi-era teamă că Joshua ar putea fi vinovat de asasinarea unchiului Armie. De ce aş face asta, ca apoi să mă răzgândesc şi să mint în legătură cu alibiul lui pentru a doua crimă? Nu are sens.

— Poate că ţi-a fost teamă că nu m-aş căsători cu tine dacă aş şti că el mi-a omorât tatăl vitreg. Când ea se cutremură la acest gând, el continuă iute: Dar ţi-am luat inocenţa, aşa că mă voi căsători cu tine, aşa cum am promis.

Asta o enervă.

— Deci căsătoria cu mine ar fi ca şi cum ţi-ai lua medicamentul. Ce flatant!

El tresări.

— Nu am vrut să zic asta.

— Înseamnă că într-adevăr ai o părere proastă despre caracterul meu dacă tu crezi că te-aş minţi în legătură cu alibiul fratelui meu doar ca să mă asigur că te vei căsători cu mine. Îşi propti mâinile în şolduri. Dar bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă. Mătuşa ta a încercat să te prindă într-o capcană a căsătoriei, iar mama ta te-a dat unchiului tău, care pare să te fi tratat rău. În general, eşti cinic în ce priveşte familia. Crezi că toţi vor ceva de la tine. Şi poate că aşa este. Dar unii se împotmolesc. Ca mama ta. A făcut ce a putut mai bine, dar tu dai vina pe ea.

— Ce ştii tu despre asta? gemu el.

— Am vorbit pe îndelete cu ea ieri. Îşi doreşte să fi făcut lucrurile diferit, dar era prinsă în capcana testamentului tatălui tău. Resentimentele tale o rănesc profund.

Chipul lui se întunecă.

— Nu vreau să discut despre mama.

— Tu nu vrei să discuţi despre nimic – sentimentele tale, faptul că ai fost trimis departe, ce s-a întâmplat între tine şi unchiul tău. Cum poţi să te gândeşti să te căsătoreşti cu mine când îmi ascunzi tot ce este important? Conştientă că Joshua îi privea de la fereastră, îşi coborî vocea. Şi legat

de asta, cum te poţi căsători cu mine dacă tu crezi că aş minţi în legătură cu fratele meu ca să pun mâna pe tine? Tu cum te-ai simţi dacă te-aş acuza că acoperi vreo crimă de-a lui Sheridan? Cu siguranţă, nu ţi-a plăcut când fratele meu a acuzat-o pe mama ta de crimă. Dar numai ducii sunt onorabili şi drepţi? Noi, ceilalţi, încercăm doar să obţinem ce putem.

— Eu doar ziceam că…

— Că nu ai încredere în judecata mea sau în caracterul meu. I se tăie respiraţia. Ei bine, nu mă pot căsători cu un bărbat care nu are încredere în mine. Care nu mă cunoaşte deloc.

— Îmi *refuzi* cererea în căsătorie? întrebă el, incapabil să accepte.

— Ştiu că ţi se pare de neînchipuit, dar da, o refuz. Ea îşi ţinu capul sus: O zi bună, Excelenţă!

Apoi se întoarse în casă, cu inima frângându-i-se tot mai mult cu fiecare pas.

— Măgar nemernic! mormăi ea printre dinţi când intră. Diavol insolent care se crede un dar pentru femei. Le arăt eu lui şi fratelui său că nu se pot pune cu noi! A naibii să fiu dacă…

— Ce limbaj pentru nepoata unui duce, zise Joshua. Cu siguranţă, te-a supărat.

Ea îl săgetă cu privirea.

— Taci din gură! Din cauza ta am refuzat cererea în căsătorie a bărbatului pe care îl iubesc. Aşa că *nu* am chef de prostiile tale.

Lăsându-l cu gura căscată, urcă repede scările. Nu avea să verse nici o singură lacrimă pentru ticălosul ăla. *Nu* avea să plângă.

Dar, când ajunse sus, simţi cum lacrimile îi ardeau gâtul şi ştiu imediat că Grey o făcuse din nou să plângă.

Blestemat să-i fie sufletul!

*

Grey rămase uitându-se după ea, simţindu-se ca şi

cum ar fi fost ciomăgit. Ce dracu'? Îl *refuzase?* Era prima dată în viaţa lui când cerea o femeie de soţie, şi ea îl refuza.

Îi distrusese reputaţia, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l putea refuza. Era o nebunie.

Wolfe apăru în uşă doar cât să o trântească. Atât.

Ba bine că nu! Grey se încruntă. Fiecare cuvânt al ei îl săgetase, mai ales când îi spusese că el nu avea încredere în ea. Femeia ştia clar cum să se certe cu un bărbat. Chiar şi când nu o merita. El făcuse un lucru onorabil, se purtase ca un gentleman.

„Deci căsătoria cu mine ar fi ca şi cum ţi-ai lua medicamentul. Cât de flatant!"

Bine, poate că nu se purtase chiar ca un gentleman. Cu toate astea, era un duce! Ar fi fost nebună să-l refuze.

Dar Beatrice *era* un pic nebună. Prefera plimbările îndelungi în loc să danseze menuet. Şi el la fel, dacă se gândea mai bine. Nu-i plăceau prefăcătoria şi minciunile. Nici lui. Era perfectă pentru el din toate punctele de vedere. Şi tot ce îi cerea era să-i permită să privească în sufletul lui.

Trebuia să o lase. Nu era mare lucru, nu?

Ba era totul. Însemna să împărtăşească secrete cu ea, să le creadă pe ale ei pe cuvânt, să aibă încredere în ea că avea să îi ţină inima în mâinile ei fără să o strivească, aşa cum făcuseră toţi ceilalţi. Pentru că se părea că avea o inimă dacă judeca după suferinţa mistuitoare din pieptul lui.

Privi spre casa văduvei, dar nu văzu niciun semn de Beatrice. Cu siguranţă, nu venise în fugă afară pentru a-l implora să nu bage în seamă refuzul ei şi să se căsătorească cu el. Oftă. Se putea ca ea să nu-i ceară niciodată asta. Iar el putea să o piardă definitiv.

Suferinţa arzătoare din piept i se întinse spre exterior până ce simţi ca şi cum întregul corp îi ardea. Nu era de mirare că încercase să se protejeze de orice emoţie care îi putea frânge inima. Pentru că o inimă frântă era jalnică.

Dar nu avea sens să stea acolo şi să urle după ea ca un animal în călduri, aşa că se întoarse spre conac. Trebuia

să îndrepte lucrurile. Singurul lucru la care se putea gândi era să-i salveze fratele pentru ea. Pentru asta, trebuia să-l convingă pe Sheridan măcar să amâne arestarea lui Joshua până când autorităţile puteau să verifice cine îl chemase şi să discute cu vindecătoarea lui Wolfe din Leicester.

Dar, când intră ceva mai târziu în conacul Armitage, nu de Sheridan dădu în foaier, ci de mama lui.

— Grey! Te-ai întors! După ce am văzut *Times,* am fost sigură că nu te vei întoarce o vreme din Londra. Trebuie să vorbesc cu tine.

La naiba, nu era pregătit pentru asta.

— Unde e Sheridan?

— Sunt sigură că este pe undeva pe aici. Îl luă pe Grey de braţ. Dar asta nu poate aştepta.

Ezită, dar cum familia Wolfe practic îl gonise, nu fusese plecat aşa de mult. Poate că, dacă nu-l vedea Sheridan, presupunea că nu se întorsese. Şi apoi, mama lui putea face lumină asupra chemării lui Maurice în noaptea în care murise. Aşa că Grey o urmă în salonul de zi.

— Vrei nişte ceai? întrebă ea.

— Nu am timp de ceai.

Ea deveni rigidă.

— Tu niciodată nu ai timp de ceai. Sau de mama ta.

Privirea rănită de pe chipul ei era foarte grăitoare.

— Îmi fac timp pentru tine acum. Aşteptă ca ea să se aşeze pe canapea, apoi se aşeză lângă ea. Despre ce este vorba?

— Despre logodna ta cu Vanessa.

Mama nu văzuse încă erata din ziar. Nu că s-ar fi potrivit circumstanţelor acum, când Beatrice îl refuzase.

Nu pentru mult timp. Avea să o convingă să se mărite cu el chiar dacă trebuia să o implore. Avea să facă orice era nevoie, chiar şi să facă pace cu mama lui. Pentru că trebuia să o aibă pe Beatrice în viaţa lui.

Cu această hotărâre luată, simţi un calm straniu. Îi veniră în minte cuvintele Vanessei: „Poate că a sosit momentul să laşi trecutul în urmă”.

Poate că aşa era.

— Nu sunt logodit cu Vanessa, zise el. *Times* a făcut o greşeală.

Expresia ei se lumină.

— Oh, asta explică aşa de multe! Mi s-a părut ciudat că te însurai cu ea când nu ţi-ai manifestat niciodată interesul. Se uită la propriile mâini. Dar, dacă ai fi făcut-o, eu nu aş fi ştiut, nu-i aşa? Abia vorbeşti cu mine.

— Mamă…

— A fost aşa de rău că te-am trimis departe? întrebă ea, ridicând privirea înlăcrimată la el. Numai mama putea să treacă direct la subiect. Dar nu terminase. Eu chiar am crezut că a fost lucrul corect să te dau tutorelui tău, ca el să te pregătească pentru rolul de duce.

Şi uite aşa amărăciunea începu să se verse din el.

— Şi să ai un copil mai puţin în grijă a fost cu siguranţă mai convenabil, nu-i aşa?

Pe trăsăturile ei se văzu şocul.

— Asta crezi? Că am vrut doar să te expediem la altcineva?

La naiba, nu intenţionase să zică asta! Părea un copil răzgâiat.

— Nu, sigur că nu. Îşi încrucişă braţele la piept. Dar ai fi putut să încalci testamentul. L-ai fi putut expedia pe unchiul meu şi ai fi putut accepta consecinţele.

— Acele consecinţe te-ar fi afectat numai pe tine, dragul meu.

— Să plec cu el m-a afectat doar pe mine. Care e diferenţa?

Asta aprinse temperamentul mamei lui.

— Ascultă, Fletcher Pryde! Plecarea ta ne-a afectat profund pe toţi. Gwyn a adormit plângând o săptămână. Micul Heywood tot întreba de Gwey al lui, în vreme ce Sheridan se învârtea, împungând lucruri cu un băţ. Thorn voia să ştie când te vei întoarce. Şi Maurice a umblat ca bezmeticul, de parcă îşi pierduse pofta de viaţă. Cât despre mine… îşi tamponă ochii cu batista. Luni întregi nu am putut să mă gândesc la tine sau să vorbesc despre tine fără să izbucnesc în lacrimi.

Imaginea vie cu familia plângându-i absenţa pe care ea o zugrăvi fu un balsam pentru inima lui rănită.

— Atunci de ce m-ai trimis? întrebă el răguşit. Nu-mi păsa să învăţ cum să fiu duce. Eu doar voiam să stau cu voi toţi.

— Asta o spui acum, dar în acel moment păreai chiar mulţumit de plan.

Se gândi la el când avea zece ani, *înainte* ca unchiul să-l fi dezamăgit. Îşi aminti entuziasmul că pleca în Anglia. Îşi închipuise o lume în care era important, unde nu mai era tratat ca un copil. Spre deosebire de părinţii lui, unchiul Eustace îl tratase ca pe un bărbat.

Cum să-şi fi imaginat că era doar o faţadă? Dar aflase apoi destul de repede.

— Bănuiesc că *eram* dornic să plec. Ce ştiam eu? Eram un copil.

— Exact. De asta nu ţi-ai dat seama că, dacă am fi rupt testamentul, ai fi pierdut o avere formată din proprietăţi şi acţiuni care i-ar fi revenit unchiului tău. Eu şi Maurice nu-ţi puteam distruge astfel viitorul financiar.

Se holba la ea în timp ce toată lumea lui se clătina. În toată această perioadă se concentrase asupra locului în care îl trimiseseră şi cu cine, în loc să se gândească *de ce* o făcuseră. Luase de bune declaraţiile lor că voiau să fie pregătit să devină duce, fără să cerceteze mai mult. Şi fiersese în propriul resentiment şi propria furie fără a încerca să înţeleagă.

Ar fi trebuit să încerce mai mult să înţeleagă.

— De ce nu mi-ai spus niciodată toate astea? întrebă el cu blândeţe.

Ea ridică din umeri.

— Aveai zece ani. N-ai fi înţeles detaliile financiare.

— Poate că aş fi înţeles. Cu siguranţă, le-am înţeles când unchiul Eustace a început să încerce să…

Se opri prea târziu.

— Să încerce ce?

— Nu contează.

Îi luă mâna într-a ei.

— Sigur contează, altfel nu ai fi aşa supărat pe mine chiar şi după toţi aceşti ani.

— Nu sunt supărat pe tine. Sunt supărat pe mine.

Pentru că nu ascultase, nu pusese mai multe întrebări. Pentru că îşi transformase inima în piatră faţă de părinţii lui. Pentru că îl lăsase pe Maurice – pe *tata* – să moară fără să se împace cu el.

Unchiul Eustace, care se prefăcuse că-l plăcea în acea călătorie, se dovedise a fi un nemernic. Dar părinţii lui nu ar fi putut să ştie asta.

— Oricum, zise Grey, este în trecut. Ar trebui să ne concentrăm pe a ne face prezentul şi viitorul fericite, nu crezi?

Când o îmbrăţişă, ea izbucni în lacrimi. O lăsă să plângă, drept pedeapsă că o făcuse aşa de nefericită.

— Acum ştiu că unchiul t-tău era c-crud… cu tine, se bâlbâi ea. Thorn mi-a z-zis că bănuia asta.

Naiba să-l ia pe Thorn!

— Am trecut peste asta, zise el, neştiind ce altceva să spună.

Nu putea să nege. Ea ar fi ştiut că minţea. Mama lui ştiuse mereu când minţea.

— T-tu… ar fi trebuit… să ne s-scrii despre… ce făcea el.

— Am încercat. Dar el punea scrisorile la poştă. Aşa că mai întâi le citea. Şi când am plecat la şcoală… Renunţase el să mă mai oblige să fac ceva.

În mare parte, oricum. Grey era deja prea mândru să ceară ajutorul părinţilor. Se afla în toiul unei lupte cu unchiul lui şi era hotărât să câştige.

— Deci nu a f-fost *prea* îngrozitor pentru tine? întrebă ea privindu-l cu speranţă.

— Nu, minţi el. Probabil ea ştia că nu spunea adevărul, dar prefera să-şi muşte limba înainte de a-i spune ce făcuse realmente unchiul lui. Cum am zis, totul este în trecut.

Lacrimile ei începură în sfârşit să se oprească, aşa că îi dădu batista lui, din moment ce a ei era deja udă.

— Se pare că am acest efect asupra femeilor, le fac să plângă, o tachină el. Nu ştiu ce fac greşit.

Mama lui îl privi curioasă în vreme ce îşi sufla nasul şi îşi usca ochi.

— Le frângi inimile. Uite Bea, de exemplu. Ştii că este deja pe jumătate îndrăgostită de tine... Ai încurajat asta, aş adăuga eu. De ce ai răni sentimentele unei tinere femei ca ea furişându-te noaptea şi permiţându-i să creadă că te vei căsători cu Vanessa?

Nu putea să-i spună că se culcase cu Beatrice – şi o ceruse de soţie – în noaptea dinainte să plece la Londra.

— Dumnezeule, mamă! Ştii cum să loveşti un bărbat unde îl doare.

— Răspunde la întrebare!

El oftă adânc.

— Nu am dat eu anunţul ăla la ziar. A fost mătuşa mea, care încerca să-mi forţeze mâna şi să mă însoare cu Vanessa. Dar am îndreptat lucrurile. I-am plătit pe cei de la *Times* să spună că au făcut o greşeală când au tipărit şi că adevărata mea logodnică este Beatrice.

Chipul ei se lumină şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Oh, Grey, ce veste minunată! Sunt aşa de fericită pentru voi doi!

— Nu-i spune însă despre asta, zise el. La început m-a acceptat, dar apoi m-a refuzat pentru că m-am purtat ca un idiot în legătură cu ceva ce ar fi putut face fratele ei. Acum trebuie să repar lucrurile, ca ea să se căsătorească cu mine. Aşa că sper că nu va vedea ziarul înainte să rezolv situaţia.

— Oh, dragule, pare ceva serios! Ce a făcut Joshua?

Se gândi dacă trebuia să-i spună, dar ţinând cont de faptul că soţul ei probabil fusese omorât şi că Sheridan putea să nu bage în seamă protestele lui Grey şi să se ducă repede după poliţist, era mai bine ca mama lui să fie pregătită pentru ce va urma.

Îi povesti pe scurt despre bănuielile lui Sheridan, propriile lui încercări de a le confirma, alibiurile lui Joshua şi

reacţia lui Beatrice când nu o crezuse pe cuvânt când îi spusese de nevinovăţia fratelui ei.

— Acum înţeleg de ce te-a respins, zise mama aprig. Şi eu te-aş fi respins dacă ai fi fost de partea fratelui tău şi împotriva mea şi a fratelui *meu.*

— Tu nu ai un frate.

— Nu asta este ideea! Femeia este o bijuterie, lucru pe care evident tu îl ştii deja din moment ce vrei să te însori cu ea. Are un caracter ferm. Nu ar acoperi niciodată un criminal.

„A încercat”, vru el să spună, dar situaţia fusese foarte diferită. Şi nu o putea face de ruşine pe Beatrice spunându-i mamei lui secretele despre unchiul ei. Merita mai mult de atât.

În orice caz, era de acord cu mama lui – nu credea că Beatrice putea minţi pentru fratele ei. Nu ar fi trebuit să-i spună asta. De ce o zisese?

— Joshua l-a chemat pe tata la casa văduvei în seara aceea. Dar neagă.

Ducesa se încruntă.

— Probabil a uitat. Sau poate că este prea jenat de faptul că a participat fără să vrea la moartea lui Maurice. Până la urmă, se poate să fi fost un accident.

— Mă îndoiesc de asta, mamă. Şi Sheridan la fel.

Ea pufni.

— Sheridan suferă. Este frustrat de încurcătura lăsată de unchiul lui şi de Maurice şi caută să dea vina pe cineva. Retrăgându-se de lângă el, îşi netezi fustele. Şi tu ai propriile motive pentru care îţi doreşti să fie adevărată teoria lui, recunoaşte!

Ceva în privirea ei solemnă îl făcu să ezite.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu? Dacă Joshua este vinovat, nu va trebui să concurezi cu el pentru afecţiunea lui Beatrice. Sau să-ţi faci griji că ea îi va ţine partea. Cum el se încordă, ea îi prinse mâna într-a ei. Nu trebuie să te temi că te va părăsi pentru el, aşa cum te-am părăsit eu.

— Asta-i o prostie.

Dar ea avea dreptate. Mama lui, în felul ei obişnuit şi înţelept, spusese exact ce îl durea. Chiar şi după toţi aceşti ani, îl cunoştea aşa de bine!

Dintr-odată, Gwyn dădu buzna în încăpere.

— Mamă, te-am căutat peste tot! Sheridan a plecat să-l aducă pe poliţist, zicând nişte lucruri absurde despre Joshua, că l-ar fi omorât pe *papa.*

Dumnezeule! Grey se ridică.

— Când a plecat?

— De cel puţin o oră.

Înainte ca Grey să fi avut ocazia să stea de vorbă cu el. Naiba să-l ia pe Sheridan cu hotărârea lui de a-şi răzbuna tatăl!

— Am călărit alături de el o vreme, continuă Gwyn, încercând să-l fac să fie raţional, dar nu m-a ascultat. Aşa că am venit înapoi să o iau pe mama. Îşi puse mâinile în şold. Şi văd că te-ai întors, Grey. Bănuiesc că eşti de acord cu Sheridan.

Mama lui îl privi întrebătoare.

Era momentul adevărului. Voia să continue fără să iubească ori să fie iubit de teamă că putea fi abandonat? Sau voia să-şi asume riscul de a crede în Beatrice, singura femeie care îl făcea cu adevărat fericit?

Ştia care trebuia să fie răspunsul lui.

— Nu, nu sunt de acord cu Sheridan. Dar este pornit să o dovedească. Se aplecă pentru a o săruta pe mama lui. Trebuie să plec. Joshua trebuie avertizat.

— Vin cu tine, zise Gwyn.

— Nu te duci, îi ceru ducesa. Am nevoie de tine aici. Grey trebuie să vorbească cu Bea fără să te bagi tu.

Gwyn îşi dădu seama.

— Oh, deci despre asta este vorba, nu-i aşa? Cum rămâne cu Vanessa şi cu anunţul?

— Mamă, te rog explică-i totul, zise el îndreptându-se spre uşă. Trebuie să plec.

Grey spera că nu era prea târziu să-l salveze pe Joshua. Pentru că astfel risca să o piardă definitiv pe Beatrice.

Capitolul 24

Beatrice, cu ochii înceţoşaţi şi cu inima frântă, era în bucătărie, ajutând-o pe servitoare să pregătească cina, când auzi un ciocănit în uşa de la intrare. Pulsul îi crescu. Sfinte Dumnezeule, Sheridan adusese deja pe cineva să-l aresteze pe Joshua?

Dacă era adevărat, ea ce avea să facă? Mai important, *Joshua ce* avea să facă?

Nu voia să afle. Ştergându-şi mâinile pe şorţ, se duse în grabă la intrare, dar ajunse prea târziu. Joshua deschidea deja uşa.

Era Grey. Bătăile inimii i se înteţiră.

— Ce vrei? mârâi Joshua, nepoliticos, ca de obicei.

— Trebuie să pleci acum, zise Grey.

Joshua se încruntă.

— Nu plec nicăieri.

Ignorându-l, Beatrice se apropie de uşă.

— De ce trebuie să plece?

Când Grey o văzu, expresia i se îmbună.

— Pentru că Sheridan s-a dus să-l aducă pe poliţist pentru a-l chestiona pe Joshua. Fratele meu vitreg a aflat deja că podul a fost deteriorat cu intenţie şi este convins că Joshua a făcut-o, apoi l-a împins pe tatăl meu vitreg după ce l-a chemat pe Maurice aici.

— Astea sunt numai minciuni! ripostă Joshua. Prefer să rămân şi să mă apăr. Dacă plec, voi părea vinovat.

— Nu şi dacă pleci fără ca ei să ştie că tu cunoşteai situaţia. Beatrice le poate spune că ai plecat în Leicester cu treabă. Apoi vor trebui să aştepte să te întorci ori să meargă după tine acolo, unde vindecătoarea le poate oferi alibiul tău chiar personal. Oricum ar fi, ai avea timp până când putem dovedi că nu tu l-ai chemat pe Maurice.

Joshua îşi frecă maxilarul.

— Nu pot dovedi asta. Este cuvântul mamei tale împotriva cuvântului meu.

— Şi al lui Beatrice. Sper că o vor crede mai mult pe ea, ţinând cont de reputaţia ei de femeie cu suflet bun.

Beatrice îl privi suspicios.

— De ce ar crede cuvântul meu când tu nu o faci?

Remuşcarea se văzu pe trăsăturile lui.

— Ah, dar te cred, draga mea. Trebuia doar ca mama să-mi amintească asta.

Mama lui? Vorbise despre asta cu mama lui? Spera că nu însemna nimic, dar îi era prea teamă să creadă. O rănise deja mai mult de o dată.

Grey îşi mută privirea la Joshua.

— Oricum, ai face bine să pleci de aici înainte ca ei să sosească. Pentru că, atât timp cât nu văd lucrurile ca şi cum ai fi fugit să-i eviţi, vor presupune că pur şi simplu te-au ratat. Le voi spune că am venit să vorbesc cu tine astăzi, dar erai deja plecat. Şi Beatrice le poate spune…

— Eşti nebun dacă tu crezi că-mi las sora singură cu tine, zise Joshua. N-ai avut niciun scrupul în a te distra cu ea în pat mai devreme. Nu văd de ce s-ar fi schimbat asta.

— În primul rând, aş avea ceva de zis despre asta, rosti Beatrice.

Joshua pufni.

— Ar fi trebuit să ai ceva de spus şi prima dată, dar n-ai spus, nu-i aşa?

Cu chipul întunecat, Grey înaintă.

— Ai grijă, maiorule! Nu te voi lăsa să-i vorbeşti urât logodnicei mele chiar dacă *eşti* fratele ei.

— Nu este logodnica ta. Joshua împinse pieptul înainte. Te-a refuzat, mai ţii minte?

Scrâşnind din dinţi, Grey făcu un pas în spate.

— Ce zici de asta? O duc la mama mea. Cu siguranţă, ai încredere în mătuşa ta. Poţi să încui locul acesta, iar când va ajunge Sheridan, va crede că v-a ratat pe amândoi. Dacă vine înapoi şi mă întreabă ce mi-ai zis, îi voi spune că nu erai aici când am venit, dar era Beatrice şi am adus-o înapoi la conacul Armitage. Acum avea o expresie hăituită.

Pentru că, dacă poliţistul pune mâna pe tine, tu şi Beatrice veţi fi târâţi într-un scandal, chiar dacă se hotărăşte că eşti nevinovat.

— Ascultă-l pe Grey, te rog! Beatrice deja îşi dădu jos şorţul şi îşi lua pelerina de lână. Am avut suficiente scandalurile în viaţa noastră. Mersul tău la închisoare nu este unul prin care vreau să trec.

Joshua se sprijini de cadrul uşii pentru se uita urât la Grey.

— Nu-mi place ideea că încă eşti logodit cu cealaltă femeie, dar i-ai spus surorii mele că…

Grey se aplecă pentru a şopti ceva la urechea lui Joshua. Acesta îl privi precaut.

— Este adevărat?

— Jur pe onoarea mea de gentleman, zise Grey. Onoarea mea este neatinsă. Îi zâmbi lui Beatrice. Sau era până când am cunoscut-o pe sora ta. Apoi nu prea m-am purtat ca un gentleman. Singura mea scuză este că m-am îndrăgostit iremediabil de ea.

În timp ce ea se bucura de promisiunea din acele cuvinte, Joshua se uită la ea, apoi la Grey.

Grey întinse mâna către Joshua.

— Dă-mi ocazia să-ţi susţin nevinovăţia. Şi oferă-mi permisiunea să o fac pe Beatrice ducesa mea.

Cuvântul *ducesă* păru să aibă impact asupra fratelui ei. Oftă adânc, apoi strânse mâna lui Grey.

— Dacă mă minţi, jur că la răsărit vor fi pistoale.

Grey încuviinţă din cap.

— Nici nu m-aş aştepta la mai puţin de la tine. Privi înapoi spre pod. Dar, te rog, grăbeşte-te! Şi ia-o pe un drum pe care să nu dai peste Sheridan şi poliţist.

Încuviinţând iute din cap, Joshua îşi luă haina şi pălăria. Aşteptă până ce Beatrice o trimise pe servitoare acasă pe la intrarea servitorilor, apoi îşi luă boneta şi mănuşile. Când ea fu afară cu Grey, Joshua încuie uşa. Dar insistă să-i privească până când ea şi Grey traversară podul.

Întorcându-se pentru a-i face cu mâna, ea îl văzu

îndreptându-se spre locul unde se aflau calul şi echipamentul de călărie. Abia atunci îl lăsă pe Grey să treacă de drumul spre conacul Armitage şi să o ia spre pădure.

Ea şi Grey merseră câteva momente în tăcere. Fu prima care vorbi.

— Crezi că planul tău va funcţiona?

— O vreme. Şi apropo de asta, ar trebui să nu ne grăbim să ne întoarcem la conac, să-i dăm o şansă să se îndepărteze şi să ajungă în Leicester înaintea lor. Dar, până la urmă, va trebui să vorbească cu ei. Sper doar că îi pot convinge să accepte cuvântul tău pentru alibiul lui înainte să sosească momentul.

Asta avea sens. Mai merseră un pic în tăcere.

— Ce i-ai şoptit fratelui meu? îndrăzni ea în sfârşit.

— Ajung mai târziu la asta, zise el misterios.

— Ei bine, orice a fost, l-ai convins să plece. Îţi mulţumesc pentru asta. Şi mulţumesc pentru ce faci pentru el.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Fac ce este drept.

Ea ridică o sprânceană la el.

— Nu simţeai la fel mai devreme.

— Ba, de fapt, simţeam. Doar că nu voiam să recunosc faţă de mine însumi.

— De ce nu?

El îi zâmbi trist.

— Pentru că, după cum a subliniat mama mea, în adâncul meu te voiam doar pentru mine. Cred că voiam să mă alegi pe mine în detrimentul lui.

— Nu era o întrecere, Grey, zise ea iritată. El se lupta pentru viaţa lui. Voiam să-l ajuţi, nu să-l împiedici. Atâta tot.

— Mi-am dat seama în cele din urmă.

Ea se uită la pământ.

— Voiam să ai încredere în mine.

— Ştiu. Şi am. De asta am venit înapoi, ca să încerc să-l salvez.

O luă de mână în vreme ce mergeau. Părea o declaraţie a intenţiilor lui, precum cea pe care i-o făcuse lui

Joshua, pentru că oricine putea să vină şi să-i vadă împreună. Se părea că nu-i păsa.

Dar asta nu rezolva totul. Nici pe jumătate.

— Bănuiesc că voiai să te aleg pe tine în detrimentul lui Joshua pentru că ai simţit că mama ta a ales restul familiei şi pe tatăl tău vitreg în detrimentul tău.

— Ceva de genul ăsta. Când ea se încruntă la răspunsul lui evaziv, el adăugă: Ai zis că mama a făcut ce a putut ea mai bine şi că eu dau vina pe ea. Aveai dreptate. Dădeam vina pe ea. Dar nu ar fi trebuit.

Ea îi ridică mâna înmănuşată la buze pentru a o săruta.

— Pentru *ce* o învinuieşti pe mama ta? Ce s-a întâmplat între tine şi mătuşa şi unchiul tău?

Avea să îi răspund, în sfârşit, şi la această întrebare. Se încruntă, de parcă încerca să-şi dea seama cum şi de unde să înceapă.

Apoi inspiră adânc.

— Ar trebui să îţi explic mai întâi câteva lucruri despre întoarcerea mea în Anglia. Când unchiul Eustace a venit să mă ia din Prusia, eram destul de entuziasmat că plec cu el. Ştiam că eram moştenitorul unei proprietăţi mari şi că tatăl meu adevărat fusese un om important. Dar mama şi tatăl meu vitreg mă tratau cum toţi părinţii decenţi îşi tratează copii – la fel ca pe toţi ceilalţi, nici mai bine, nici mai rău. Toţi cinci ne luptam pentru atenţia lor, cum fac copiii. Dar când cineva din afară încerca să-l rănească pe vreunul din noi, ne coalizam cu toţii împotriva acelei persoane.

— O familie obişnuită.

— Şi una fericită, deşi eu eram prea mic să-mi dau seama ce norocos eram până când nu mi-am pierdut familia. Îi scăpă un oftat tremurat. Oricum, la început, mătuşa şi unchiul meu au fost amabili. Îmi făceau pe plac, deşi mereu am simţit un soi de falsitate în asta. Vocea lui deveni mai aspră. Am aflat de ce în ziua în care unchiul Eustace a adus nişte hârtii şi mi-a cerut să le semnez şi să le parafez.

Ei i se tăie respiraţia. Îşi putea imagina cu uşurinţă

consecinţele drastice la care ar fi dus asta.

— Se aştepta ca eu să fac cum îmi ceruse el. Şi când i-am zis că am nevoie de câteva zile să le citesc, a crezut că doar mă prefăceam că ştiu ce fac. El clătină din cap. Dar tatăl meu vitreg nu crescuse un prost. Deşi nu cunoşteam majoritatea termenilor financiari din documente, unchiul meu avea o bibliotecă frumoasă, aşa că m-am folosit de ea până când am înţeles ce scria în documente.

— Slavă Domnului! şopti ea.

— Chiar slavă Domnului! Pentru că încerca să mă facă să semnez că dau câteva proprietăţi ce puteau fi înstrăinate. Să i le dau direct lui.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ar fi putut să facă aşa ceva?

— Dacă nu mi-aş fi dat seama? Probabil. Era tutorele meu. Dacă aş fi fost un băiat mai puţin inteligent, până ce aş fi ajuns la majorat, aş fi uitat că am semnat acele hârtii. El ar fi administrat deja proprietăţile de ceva ani, poate că le-ar fi vândut, iar eu aş fi crezut că au fost mereu ale lui.

— Deci nu ai semnat acele hârtii.

— Nu. Rămase cu privirea aţintită înainte, vocea devenindu-i monotonă. Şi aşa a început o luptă a voinţelor între noi. A încerca să mă măgulească. Nu m-a impresionat. A încercat să mă biciuiască. Asta m-a făcut şi mai încăpăţânat. A încercat să mă înfometeze. Am refuzat să cedez, chiar dacă uneori dura zile întregi. În cuvintele lui se simţea furia. Al naibii nenorocit ştia că la vârsta aia unui băiat îi este mereu foame, aşa că ascunderea mâncării era metoda lui preferată. Era *sigur* că voi ceda. Scrâşni din dinţi. Iar eu eram hotărât să nu o fac.

— Oh, Grey, zise ea, cu inima frângându-i-se pentru copilul din el, obligat să ducă o luptă care nu pornise din pricina lui. Cât a durat?

— Cu întreruperi, trei ani, până când am plecat la şcoală. Din fericire, adevăratul meu tată a avut bunul-simţ să stipuleze la ce şcoală să merg când împlineam 13 ani. Când ea blestemă, el adăugă: Dar până atunci… Unchiul meu era amabil cu mine, pentru a mă ademeni să las garda

jos, bănuiesc. Apoi începea o metodă nouă prin care încerca să mă oblige.

— Este îngrozitor! strigă ea. Abia se putea gândi la Grey copil fiind, trecând de la o copilărie fericită la una de o asemenea cruzime. De ce nu ai spus nimănui? De ce nu ai cerut ajutor cuiva?

— Cum? Cui să cer? Îi zâmbi trist. Controla întreaga casă. Examina fiecare scrisoare pe care o scriam înainte de a fi pusă la poştă. Nu ştiam pe nimeni în Anglia şi nu aveam alt tutore. Nesăbuitul meu tată nu s-a gândit niciodată să desemneze o echipă de mandatari, cum ar fi trebuit să facă, pentru că a presupus că mama va fi mereu în Anglia să aibă grijă de mine. Dar bănuiesc că adevăratul meu tată nu se aştepta să moară de malarie la 40 de ani, când eu încă eram un bebeluş.

Ea îl luă de braţ.

— Ştii ce este ironic? Acum câteva ore, am aflat că proprietăţile pe care se lupta să le câştige ar fi fost probabil aceleaşi pe care le-aş fi pierdut dacă mama ar fi încălcat testamentul şi m-ar fi ţinut lângă ea. Prin faptul că l-am înfruntat, am făcut să merite sacrificiul mamei.

— Dar nu a meritat pentru tine, înţeleg.

Simţi cum i se încordează braţul. Era greu pentru el să-şi expună sentimentele în faţa ei. În faţa oricui probabil. Părea să fie un bărbat foarte retras.

— Sincer, nu mai ştiu. Lupta cu unchiul meu m-a făcut mai puternic, dar dorul de familie a fost aproape insuportabil. Aşa că m-am îndepărtat de ei pentru că mă durea prea mult să mă gândesc la tot ce pierdusem.

Ea voia să plângă; voia să-şi verse furia pe îngrozitorul lui unchi. Nu era drept!

— Nu-mi pot imagina să trec prin aşa ceva şi să rămân fermă. Cred că ai avut o voinţă de fier.

— Şi tu la fel, să înduri tratamentul rău al propriului unchi fără să spui nimănui ce se petrecea. Amândoi avem propriile secrete şi motivele noastre să le păstrăm.

— Poate, dar măcar chinul *meu* a început abia după ce am împlinit 16 ani. Tu erai aşa de mic! Cum ai rezistat?

— Mă crezi sau nu, Vanessa m-a ajutat. Era doar un bebeluş, dar ştiam cum erau bebeluşii. Până la urmă, mama mea născuse patru, unul după altul, după naşterea mea. Aşa că acasă la unchiul meu obişnuiam să mă strecor în odaia copilului ca să vorbesc cu Vanessa şi să-i ascult gânguritul. Mi se părea... familiar. Aproape că mă puteam preface că eram acasă. Bănuiesc că doicii îi era milă de mine, pentru că nu a spus nimănui şi îmi tolera vizitele.

Beatrice ignoră junghiul de gelozie din inima ei.

— De asta ai vrut să o protejezi pe Vanessa să nu fie rănită de acel anunţ.

El încuviinţă din cap.

— Şi de asta eu şi ea nu ne putem căsători niciodată. În multe privinţe, îmi este soră, la fel ca Gwyn. Mai mult, de fapt, din moment ce pe Gwyn am cunoscut-o la şase ani, iar pe Vanessa o ştiu de când era mică.

— Dar mătuşii tale nu i-a păsat că niciunul dintre voi nu voia să se căsătorească cu celălalt.

— Nu. Din moment ce unchiul meu nu a reuşit niciodată să obţină toate proprietăţile pe care le voiau de la mine, următoarea soluţie era să mă însoare cu Vanessa, iar ea să devină ducesă cu acces la toată averea ducatului.

Beatrice se uită la el.

— Cum ai rezolvat situaţia fără să faci să pară că te-ai răzgândit în privinţa căsătoriei cu Vanessa?

— Înainte să-ţi spun asta, trebuie să te întreb ceva. Se opri în mijlocul drumului pentru a privi în jur. Şi aici pare un loc excelent pentru a o face.

Ea îi urmă privirea spre buşteanul imens unde se sărutaseră prima dată şi îi crescu pulsul.

El îi luă mâinile.

— Precedentele mele cereri în căsătorie au lăsat mult de dorit, aşa că voi încerca din nou. Tonul lui deveni solemn. Draga mea Beatrice, nu pot trăi fără tine. Sunt îndrăgostit de tine. Te rog să-mi faci onoarea de a deveni mireasa mea.

Ar fi putut să jure că îi stătuse inima.

— Mă... mă iubeşti?

Ochii lui sclipeau.

— Mai mult decât viaţa, draga mea. Mi-a fost teamă să iubesc atât de mult timp, încât nu am recunoscut sentimentul decât când am fost copleşit de el. Apoi m-am panicat un pic. A iubi pe cineva înseamnă să rişti să-ţi fie frântă inima. Şi mie mereu mi-a fost teamă de inima frântă mai mult ca orice.

— Ai motive, bănuiesc, ţinând cont de felul în care te-au tratat mizerabilii tăi unchi. Îi acoperi mâna cu ale ele. Dar fără riscuri nu există răsplată. Cu siguranţă, un bărbat cu ochiul tău perspicace pentru afaceri poate să vadă asta.

— Mi-a luat o vreme, dar acum văd. Te văd pe *tine* mai bine ca niciodată.

Ea nu mai respiră de teamă că acest moment putea dispărea.

— Şi ce vezi?

— Singura femeie care îmi este egală şi la vorbă, şi la fapte. Singura femeie care înţelege cum este să-ţi pierzi familia la o vârstă fragedă şi care totuşi a reuşit să nu fie distrusă de asta. Şi, evident, singura femeie cu care vreau să împart patul. O sărută pe buze. Atâta vreme cât vom trăi amândoi.

Acel jurământ era suficient să o determine să-l tragă din nou spre ea pentru un sărut mai apăsat şi lung.

Apoi el se desprinse pentru a întreba, pe tonul lui obişnuit:

— Deci? Care e răspunsul, obrăznicătură?

Ticălosul era aşa de sigur pe el! Avea să-l dezveţe de asta. Atingându-şi bărbia cu un deget, zise timid:

— Nu ştiu. Nu am debutat încă. S-ar putea să găsesc un soţ mai bun acolo.

— Nu, rosti el ferm. Nu voi permite.

— Debutul? Sau să-mi găsesc un soţ mai bun?

Ochii lui sclipeau.

— Poţi să ai toate debuturile pe care le vrei. Dar mi-ai acceptat cererea în căsătorie o dată şi te voi face să-ţi respecţi cuvântul.

— Ăsta nu-i un argument foarte convingător, îl tachină

ea.

— Poate că nu. Dar ăsta este.

O sărută din nou, doar că de data asta o luă pe sus şi o duse la trunchiul vechi de stejar unde se sărutaseră prima dată.

— Excelenţă! strigă ea dezaprobator. Aveţi de gând să mă tăvăliţi?

— Dacă nu mă tăvăleşti tu prima, zise el răguşit. Nu mă deranjează dacă preferi aşa.

— Femeile nu pot tăvăli.

Nu puteau, nu-i aşa?

— Ba sigur că pot.

Aşezând-o pe trunchiul căzut, se aplecă şi o trase spre el.

— Grey! strigă ea scandalizată, când îşi dădu seama că el chiar luase în serios tăvălitul. Una este sărutatul în public, dar să facem *asta...* Dacă vine cineva?

— Când ai văzut tu vreodată pe cineva venind pe drumul ăsta? Îi dădu pelerina pe umeri până ce rămase la vedere doar funda din faţă. Sheridan şi poliţistul sigur vor veni într-o trăsură.

— Norocul nostru… Grey!

El îi ridică fustele, iar mâinile îi alunecară în sus pentru a-i prinde fundul gol.

— Da?

Ea se foi un pic.

— Eşti foarte obraznic să mă tăvăleşti afară.

— Prostii. Tu mă vei tăvăli pe *mine.* Şi eu am să te las.

Rânjind, îşi desfăcu haina cu o mână în vreme ce cealaltă i se strecura între picioare pentru a o dezmierda discret şi mult prea scurt.

— Ţine astea, zise el, dându-i fustele adunate.

Şi ea făcu întocmai. Se aştepta să se simtă ruşinată şi dureros de expusă cu fundul pe jumătate gol, dar privirea lui o excita.

Încă uitându-se la coapsele şi la părţile ei intime expuse, el întinse haina pe dos pe trunchiul copacului. În vreme ce ea stătea tremurând de nerăbdare, el îşi desfăcu

pantalonii şi lenjeria şi le trase mai jos de şolduri ca să stea pe marginea hainei, permiţând mădularului să se avânte în aer.

De data asta, ea se uită bine la mădularul imprudent avântat spre ea, de parcă o invita să-l învăluie. Să-l *călărească.* Oh, deci la *asta* se referise când zisese să-l tăvălească ea!

Când privirea îi zbură spre a lui, îl descoperi chipul cu o sclipire perversă în ochi, simţind un fior fierbinte. El puse un picior între picioarele ei, apoi se folosi de genunchi pentru a o deschide. Când ea îşi dădu seama ce urmărea, îşi desfăcu picioarele de bunăvoie.

El se întinse spre fundul ei ca să o tragă peste el. Genunchii ei ajunseră pe haina lui deschisă, şi ea se afla deasupra mădularului erect. Dând drumul la fuste pentru a se prinde de umerii lui pentru echilibru, el îi băgă mâna între coapse şi zise:

— Călăreşte-mă, iubirea mea!

Încântată de ideea de a prelua controlul, îl lăsă să o ghideze până când alunecă în jos pe el.

— Cum doreşte Excelenţa Sa.

— Ah, dulcea mea Beatrice, *exact* asta… doresc.

O aşeză mai confortabil pe el, până când ea simţi cum o umple cu corpul şi cu sufletul lui. Era cea mai glorioasă senzaţie să-l aibă sub ea, aşteptând să preia controlul. Nimeni nu o lăsase să conducă nimic, iar acest duce arogant îi lăsa ei controlul. Ce senzaţie ameţitoare!

— Sunt nebună după tine, şopti ea urcând şi coborând peste el din nou. Complet nebună!

— Deci mă iubeşti măcar un pic? murmură el.

Ea auzi vaga nesiguranţă din vocea lui şi se retrase pentru a-l privi. În acel moment, îşi dădu seama cât de mult îl răniseră abandonul mamei lui şi tratamentul schimbător al mătuşii şi al unchiului său, făcându-l să creadă că nu putea fi iubit. Aceasta era temerea lui – dacă săpai suficient de adânc să o găseşti.

Inima ei sângeră pentru el.

— Mai mult, zise ea sincer. Te iubesc până când

moartea ne va despărţi şi chiar şi după aceea.

— Şi te vei căsători cu mine.

O rostise ca un ordin, dar putea să-i facă pe plac.

— Da, zise ea. Da.

Capitolul 25

În acel moment, Grey simţea cum se mişca aerul dintre ei. Ea îl iubea. Beatrice – acum cu adevărat Beatrice a *lui* – îl iubea. Bucuria se trezi în el ca o ceaţă de parfum, înconjurându-l într-o bogăţie de sentimente, cu greu purtându-şi propria fericire.

Ea îi zâmbea şi îl călărea ca o zeiţă glorioasă, iar el se gândi că putea muri de fericire chiar acolo, în braţele ei.

— Acum am ce îmi doresc, murmură el. Dar tu ce îţi doreşti, iubire? Cum pot să-ţi sporesc plăcerea?

Îmbujorarea ei îl aduse în pragul de a termina, dar se luptă să nu o facă.

— Ai putea să mă atingi acolo jos, cum ai făcut-o înainte. După ce rosti sugrumată cuvintele, adăugă repede: Numai dacă vrei.

Ar fi râs dacă nu s-ar fi chinuit să nu termine.

— Aşa? reuşi el să zică în timp ce îi atingea micul mugur dulce.

— Oh, da! respiră ea. Te pricepi… foarte bine la asta.

Cu un sentiment de satisfacţie, el sărută ce parte expusă din corpul ei putea atinge – bărbia, gâtul, curbura minunată a claviculei. Se prăbuşi în parfumul apei ei de trandafiri atât de delicat, de feminin pentru o femeie pe care Sheridan o descrisese ca pe un băieţoi. Grey îşi dorea să îndrăznească să-i dea hainele jos ca să-i poată dezmierda sânii obraznici, dar nici el nu voia să tenteze soarta prea tare.

După o clipă, nici nu mai conta să o vadă complet

goală. Se zvârcolea deasupra lui cu capul aruncat pe spate şi ochii închişi, înnebunindu-l, iar el încerca să reziste chemării abisului. Exact când credea că nu avea să mai reziste, ea căzu peste el şi strigă:

— Oh, vai, Cerule!

Termină şi el. Cum să nu o facă? Senzaţia cu ea acaparându-l era extaz pur. În vreme ce îşi vărsa sămânţa în ea ca un individ nesăbuit, ea murmură:

— Eşti al meu acum, Grey. *Al meu.*

Nota posesivă din vocea ei îl încântă.

— Şi tu la fel, zise el, cu mădularul tremurând şi corpul alert la fiecare zvâcnire a ei. A mea pentru totdeauna. Când ea se prăbuşi peste el, clar satisfăcută, el îi adulmecă gâtul. Şi să nu uiţi asta.

Chiar şi pe jumătate îmbrăcată şi căzută peste el, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Şi era a lui, doar a lui.

Le luă câteva momente până ce îşi reveniră amândoi. El observă că se lăsa seara şi că pădurea devenea mai tăcută, în aşteptarea nopţii. Trebuiau să plece. Dar detesta să facă asta.

— Hm, şopti ea. A fost minunat.

El chicoti.

— Eşti foarte uşor de mulţumit.

Ea se retrase pentru a-l privi întrebătoare.

— Vrei să spui că prestaţia ta în pat este inferioară altor bărbaţi?

— Şi dacă este? Tot te-ai căsători cu mine?

Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— M-aş mărita cu tine dacă ai fi complet incompetent la capitolul ăsta. Ceea ce, apropo, nu este cazul. Îl sărută pe nas. Mă faci fericită. Mă înţelegi. Nu am nevoie de altceva, Grey.

Asta făcu să-i plutească inima – o senzaţie necunoscută pentru el.

— Atunci poate că ar trebui să-mi spui pe numele de botez.

— Fletcher? Prefer Grey. Ţi se potriveşte mai bine.

El clipi.

— Îmi ştii numele de botez?

— Sigur că îl ştiu, prostuţele. Uneori, mama ta îţi zice aşa. Şi apoi, este scris în titlul tău complet când apare în ziarele de scandal. Ea adoptă un ton pompos. „Fletcher Pryde, duce de Greycourt, a fost văzut cu dansatoarea de la operă… cum-o-fi-chemând-o. Părea evident că erau chiar intimi”.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fi absurdă. *Niciodată* nu mi-au asociat numele cu o dansatoare de la operă.

— Eşti sigur? Ea se lovi uşor pe bărbie. Aş fi putut să jur că aşa a fost.

— Destul! O sărută repede. Mă tachinezi din nou. Ceea ce, apropo, nimeni altcineva, în afară de cei din familia mea, nu îndrăzneşte să facă.

— Doar pentru că tuturor celorlalţi le este frică de tine.

— Cu excepţia ta, iubirea mea.

— Şi de aceea mă placi.

El râse.

— E adevărat. Apoi deveni serios. Dar oricât îmi place…

— Ştiu. Ea oftă. Trebuie să mergem la conacul Armitage, în caz că Sheridan este acolo.

— Exact.

Ea se ridică din poala lui şi îşi aranjă hainele.

— Îmi vei spune vreodată cum ai rezolvat problema cu Vanessa?

— Oh, da! Se ridică şi îşi închise nasturii. Am uitat. Îi povesti ce le ceruse celor de la *Times* să tipărească precum o erată. Este de ajuns?

Un zâmbet frumos apăru pe chipul ei.

— Pare *perfect.* Numai tu puteai veni cu o soluţie splendidă.

Complimentul îi plăcu ridicol de mult.

— Mă bucur că eşti fericită. Nu eram sigur că vei fi.

— *A fost* cam arogant din partea ta să presupui că voi

accepta propunerea ta înainte să o fac, zise ea, deşi tonul ei de tachinare îl făcu să se simtă uşurat.

— Ştiu. De ce crezi că nu ţi-am spus până când n-am fost sigur pe tine?

— Bănuiesc că voi trece cu vederea de data asta. Se vedea că ea încerca să nu zâmbească. Atât timp cât nu o faci din nou.

— Măcar atât pot promite. Deşi trebuie să spun că Vanessa a fost foarte fericită când a auzit ce soluţia am, mai ales că i-am promis mamei ei că dublez zestrea Vanessei.

Ea se încruntă.

— Deci o răsplăteşti pe mătuşa ta că s-a purtat aşa de josnic?

— Nu. Mă asigur că Vanessa nu este afectată de comportamentul rău al mamei sale.

— Oh, da, asta pare înţelept.

Se uită la ea. Doar Beatrice putea să vadă asta ca pe o ieşire practică, fără să fie geloasă sau părtinitoare. Se părea că îl iubea pentru isteţimea şi înţelepciunea lui. Pentru profunzimea sentimentelor. Pentru caracterul lui.

Ţinând cont de faptul că îl refuzase când crezuse că îi punea caracterul la îndoială, ştia că îl iubea pe el, nu ducatul lui. Pentru el, asta însemna mai mult decât putea să spună.

— Te iubesc. Ştii asta?

Ea îşi înclină capul.

— Încep să cred.

Încercă să o ia în braţe, dar ea nu-l lăsă.

— Trebuie să mergem. Să-l convingem pe Sheridan că Joshua este nevinovat.

— Corect. O privi insistent. Fratele tău va fi mereu o problemă pentru noi?

— Sfinte Dumnezeule, sper că nu! Îi zâmbi obraznic când porni. Mă rog ca sora ta să-l facă să nu mai fie o problemă.

— Continuă să te rogi, mormăi el, urmând-o. Pentru că va fi nevoie de un miracol pentru asta.

Poate că nu-şi cunoştea sora bine, dar bănuia că ea nu s-ar fi îndrăgosti uşor de unul ca Joshua Wolfe, indiferent de cât de mult flirta cu el.

Nu le luă mult să ajungă la conac după ce nu mai pierdură timpul. Dar, spre disperarea lui Grey, Sheridan şi poliţistul erau deja acolo.

— Unde este Joshua? întrebă Sheridan fără nicio introducere. M-am dus la casa văduvei şi nu era acolo.

Ignorându-l pe poliţist, care stătea serios şi îi privea, Grey ridică din umeri.

— Nu era acolo nici când am ajuns eu. Beatrice a zis că Joshua a plecat la Leicester cu treabă, aşa că am adus-o aici. Bănuiesc că tot acolo este.

— Dacă minţi ca să-l protejezi… începu Sheridan.

Mama lor intră în încăpere.

— Ai grijă, fiule! Te înşeli în legătură cu vărul tău. Şi a-ţi acuza fratele nu te ajută în această situaţie.

Sheridan o privi cu răceală.

— Nu te băga, mamă! Poate că ai uitat, dar Joshua l-a chemat pe tata la casa văduvei chiar în noaptea în care a murit.

— Îmi pare rău, fiule, dar te înşeli, insistă ea. Joshua nu a chemat pe nimeni. Cel puţin eu nu cred că a făcut-o.

Asta îi puse pe gânduri pe toţi.

— Ce vrei să spui? întrebă Grey.

Ea scoase o hârtie şi un registru de contabilitate.

— *Acesta* este biletul pe care se presupune că Joshua i l-a trimis lui Maurice. Grey, când mi-ai vorbit mai devreme despre asta, m-am gândit că poate încă îl am, aşa că am căutat prin sertarele cufărului şi am găsit biletul unde îl băgasem în noaptea aia. Apoi l-am comparat cu ce scrisese Joshua în registrul de cheltuieli. Scrisul nu este acelaşi, cel puţin pentru mine.

— Dă-mi voie să văd. Sheridan privi la semnătura de pe bilet şi apoi semnătura cunoscută a lui Joshua. La dracu’! înjură el printre dinţi.

Îi dădu poliţistului biletul şi registrul.

După o privire superficială, sergentul ridică privirea

pentru a se uita la Sheridan.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, dar sunt de acord cu mama dumneavoastră. Sigur nu este acelaşi scris.

— Poate că Joshua a pus pe altcineva să scrie pentru el, zise Sheridan.

— Pe cine? întrebă Grey. Servitoarea care probabil nici nu ştie să citească? Beatrice, al cărei scris poate fi comparat cu uşurinţă cu biletul? Şi această persoană nu i-ar fi raportat imediat în clipa în care tata ar fi apărut mort în râu?

Sheridan îşi trecu mâna peste chip.

— Ai dreptate. Nici măcar eu nu pot să accept o idee aşa de exagerată.

Când Beatrice se simţi uşurată, Grey îi cuprinse talia. În sfârşit, Sheridan îşi dădu seama că greşise în privinţa lui Wolfe. Poate că fratele lui Beatrice era un nemernic arţăgos, dar nu omorâse pe nimeni. Grey era sigur de asta.

Deci Grey avusese dreptate să aibă încredere în Beatrice şi în fratele ei.

— Ţi-am zis, îi şopti ea la ureche.

— Aşa este. O trase mai aproape. Şi ai avut dreptate.

Îl lăsă pe Grey să o ţină un moment, apoi se desprinse de el pentru a se uita la poliţist.

— Domnule, cred că ar trebui să ştiţi că fratele meu era cu mine în noaptea morţii unchiului Maurice. Nu ar fi putut comite crima nici dacă voia.

Sergentul încuviinţă din cap.

— Voi lua asta în considerare. Se întoarse spre Sheridan. Excelenţă? Sunteţi mulţumit că vărul dumneavoastră nu este implicat în moartea tatălui dumneavoastră?

Sheridan expiră.

— Bănuiesc că da.

Apoi intră însuşi Wolfe.

— Sunt aici să-mi susţin nevinovăţia. Îşi încrucişă braţele la piept. Nu am omorât pe nimeni şi cu siguranţă nu pe unchiul Maurice.

Grey clătină din cap. Era evident că Wolfe hotărâse să

nu-i urmeze sfatul. Nu că ar mai fi contat acum.

Deşi părea să conteze pentru Sheridan, pentru că el miji ochii spre Grey.

— Mi-ai zis că nu l-ai văzut. De unde ştie de bănuielile mele?

Înainte ca Grey să apuce să răspundă, Wolfe zise:

— Am auzit că ai întrebat de mine prin oraş, că ai vorbit cu omul care a construit podul şi ai adus poliţistul aici pentru a aresta pe cineva pentru crimă. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama pe cine voiai să acuzi.

Când Sheridan se uită pieziş la Wolfe din cauza afirmaţiei bizare, Grey interveni:

— Nu-l asculta! I-am zis să plece. Încuviinţă din cap spre Wolfe, viitorul său cumnat. Mulţumesc că încerci să ajuţi, Wolfe, dar nu vreau să atârne asupra capului tău nici cea mai mică suspiciune. Nu este drept faţă de tine. Apoi Grey zâmbi către fratele său. Ştiam că era nevinovat, aşa că l-am ajutat. Nu eram sigur că ai fi ascultat de raţiune când venea vorba de alibiul lui.

Sheridan îşi încrucişă braţele la piept.

— Eu tot cred că tata a fost omorât. Nu de Joshua, ci de altcineva.

— Înţeleg, zise poliţistul. Dacă-mi puteţi da vreo dovadă, eu voi cerceta bucuros.

— Evident, se poate porni de la bilet, interveni Grey.

— Adevărat. Poliţistul privi spre oamenii adunaţi acolo. Are vreunul dintre voi idee cine ar fi putut falsifica biletul care îl chema pe fostul duce de Armitage la casa văduvei?

Nimeni nu oferi nicio sugestie.

— Prea bine, zise poliţistul. Dacă vreunul din voi descoperă ceva, daţi-mi de veste! Între timp, voi investiga mai în detaliu.

Sheridan se încruntă.

— Mulţumesc, domnule. Apreciem eforturile dumneavoastră.

Chiar când plecă poliţistul, intră Gwyn.

— A sosit ziarul *Times.* Este un anunţ curios în el. Îi

zâmbi lui Beatrice. Se pare că ziarul a greşit când a anunţat că Vanessa Pryde este logodnica lui Grey. *Tu* eşti adevărata logodnică a lui Grey.

Beatrice se lumină la faţă.

— Dă-mi să văd!

— Ah, zise Gwyn, ţinând ziarul la distanţă de ea. Mai întâi, spune-mi dacă ştiai despre asta când discutam despre comportamentul îngrozitor al lui Grey faţă de tine.

— Las-o în pace, surioară! Grey îi smulse ziarul din mână şi i-l dădu lui Beatrice. Încă nu era sigură de mine, aşa că a fost precaută. Şi nu o învinovăţesc pentru asta.

Mai ales că el era responsabil de precauţia ei.

Beatrice citi cu nerăbdare anunţul, apoi îi înmână ziarul lui Wolfe.

— Vezi? Ţi-am zis că voia să se însoare cu mine.

Wolfe privi ziarul, apoi pe Grey.

— Deci nu minţeai.

— Credeai că mint? întrebă el. Asta nu sună prea bine pentru viitorul nostru de cumnaţi.

— Oh, taci, Grey, zise Gwyn, bătându-l peste braţ cu evantaiul ei. Ai o reputaţie. La ce te aşteptai?

— O reputaţie *nemeritată,* zise dârză Beatrice. Să nu crezi altceva.

Când Gwyn o privi uimită pe Beatrice, Sheridan râse.

— Oh, cu siguranţă este la degetul tău mic, frate!

— Crede-mă, nimeni nu o are pe Beatrice la degetul mic, rosti Grey. Tocmai de asta m-am îndrăgostit de ea.

La auzul cuvântului *îndrăgostit,* Gwyn păru şocată, iar Sheridan se simţi stânjenit, dar mama lor îi zâmbi lui Grey.

— Asta cu siguranţă este ceva ce trebuie sărbătorit. Haideţi să mergem în salonul de zi! Voi trimite după şampanie şi vom închina pentru porumbei.

Când Beatrice roşi şi zâmbi, arătând deja ca o mireasă, Grey simţi cum îi bătea inima mai repede.

— Venim şi noi imediat, zise el. Daţi-ne câteva clipe.

Din fericire, familia lui plecă fără ei. Apoi el o trase pe Beatrice în garderobă, unde puteau fi mai intimi.

— Mulţumesc că m-ai văzut aşa cum sunt, murmură

el. Nu-i vei convinge niciodată pe ceilalţi, dar atât timp cât tu crezi, pentru mine este suficient.

Ea clătină din cap.

— Trebuie să ai încredere în ei pentru că au recunoscut adevărul. Da, probabil că ascultă un pic cam mult bârfele despre tine, dar cu timpul îşi vor da seama că sunt false. Şi vor fi chiar acolo, susţinându-te când bârfele vor fi nedrepte. Pentru că te iubesc. Poate că nu te înţeleg sau nu ştiu cum să te trateze, dar te iubesc sincer. Eşti parte din familie la fel ca oricine altcineva.

Cu inima în gât, el se uită la ea.

— Eşti minunată, ştii asta?

— Da, zise ea uşor. Apoi redeveni serioasă. Dar tu, Excelenţă, eşti mai mult decât minunat. Pentru că ai văzut bunătatea din mine şi ai ignorat restul. Pentru asta, şi eu te voi iubi mereu.

Simţind cum îi bătea inima nebuneşte, el o sărută. Găsise, în sfârşit, o femeie care nu doar că îl cunoştea bine, dar îl accepta pentru ceea ce era – un bărbat cu defecte şi temeri, dar capabil să iubească.

După un moment îndelungat în care se desfătă cu moliciunea gurii şi tandreţea inimii ei, el se retrase şi făcu o grimasă.

— Asta înseamnă că, până la urmă, nu vei avea un debut şi o vânătoare de un soţ mai bun?

— Nu fi prostuţ, îl tachină ea. Poate că s-au terminat zilele mele ca protejată a mamei tale, dar asta înseamnă doar că acum trebuie să demonstrez cât de bine mi-am învăţat lecţiile. Deci tot am nevoie de un debut, ceea ce înseamnă că nu ne putem căsători cel puţin şapte luni, când începe sezonul.

— Pe naiba nu putem! Nu aştept şapte luni să mă însor cu tine, draga mea.

— Şase atunci? zise ea, reprimându-şi zâmbetul.

— Trei, când se termină perioada de doliu.

Ea îl privi batjocoritor.

— Deci ai de gând să-mi negi debutul, nu-i aşa?

— Deloc. Rânji. Va trebui să fii prezentată la curte ca

noua mea ducesă. Se apropie şi îi şopti: Şi când eşti ducesă, iubirea mea, important este că obţii orice vrei – exact ca soţul tău. Împreună vom fi scandaloasa familie Greycourt.

Ea zâmbi.

— Oh, îmi place ideea! Înseamnă că nu trebuie să respect toate regulile acelea?

El deveni serios.

— Cu excepţia uneia: trebuie să continui să mă iubeşti.

Ea flutură indiferent din mână.

— Asta e uşor. Pentru că te voi iubi mereu.

Epilog

Desigur, lucrurile ieşiră cum vru Grey când fu vorba de nunta lor. Exact la trei luni de la moartea unchiului Maurice, el şi Beatrice se căsătoreau.

Nu că asta ar fi deranjat-o pe Beatrice. Cu aşa de multe rude în jur, ea şi Grey nu avuseseră deloc şansa să fie singuri, iar cele trei luni li se păruseră trei *ani.* Mai ales că el fusese obligat să petreacă timp pe moşiile lui fără ea, aranjând ca ei doi să poată pleca în călătorie de nuntă în Lake Country. Tot ce mai trebuia să facă ea acum era să îndure interminabila masă de la nuntă. Apoi îl putea avea pe Grey doar pentru ea.

El şi familia lui îi respectaseră dorinţele – să se căsătorească la conacul Armitage. Era singura cale ca mătuşa ei, Gwyn şi verii ei să participe, din moment ce toţi încă erau în doliu. Din fericire, nimănui nu i se păru ciudat că un bărbat precum Grey se căsătorea încă fiind în doliu, mai ales că persoana care murise fusese tatăl lui vitreg, nu tatăl natural.

Grey veni pe la spatele ei.

— Când putem să plecăm în mod onorabil? murmură el.

Ea râse.

— Pe *mine* mă întrebi? Habar n-am ce regulă este asta. Mama ta a fost prea ocupată cu planificarea ca să-mi dea lecţii despre cum să mă port la nuntă.

Sheridan se apropie de ei însoţit de un străin.

— Heywood nu a ajuns aici la timp pentru ceremonie, dar măcar a ajuns la timp pentru micul dejun nupţial.

— Heywood? Nu te-aş fi recunoscut niciodată! zise Grey. Dumnezeule, habar nu aveam că vii!

Cuprinse bărbatul într-o îmbrăţişare de urs, iar Beatrice rămase în spate, bucurându-se la vederea spiritului de camaraderie din familie.

Heywood semăna un pic cu Sheridan, dar mai mult cu tatăl lui – avea ochii căprui ai lui Maurice şi fruntea înaltă. Şi judecând după singurul portret pe care îl aveau cu Maurice tânăr, Heywood avea părul şaten al tatălui său, dar cu şuviţe blonde după perioada petrecută în Peninsulă. Era la fel de înalt ca Grey, lucru de care îşi dădu seama când cei doi bărbaţi se desprinseră din îmbrăţişare.

Era un lucru important faptul că Grey renunţase la resentimentele faţă de părinţi. Relaţia lui cu familia devenise mai relaxată. Chiar Sheridan spusese într-o seară că Grey era mai mult versiunea adultă a băiatului de zece ani decât tipul înfricoşător care venise să-i viziteze la conacul Armitage.

Răspunsul ei fusese că nimeni nu se deranjase să vadă în interiorul lui. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit acelaşi băiat ghemuit într-un colţ, cum îl descoperise ea, deşi îi luase ceva timp să-l scoată la iveală.

Grey se retrase şi îşi bătu fratele pe umăr.

— Beatrice, pot să ţi-l prezint pe colonelul Lord Heywood Wolfe din Regimentul 10 de husari, care este vărul tău şi fratele meu vitreg?

— Şi fratele meu mai mic, interveni Sheridan.

Heywood clătină din cap.

— Sheridan mereu insistă să spună asta deoarece crede că mă enervează. Ce nu-şi dă seama este că doar arată că sunt mai tânăr decât el. Rânji la Sheridan. Corect, bătrâne?

— Cu un an, mormăi Sheridan. Nu se pune.

— Dacă zici tu. Heywood făcu o plecăciune în faţa ei. Este o plăcere să o cunosc pe femeia suficient de curajoasă să se căsătorească cu Grey.

— Nu ştiu cine ţi-a spus că aş fi o mare spaimă pentru femei, zise Grey.

— Sheridan, răspunse Heywood, făcându-i cu ochiul lui Beatrice.

— Eu n-am zis aşa ceva, scandalagiu ce eşti! răspunse Sheridan. Acum îmi aduc aminte de ce eram aşa de fericit că ai plecat.

Heywood făcu un semn spre inimă.

— Asta-i o lovitură grea, ţinând cont de faptul că mi-am luat permisie să te ajut cu grămada asta de vechituri.

— *Nu* de asta ai venit acasă, şi o ştii şi tu. Eşti aici doar pentru că…

— Băieţi, băieţi, zise Beatrice abţinându-se să zâmbească. Aţi putea aştepta măcar până când se termină micul dejun şi apoi să vă luaţi la bătaie? Gwyn şi mama voastră v-ar spânzura de… urechi dacă le-aţi distruge ornamentele pe care le-au ales cu atâta grijă.

— Este posibil ca Gwyn să-i spânzure de ceva aflat mai jos, zise Grey.

Beatrice ridică privirea spre el.

— Voiam să zic asta, dar nu eram sigură cât de serios erai cu ducesa ta, care poate spune ce gândeşte.

— Cu ăştia? Grey luă un pahar de punci de la un lacheu în trecere. Trebuie să zici ce gândeşti dacă vrei să concurezi cu unul ca Heywood.

— Nu-l asculta, zise Heywood. Sunt ofiţer şi un gentleman.

Nerăbdător, Sheridan îi privea flecărind şi profită de ocazie pentru a interveni.

— Ştiu că eşti nerăbdător să pleci, Grey, dar trebuie

să discut în privat cu tine ceva urgent.

Grey ridică dintr-o sprânceană.

— Nicio şansă! Ultima dată când ai vrut să vorbeşti în privat cu mine în mijlocul unui eveniment social, îl acuzai pe fratele lui Beatrice de crimă. Deci cred că refuz. Până la urmă, este ziua nunţii mele.

— Cu toate astea, trebuie să vorbesc cu tine.

— Orice vrei să-mi zici, poate fi spus în faţa lui Beatrice. Şi sigur poţi avea încredere şi în Heywood.

Sheridan o privi pe Beatrice şi oftă.

— Prea bine. Este vorba despre biletul care îl convoca pe tata la casa văduvei. Nu sunt sigur, dar cred că i-a fost dat tatii de un lacheu care lucra aici. A plecat în ziua morţii tatii. Iniţial, am crezut că a plecat pentru că a văzut mesajul de pe perete – că personalul va fi din nou redus.

— Dar ar fi fost nechibzuit să plece din moment ce nu ar fi vrut şi fără o referinţă dacă ar fi putut primi una, zise Beatrice.

Sheridan se întoarse spre ea.

— Corect. Inteligent din partea ta să observi asta.

— Soţia mea este în general inteligentă, zise Grey.

Oh, îi plăcea cum suna – *soţie.* Nici partea cu *inteligentă* nu era deloc rea.

— Dar acum am îndoieli legate de lacheu, continuă Sheridan.

— Şi eu, zise Heywood. Când Grey se uită ciudat la el, ridică din umeri. Când am ajuns aici, Sheridan mi-a povestit pe scurt despre bănuielile lui şi ce s-a întâmplat.

— Nu voiam să discut despre asta tocmai azi, zise sec Grey, dar Wolfe a zis ceva în ziua în care a venit sergentul care m-a pus pe gânduri. A subliniat că, dacă cineva avea un motiv, aceea era mama, din moment ce ea a avut trei soţi care i-au murit, lăsându-i proprietăţi şi alte bunuri.

Când fraţii lui se încruntară, el zise repede.

— Nu vă faceţi griji, l-am pus la punct, dar într-un fel avea dreptate. Trei soţi morţi, iar doi dintre ei aşa de repede încât între morţile lor abia au trecut trei ani? Doi relativ tineri şi sănătoşi? Poate că este vorba de cineva care

încearcă să-i omoare pe soţii mamei. Este ciudat, nu credeţi?

Discutase despre asta cu ea, dar, de fiecare dată când o făcea, o străbătea un fior.

Heywood pufni.

— E absurd. Tatăl nostru a murit când era în vârstă, iar el şi mama au fost căsătoriţi aproape treizeci de ani.

— În Prusia, zise Grey. Dar doar câteva luni aici.

— Ce legătură are asta? întrebă Sheridan.

— Primele două morţi au avut loc aici, în Anglia, continuă Grey. Dar, după ce s-a căsătorit cu tata, au plecat în Prusia. Cei câţiva englezi de acolo ies în evidenţă, deci ar fi fost mai dificil de ascuns asasinarea tatii. Şi poate că ucigaşul nu-şi permitea să-i urmeze acolo. Sau aveau o familie pe care nu o putea părăsi. Dar tata s-a întors după ce unchiul Armie a suferit un accident, căzând de pe cal. Apoi s-a înecat la câteva luni în ceea ce noi am hotărât deja că *nu* a fost un accident.

— Da, dar tatăl *tău* a murit de friguri, sublinie Sheridan.

Grey bău nişte punci.

— De care se presupune că s-a molipsit de la fiul lui. Adică eu. Cu toate astea, eu nu am murit din cauza asta. Nu ţi se pare ciudat?

— Ce vrei să spui? întrebă Heywood. Că tatăl tău a fost otrăvit?

— Nu ştiu. Cred că merită să cercetăm. Grey se uită la Beatrice. La un moment dat, am bănuit că unchiul Armie putea fi şi el omorât, deşi nu avem dovezi pentru această teorie.

— Sfinte Dumnezeule, zise Sheridan. Asta este… Sunt uluit! Treizeci de ani în care cineva i-a omorât sistematic pe toţi soţii mamei şi pe unchiul Armie – mi se pare incredibil! Chiar te-ai gândit la asta. Deşi poate vezi legături unde nu există.

— Se poate. Grey goli paharul. Oricum, dacă tot ai deschis subiectul legat de asasinarea tatii, m-am gândit să menţionez şi asta. Dar nu vom rezolva problema în după-

amiaza asta fiindcă eu vreau să-mi duc soţia într-un loc privat, după cum poate aţi ghicit.

— Atunci ai face bine să o iei la fugă repede, zise Sheridan. Vine Joshua. Şi ţinând cont de faptul că încă îmi poartă pică, cred că mă voi duce să vorbesc cu Vanessa.

— Este cea frumoasă, cu bucle negre? întrebă Heywood. Cred că vin şi eu.

— Dumnezeule, mormăi Grey, începe. Acum, că Vanessa este liberă să se mărite cu cine vrea, peţitorii vor face coadă să o curteze, mai ales că este din nou moştenitoare, mulţumită mie.

— O moştenitoare? zise Heywood. Şi mai bine.

El şi Sheridan plecară certându-se în şoaptă. Beatrice luă paharul lui Grey şi îl puse pe o tavă în apropiere, sperând că puteau pleca pe furiş.

Dar Joshua nu le dădu ocazia, venind direct la ei.

— Eu… voiam să vă felicit pe amândoi. Greycourt, voiam să-ţi mulţumesc din nou că nu i-ai lăsat să mă trimită la spânzurătoare.

— Joshua! zise ea. Cu siguranţă ai putea să nu fii aşa de direct.

Fratele ei schimbă o privire cu Grey.

— Vezi ce ai făcut? Acum este snoabă după lecţiile ei de debut.

Grey ridică mâinile.

— Nu da vina pe mine pentru asta. Dă vina pe mama.

— Şi pe Lady Gwyn, zise Joshua încruntat.

Beatrice îşi muşcă limba pentru a nu spune că mai devreme, când Gwyn dansase, se uitase lacom la ea. Dar el ar fi negat asta.

Joshua se trase de lavalieră, simţindu-se inconfortabil.

— Voiam să-ţi spun că apreciez ce ai făcut când ai cumpărat casa văduvei de la Sheridan. Cel puţin nu trebuie să-mi fac griji că mă vei da afară oricând.

— Nu te va da afară deloc, interveni Beatrice. Doar dacă nu cumva vrea să-l necăjesc eu pentru asta.

— Şi nu vreau, crede-mă! zise Grey.

— Păi, spuse Joshua, îmi va lua ceva, dar cumva îţi voi

da banii înapoi.

— Nu trebuie să-mi dai banii înapoi, ripostă Grey. Eşti fratele meu acum. Şi dacă vrei o poziţie mai bună pe una din moşiile mele, sunt sigur că putem găsi una care s-ar potrivi unui bărbat cu calităţile tale.

Beatrice l-ar fi sărutat pentru asta, dar Joshua se îndreptă mândru.

— Nu am nevoie de milă, Excelenţă. Sunt mulţumit cu poziţia mea aici.

— Dar Joshua… începu Beatrice.

Grey o strânse de mână pentru a o face să tacă.

— Înţeleg. Dacă te răzgândeşti, dă-mi de ştire. După ce fratele ei încuviinţă din cap, apoi plecă şchiopătând şi se îndreptă spre uşă, Grey murmură: E vorba de mândria lui. Crede că este tot ce are.

— Eu tot zic că ar trebui să-ţi accepte oferta.

Grey se strâmbă la ea.

— Dar atunci ar trebui să plece de lângă Gwyn.

Asta o înveseli.

— Adevărat. La asta nu mă gândisem.

— Oh, uită-te acolo! Făcu semn din cap spre partea cealaltă a încăperii. Sheridan pare foarte furios. Thorn tocmai a invitat-o pe Vanessa la dans, iar ea a acceptat.

Beatrice îl privi pieziş.

— Nu îl poate refuza. Îţi aminteşti? Asta a fost una dintre lecţiile mele – nu refuzi ducii când vor să danseze cu tine la baluri. Din câte îmi amintesc, mi-ai trâmbiţat foarte bine lecţia asta.

— Cum altfel mă puteam asigura că nu m-ai refuza niciodată când te-aş invita la dans?

Ea se lovi cu evantaiul peste bărbie.

— Ce diabolic din partea ta! Ar trebui să te cert pentru asta.

El o privi destul de lasciv.

— Să-ţi spun ceva. Tu mă cerţi pe mine, şi eu pe tine. Coborî privirea cu subînţeles spre o anumită parte a corpului ei, care reacţionă imediat la sugestia lui. Apoi vocea lui deveni răguşită. Ce zici de *asta,* ducesă?

Ea se ridică pentru a-l săruta pe obraz, apoi şopti:

— Cred că, în sfârşit, ne-am dat seama care e momentul potrivit în care mireasa şi mirele pot pleca de la dejunul nunţii lor.

Ochii lui sclipeau, plini de iubire şi de dorinţă.

— Şi care este momentul?

— Acum, iubirea mea. *Acum.*

Apoi, vicleni ca doi copii care se furişează, se strecurară pe uşă.

Sfârşit